

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1150: Δωδεκάηχο
1151: Κρητικές παρυφές
1143: Δ. van der. Εορτασ.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια και τέλος)

Τό υπόλοιπο μέρος της ιστορίας αυτής, εξακολουθούσε ο Λυκογιάννης, χωρίς να ενδιαφερθεί καθόλου για τη διακοπή του οικοδομήτου, το είδα με τα μάτια μου. Βοισάζουν τότε στην Κοζέντσα με τη μητέρα μου και ξουν όχτρο χρόνων. Μία μέρα εκείνη μ' άδηγηση να παρασταθώ στη θανατική εκτέλεση του Πέτρου Γκρόλλο, που θα γινόταν στον κάμπο του Ροβίτο, σε απόσταση είκοσι βημάτων απ' τη γέφυρα. Ήταν εκεί πολλές κόσμοι μαζεμένοι, καραμπινιέροι, στρατιώτες, σκοπο... Τέλος, ο κατάδικος παρουσιάστηκε, δειμένος με αλυσίδες, σαν άγριο θηρίο... Κιτάζε το πλήθος με το κεφάλι ψηλά, σαν να ζητούσε κάποιον... Τα μάτια του έβγαζαν καρφάκια σε μία γυναίκα κ' ένα παιδί, κ' δεν ξεκόλλησαν πια απ' αυτούς, ως τη στιγμή που ο άρχηγος του αποσπάσματος διάταξε: «Πήδη», και ο Γκρόλλο σωριάστηκε κάτω με το μέτωπο και το στήθος κατατρυπημένο από τις σφαίρες...

«Επειτα από λίγο το πλήθος άρχισε να διαλύεται σιγά-σιγά. Τότε η μητέρα μου με πήρε από το χέρι και πλησίασε με το πόδι, που κοίταν ακόμα εκεί, έχοντας στη μέση του μετώπου μια τρύπα κόκκινη, απ' την οποία έτρεχε αχνίζοντας το αίμα...

Τη στιγμή εκείνη ο Λυκογιάννης, διακόπτοντας τη διήγησή του, πλησίασε τον Άντωνιο, ο οποίος διπλοχόρδωσε περίτριοις, κ' αλφώνοντας το χέρι του, τον άγγιξε στο μέτωπο με το δάχτυλο, λέγοντας:

— Έκει!...
Ο πατέρας της Άννας έγειρε το κεφάλι του, σαν να τον είχαν χτυπήσει με μία σιδερένια γραβιά. Οι άλλοι χωρικοί δεν τολμούσαν να προσφέρουν λέξη, γιατί η όψη του Λυκογιάννη ήταν τρομακτική. Η Άννα, από μια γυναίκα, τον παρακολούθησε με βλέμμα της. Όταν τον είδε να σπινώλεται μπροστά στον πατέρα της, αναστάτησε και, μπαίνοντας ανάμεσά τους, του φώναξε:

— Φύγε! Φύγε!
— Ά! έσύ είσαι, Άννα; έκανε ο Λυκογιάννης με πένθιμη φωνή. Έσύ είσαι, η κόρη αυτού του άθλιου, και με διώχνεις για δεύτερη φορά!... Μόσο δριζέλιμα στην Παναγία, πώς θα είνε η τελευταία...

Και βγήκε έξω, σαλεύοντας το χέρι του απειλητικά.
Όταν έφυγε, ο υπάρχος Σάντο είπε στον Άντωνιο:

— Αυτός είνε ο γιός του Πέτρου Γκρόλλο... Με φρόβισε όταν σε άγγιξε το μέτωπο... Δεν θα τον κρατήσω πια στη δουλειά μου...

Τη νύχτα άκουσα μία κοινοβία να κλαίει έξω απ' το σπίτι, είπε σιωπηλά ο Άντωνιος. Καζό σημάδι αυτό...

**

Τρεις μέρες είχαν περάσει πια από κείνη την ημέρα κ' ο Λυκογιάννης δεν

είχε φανη πονηρά στα περίχωρα.

Η Άννα δεν τον συλλογιόταν πια. Ο γάμος της με τον Μάρκο θα γινόταν μετά τη συγκομιδή των κατόνων κ' η νέα κόρη περίμενε άνωπο-μωνα αυτή την ημέρα.

Η τελετή θα γινόταν στο Πάτερνο, σ' ένα όρατο τοπίο, σε δυο ώρες απόστασι από το υποστατικό του Άντωνιου. Μία ώραία Κυριακή του Νοεμβρίου, οι χωρικοί των περιχώρων, που ήταν προσκαλεσμένοι για να συνοδεύσουν τη νύφη, ντυμένοι με τα πιο καλά τους ρούχα, είχαν συγκεντρωθεί στο άλσος του Άντωνιου, όπου ο νοικοκύρης είχε στη διάθεσή τους ένα βαρέλ κρασί.

Ο γαμπρός, ένα ψηλό και όρατο καλληγάρι με ήλιομοσχο πρόσωπο και

Μία δεύτερη εκπυρσοκρότηση ανήγγησε και ο Μάρκος, χιν-ημένο στην καρδιά, έπεσε κάτω...

εύρωστος, άκουσε γελώντας τα χοντρά άστια των χωριών. Η νύφη παρουσιάστηκε σε λίγο. Η συντροφισσές της την ακολουθούσαν. Κ' άμέσως όλη η ποιμή ξεκίνησε για το Πάτερνο και το άλσος έμεινε έρημο. Τότε η πόρτα του φούρνου άνοιξε άγρια κ' έβγαζε καπνικό ομίχλο από το άνοιγμα. Μή βλέποντας πια κανέναν, ο άνθρωπος αυτός γλύστρησε έξω και πήδησε καταγής. Φορούσε το πατρικό παρόδοτο ληστρικό ένδυμα από σκουτενί βελούδο με άσημνεια κομπιά. Από την τσέπη του έβγαλε η κοκκίνη και χρυσόπαικτη λαβή ενός μαχαιριού, και στη δερμάτινη ζώνη, που του έσφιγγε τη μέση, φαινόταν το φιλιππίνικο κοντάκι ενός πιστολιού.

«Αν ο μιάρκο» Άντωνιος έβλεπε το Λυκογιάννη έκείνη τη στιγμή, θα τρώαζε από την άγρια έμφρο-

σι της φροσγνομίας του. Βέβαιος πια ότι δεν τον έβλεπε κανείς, ανέθηκε την ξύλινη σκάλα, σταματώντας σε κάθε σκαλοπάτι για ν' αποφραστή και να κοιτάξει πίσω του. Όταν έφτασε στη γαλερία, με τη μύτη του μαχαιριού του κατέστρεψε την κλειδονιά της πόρτας, μπήκε μέσα στη σάλα και τρώαζε, χωρίς να διστάσει, προς το μέρος όπου ήταν κρεμασμένο το δίκανο κ' η φροσγνομία του. Τά ξεκρέμασε και, αγγίζοντας τα, ξαναείδε με τη φαντασία του τη φοιτητική σηνή, στην οποία, παιδάκι ακόμα, είχε παραιτηθεί από την αγκαλιά της μητέρας του.

— Φτωχέ πατέρα!... συλλογιότηκε. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τί με διάταξαν τα βλέμματά σου πριν πεθάνεις... Τό-

ς Συγχρόνως μία διαπεραστική κραυγή έξοικσε τον αέρα και η Άννα έπεσε θρηγνώντας πάνω από το πτώμα του πατέρα της, ενώ ο γαμπρός τ' είχε χάσει.

— Τώρα κ' ο άλλος! είπε ο Λυκογιάννης σημάδεύοντας πάλι.
Μία δεύτερη εκπυρσοκρότηση ανήγγησε κ' ο Μάρκος, χτυπημένος στην καρδιά, έπεσε κάτω κρεμασμένος! Οι χωρικοί, ξετρολλιαμένοι απ' το φόβο τους, άρχισαν να φεύγουν, παρασύροντας τις γυναίκες τους, που έπεκα λούντο τη βοήθεια της Παναγίας. Η Άννα έμεινε μόνη κοντά στα δυο πτώματα. Από το στόμα της έβγαζε ένα υπερδεμένο ψιθύρισμα, κραυγές, στεναγμοί και λυγμοί, στους οποίους ξεχώριζε κανείς τα δνόματα του σπέρματος και του πατέρα της, που κοίτονταν νεκροί.

Ο φονιάς, άκνητος και συλλογιόμενος, κίταζε τα θήματα του...

Η Άννα τρελλάθηκε για μερικούς μήνες. «Επειτα έγινε καλά, άλλοιμονο, για να θυμηθώ και να κλάψω».

Ο Λυκογιάννης συνέχισε τη ληστρική σταδιοδρομία του. Παραλείποντας τ' άλλα έγκλημά του, τα οποία δεν ήταν παρά συνέχεια του πρώτου.

Άφ' αφάνισε με τη συμμορία του τα μέρη εκείνα, έπεσε τέλος στο χέρι της Δικαιοσύνης. Μπροστά στους καθισμένους στο έδολό του, και δεν έδειξε καμιά μετάνοια για τα έγκλημά του, ούτε όταν του παρουσιάσαν τα ματωμένα ρούχα των θυμάτων του. Καταδικάστηκε σε θάνατο, με ό βασιλιάς του έδωσε χάρη και μετετέθη έτσι η ποινή του σε ισόβια δεσμά.

NICOLAS MISASI

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Είνε περισσότεροι εκείνοι που πεθαίνουν απ' την πολυφαγία και το πολύ ποτό, παρά εκείνοι που πεθαίνουν από πείνα κ' από δίψα.

(Σερβική παροιμία)

ΤΩΡΑ ΠΟΥΡΧΕΤΑΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟ

Τι φορούσε ο Κάισαρ Αβγουστος. Ή ήλιοθεραπεία του Πλινίου. Πώς στολίζει ο Όβιδιος το χειμώνα. Μπρεζαλά και Λουδοβίκος 14ος. Φίλος όχληρος και έχθρος θανάσιμος. Ή η προφυλάξεις του Ρισελιέ κατά του κρύου. Τα 40 έπανα-φόρια του φυσιοδίφου Μπούλ. Ο Μαλέρμπ που κλεινότανε έλο το χειμώνα σπίτι του. Τα έσφρρυε και τον και η κάλτσες του. Πώς κρατούσε το λογαριασμό των καλτσών του. Για ποιους έκανε ο Θεός το κρύο!

Ο ΚΑΙΣΑΡ ΑΒΓΟΥΣΤΟΣ

Έχουμε γράψει και άλλες για τους μεγάλους άνδρες, οι οποίοι ήσαν... μιγιάγγιχτοι, οι οποίοι, μ' άλλους λόγους, φρόντιζαν τόσο πο-

λύ το κρύο, ώστε να λαμβάνουν μέτρα έναντι του χειμω-...

Μέγας μιγιάγγιχτος ήταν ο αυτοκράτορας της Ρώμης Αβγουστος, ο οποίος, όπως αναφέρει ο ιστορικός Σουετώνιος, είχε πάντοτε το κεφάλι του τυλιγμένο καλά, ακόμη και όταν βρισκόταν μέσα στο σπίτι του! Τόσο πολύ μιγιάγγιχτος ήταν ο Κάισαρ Αβγουστος, ώστε, χειμώνα - καλοκαίρι, κάτω από τη βαρέα θήβεννυ των φοροδίων πάντοτε έβγαζε γάντιας, εκτός αυτών, ένα ποικίμοσ μάλλινο κ' ένα γιλέκο επίσης μάλλινο!

«Άλλος μέγας μιγιάγγιχτος ήταν ο περιφημος φιλόσοφος και φυσιοδίφης της Ρώμης Πλίνιος ο Πρεσβύτερος, ο οποίος, όπως ανέφερε ο άνιηρός του Πλίνιος ο Νεότερος, σ' ένα γράμμα του, «εκαθόταν κάτω από τον ήλιο, κά-...

Περιφρόντος επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

«Άλλος μέγας έχθρος του χειμώ-...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

«Άλλος μέγας έχθρος του χειμώ-...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

«Άλλος μέγας έχθρος του χειμώ-...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

«Άλλος μέγας έχθρος του χειμώ-...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμηρος ήταν μεγάλος...

Μέγας επίσης έχθρος του κρύου ήταν ο μέγας Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, ο οποίος στα έργα του αποκαλεί τον χειμώνα: «Σκληρόν, άγριον, θη-...

Επίσης και ο Λουδοβίκος 14ος ο Γου-...

Πολλοί συγγραφείς υποστηρίζουν ότι και αυτός ο Όμη

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΒΟΥΡΓΟΥΝΔΙΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κανείς δεν λέγει το εναντίον! —άπάντησε η Μαργαρίτα με αδιάφορο δέλεαρ ύφος. Δεν υπάρχει όμως κανένας λόγος να δείχνεις έτσι σ' όλο τον κόσμο πως εκέρδιες τόσα χρήματα... Αυτό μάλιστα θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως αδεξιότης εκ μέρους σου. Καταλαβαίνεις, υποθέτω, τί θέλω να πω... Και τώρα, αγαπητή μου Ζιλβέρτη, πήγαινε να σινανηθής το Γωτιέρο σου. Δεν πιστεύω να μās κρατᾶς κάνα γιατρί σε περιόχουμε λιγάκι...

Η συζήτηση αυτή είχε βάλει την Ζιλβέρτη σε μεγάλη ανησυχία. Τα λόγια της βασιλίσσης ήταν κατά βάθος πολύ απειλητικά και η δυστυχής ακόλουθος άρχισε να φοβάται.

Πέρασαν ώστόσο μερικές ημέρες, χωρίς η δεσποινίς Ζιλβέρτη ντε Μορφονταίν να δει τους φόβους της να πραγματοποιούνται. Η πριγκίπισσα εξακολουθούσαν να της φέρωνται με μεγάλη ευγένεια, κι ο φίλος της της έδειχνε την ίδια πάντα τρυφερότητα.

Ένα βράδυ όμως, που η Ζιλβέρτη του είχε δώσει ανανέωτο στο δωμάτιό της, αυτός δεν έπληξε... Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, κατάχλωμη από την αγρύπνια και την ταραχή της, διευθύνθηκε προς το διαμέρισμα των σωματοφυλάκων, όπου έμενε ο φίλος της, για να του ζητήσει εξηγήσεις για την απουσία του, όπου και τον βρήκε.

Μα κι' ο Γωτιέρος ήταν κατάχλωμος.

—Γιατί δεν ήρθες χθές βράδυ; —τον ρώτησε η Ζιλβέρτη.

—Ήμουν άρρωστος.

—Απόψε θάρηθης;

—Βεβαίως!

Ο Γωτιέρος όμως δεν έπληξε ούτε κι' αυτό το βράδυ. Δεν υπήρχε πεινά καμιά αμφιβολία. Η Ζιλβέρτη καταλάβαινε καθαρά ότι δεν την αγαπούσε πια ο φίλος της. Αλλά, για να πάει να την αγαπά, αυτό έσήμαινε άσφαλως ότι θ' αγαπούσε κάποιον άλλο. Ποιά όμως;...

Η Ζιλβέρτη δεν έπεδίωξε να ξανασυναντήσει το Γωτιέρο για να του ζητήσει νέες εξηγήσεις. Η αληθινή αγάπη είνε περιφάνη. Ο φίλος της την ήπατοσε..., την εγκατέλειπε... Δεν της έμενε λοιπόν πεινά παρά να ανακαλύψει ποιά ήταν η αντίζηλος της, και να εκδικηθῇ... και αυτήν, κι' αυτόν.

Ποιά όμως άραγε νάταν η αντίζηλος της αυτή;...

—*

Ήταν Ίουλιος, η παραμονή της Πεντηκοστής.

Η βασιλίσσα έκείνη την ήμερα, είχε δηλώσει από το πρωί ότι, κατά το μεσημέρι, θα πήγαινε με τις αδελφές της να προσκυνήσουν την εικόνα της Παναγίας που βρισκόταν στο έρημοκλήσι του Μωμπονισσόν, το χωριού Σαιντ - Ουάν - Λ' Ομιόν. Το έρημοκλήσι αυτό άνηκε σ' ένα γυναικείο μοναστήρι που είχε ιδρυθῇ από την μητέρα του Αγίου Λουδοβίκου και του όποιου ήγουμένη, την εποχή εκείνη, ήταν μια εξαδέλφη της Μαργαρίτας, η Γενεβιέβη ντ' Αρσίς, διάσημη για...

την ελευθεριότητα του βίου της!... Η Ζιλβέρτη υπέθεσε ότι θα συνόδευε τη βασιλίσσα στο προσκυνήμα της. Την τελευταία στιγμή όμως, η Μαργαρίτα την ειδοποίησε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος να την συνοδεύσει. Για να προσευνηθῇ μιά βασιλίσσα στο Θεό — της είπε — δεν έχει ανάγκη από τις δεσποινίδες της τιμής της...

Έπειδή όμως τρεις γυναίκες — και τόσο έπισημες μάλιστα — δεν μπορούσαν να ταξιδεύουν ολομόναχες, η βασιλίσσα διέταξε τρεις σωματοφύλακας των άνακτόρων, μεταξύ των ο-

ποίων τους δυο αδελφούς ντ' Ωλνιά, τον Φίλιππο και τον Περσίφωμο Γωτιέρο, να συνοδεύσουν έναντίον κάθε μιν δύνου που θα ήταν ένδεχόμενοι να τους παρουσιάσει στο δρόμο.

Όταν η Ζιλβέρτη το έμαθε αυτό, έγινε έξω φρενών. Μια σκέψις πέσσε άμέσως, σάν αστραπή, απ' το μυαλό της. Αντίζηλος της ήταν άσφαλως μια πορροσία καλόγριας. Αφού μετεμπίεσθη έτσι, κατέθηκε στον κήπο του μοναστηριού, όπου βρισκότουσαν ή τρεις πριγκίπισσες με τους νεαρούς άξιωματικούς. Έκει, στην άρχή, περπατούσε άσκοπα, χωρίς να βλέπει τίποτε ύπαιτο, όταν άκουσε άξαφνα, μέσ' από ένα κόμμα, να θγαίνουν πνιχτές κραυγές. Η Ζιλβέρτη προχώρησε κρατώντας την άναπνοή της. Μόλις έφτασε στην είσοδο του κωσικού σταμᾶτης και χλώμασε τρομερά. Παρ' όλιγον να ξεφύγει μιά κραυγή μέσ' απ' τα στήθη της. Μέσα στο κόμμα είχε άντικρύσει έναν άνδρα και μια γυναί-

τα της... και ν' άκούση με τ' αδιά της!...

Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, κατίστροσε άμέσως το σχέδιό της. —Αν ή ήγουμένη του μοναστηριού του Μωμπονισσόν ήταν εξαδέλφη της βασιλίσσης, ή οικονόμος — μια γρηά έξητά χρονών — ή αδελφή Ροζαλίας — ήταν θεία της Ζιλβέρτης.

Έτσι, δυο ώρες μετά την άναχώρησι των πριγκίπισσών, ή Ζιλβέρτη, συννοδομένη από έναν πιστό της υπρέτη, άνέθηκε κι' αυτή σ' ένα άμάξι και διευθύνθηκε προς το Σαιντ - Ουάν - Λ' Ομιόν.

Όταν έφτασε στο μοναστήρι είχε ήδη νυχτώσει. Η περισσότερες καλόγριες ήταν άπασχολημένες στην περιποίηση της βασιλίσσης και των αδελφών της. Η Ζιλβέρτη μπήκε στο μοναστήρι χωρίς να την άντιληφθῇ κανείς και, δωροδοκώντας τη γρηά θεία της, την κατέφερε να την φιλοξενήσει στο κελλί της και να της δανείσει μια πορροσία καλόγριας. Αφού μετεμπίεσθη έτσι, κατέθηκε στον κήπο του μοναστηριού, όπου βρισκότουσαν ή τρεις πριγκίπισσες με τους νεαρούς άξιωματικούς. Έκει, στην άρχή, περπατούσε άσκοπα, χωρίς να βλέπει τίποτε ύπαιτο, όταν άκουσε άξαφνα, μέσ' από ένα κόμμα, να θγαίνουν πνιχτές κραυγές. Η Ζιλβέρτη προχώρησε κρατώντας την άναπνοή της. Μόλις έφτασε στην είσοδο του κωσικού σταμᾶτης και χλώμασε τρομερά. Παρ' όλιγον να ξεφύγει μιά κραυγή μέσ' απ' τα στήθη της. Μέσα στο κόμμα είχε άντικρύσει έναν άνδρα και μια γυναί-

τα της... και ν' άκούση με τ' αδιά της!...

Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, κατίστροσε άμέσως το σχέδιό της. —Αν ή ήγουμένη του μοναστηριού του Μωμπονισσόν ήταν εξαδέλφη της βασιλίσσης, ή οικονόμος — μια γρηά έξητά χρονών — ή αδελφή Ροζαλίας — ήταν θεία της Ζιλβέρτης.

Έτσι, δυο ώρες μετά την άναχώρησι των πριγκίπισσών, ή Ζιλβέρτη, συννοδομένη από έναν πιστό της υπρέτη, άνέθηκε κι' αυτή σ' ένα άμάξι και διευθύνθηκε προς το Σαιντ - Ουάν - Λ' Ομιόν.

Όταν έφτασε στο μοναστήρι είχε ήδη νυχτώσει. Η περισσότερες καλόγριες ήταν άπασχολημένες στην περιποίηση της βασιλίσσης και των αδελφών της. Η Ζιλβέρτη μπήκε στο μοναστήρι χωρίς να την άντιληφθῇ κανείς και, δωροδοκώντας τη γρηά θεία της, την κατέφερε να την φιλοξενήσει στο κελλί της και να της δανείσει μια πορροσία καλόγριας. Αφού μετεμπίεσθη έτσι, κατέθηκε στον κήπο του μοναστηριού, όπου βρισκότουσαν ή τρεις πριγκίπισσες με τους νεαρούς άξιωματικούς. Έκει, στην άρχή, περπατούσε άσκοπα, χωρίς να βλέπει τίποτε ύπαιτο, όταν άκουσε άξαφνα, μέσ' από ένα κόμμα, να θγαίνουν πνιχτές κραυγές. Η Ζιλβέρτη προχώρησε κρατώντας την άναπνοή της. Μόλις έφτασε στην είσοδο του κωσικού σταμᾶτης και χλώμασε τρομερά. Παρ' όλιγον να ξεφύγει μιά κραυγή μέσ' απ' τα στήθη της. Μέσα στο κόμμα είχε άντικρύσει έναν άνδρα και μια γυναί-

τα της... και ν' άκούση με τ' αδιά της!...

Μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, κατίστροσε άμέσως το σχέδιό της. —Αν ή ήγουμένη του μοναστηριού του Μωμπονισσόν ήταν εξαδέλφη της βασιλίσσης, ή οικονόμος — μια γρηά έξητά χρονών — ή αδελφή Ροζαλίας — ήταν θεία της Ζιλβέρτης.

Έτσι, δυο ώρες μετά την άναχώρησι των πριγκίπισσών, ή Ζιλβέρτη, συννοδομένη από έναν πιστό της υπρέτη, άνέθηκε κι' αυτή σ' ένα άμάξι και διευθύνθηκε προς το Σαιντ - Ουάν - Λ' Ομιόν.

Όταν έφτασε στο μοναστήρι είχε ήδη νυχτώσει. Η περισσότερες καλόγριες ήταν άπασχολημένες στην περιποίηση της βασιλίσσης και των αδελφών της. Η Ζιλβέρτη μπήκε στο μοναστήρι χωρίς να την άντιληφθῇ κανείς και, δωροδοκώντας τη γρηά θεία της, την κατέφερε να την φιλοξενήσει στο κελλί της και να της δανείσει μια πορροσία καλόγριας. Αφού μετεμπίεσθη έτσι, κατέθηκε στον κήπο του μοναστηριού, όπου βρισκότουσαν ή τρεις πριγκίπισσες με τους νεαρούς άξιωματικούς. Έκει, στην άρχή, περπατούσε άσκοπα, χωρίς να βλέπει τίποτε ύπαιτο, όταν άκουσε άξαφνα, μέσ' από ένα κόμμα, να θγαίνουν πνιχτές κραυγές. Η Ζιλβέρτη προχώρησε κρατώντας την άναπνοή της. Μόλις έφτασε στην είσοδο του κωσικού σταμᾶτης και χλώμασε τρομερά. Παρ' όλιγον να ξεφύγει μιά κραυγή μέσ' απ' τα στήθη της. Μέσα στο κόμμα είχε άντικρύσει έναν άνδρα και μια γυναί-

τα της... και ν' άκούση με τ' αδιά της!...

κα τρυφερά άγκαλιασμένους. Στην άρχή δεν ξεχώρισε ποιοί ήταν. Άξαφνα όμως το ζευγάρι σηκώθηκε και, άγκαλιασμένο πάντα, προχώρησε προς την έξοδο του κωσικού. Και τότε ή Ζιλβέρτη είδε τη Μαργαρίτα και το Γωτιέρο!...

Η βασιλίσσα κι' ο φίλος της, όταν έφτασαν μπροστά στη Ζιλβέρτη, φίληθηκαν, κι' ύστερα προσπέρασαν χωρίς να δώσουν την παροικιακή προσοχή στην άγνωστη αυτή καλόγρια...

—Α!... οδύλισε τότε πνιχτά ή Ζιλβέρτη, βλέποντάς τους ν' άπαμακρύνονται. Θα πεθάνετε!... Θα πεθάνετε κι' οι δυο σας, προδότες!...

Χωρίς να χύσει καρδιά, γύρισε στο κελλί της θείας της, ξεντύθηκε, και σ' λίγο άνεχώρησε για το Παρίσι.

Την ίδια νύχτα, ο πιστός υπρέτης της Βαλεντίνος έφυγε για το στρατόπεδο, κομίζοντας μια μυστική έπιστολή στο βασιλέα της Γαλλίας που λοιορκούσε τότε τον κόμητα ντ' Αρτουά, στη Φλάνδρα.

Η βασιλίσσα και ή αδελφές της ήσαν, μά την αλήθεια, άτυχες! Την πρώτη φορά που είχαν αγαπήσει πραγματικά, επέτρωτο να πληρώσουν άκριβά το άσθημά τους.

Γιατί ή Μαργαρίτα και ή Μπλάνς αγαπούσαν πραγματικά τον Γωτιέρο και τον Φίλιππο ντ' Ωλνιά. Στην άρχή είχαν σχετισθῇ με τους δυο αυτούς νέους από ένα καπρίτσιο. Το καπρίτσιο όμως αυτό δεν άγηρεσε, σιγά - σιγά, να μεταβληθῇ σ' πραγματικό έρωτα. Η Μαργαρίτα, μάλιστα, είχε πιστή για καλά στα δίχτυα που είχε στήσει στο φίλο της άκολουθού της, για να την περιφύγει. Αγαπούσε φλογερά, με πάθος, τον Γωτιέρο ντ' Ωλνιά...

Πέρασε έντοματαξῇ μια βδομάδα... Η Μαργαρίτα, ή Μπλάνς και ή Ίωάννα, πήγαιναν τακτικά, δυο φορές τη βδομάδα, συνοδευόμενες, φυσικά, πάντα από τους τρεις σωματοφύλακας των, στο μοναστήρι του Μωμπονισσόν, για νά... προσευνηθύν.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, όμως, τί έκανε ή δεσποινίς ντε Μορφονταίν; Τίποτε. Όποιος την έβλεπε με το αόινο χαμόγελό της να χαμερτάν το φίλο της δεν τύχαινε να τον συναντήσει. ή να υπηρετή με την ίδια πάντα προθυμία την βασιλίσσα, θά ήταν αδύνατο να φαντασθῇ το μίσος και τον πόθο της εκδικήσεως που φύλλαζε μέσα στο στήθη της.

Τα «γλέντια», λοιπόν, αυτά των πριγκίπισσών με τους φίλους των εξακολουθούσαν επί ένα μήνα, όταν, έξαφνα, μια νύχτα, το μοναστήρι πολιορκήθηκε από μια ήλη λαϊκού. Η ήλη αυτή, ή όποια είχε σταλή από τον ίδιο το βασιλέα που βρισκόταν στη Φλάνδρα, με έπι κεφαλῇ ένα εκ των πιάδ έμπιστων του άξιωματικών, συνέλαβε τόσο τις πριγκίπισσες όσο και τους φίλους των.

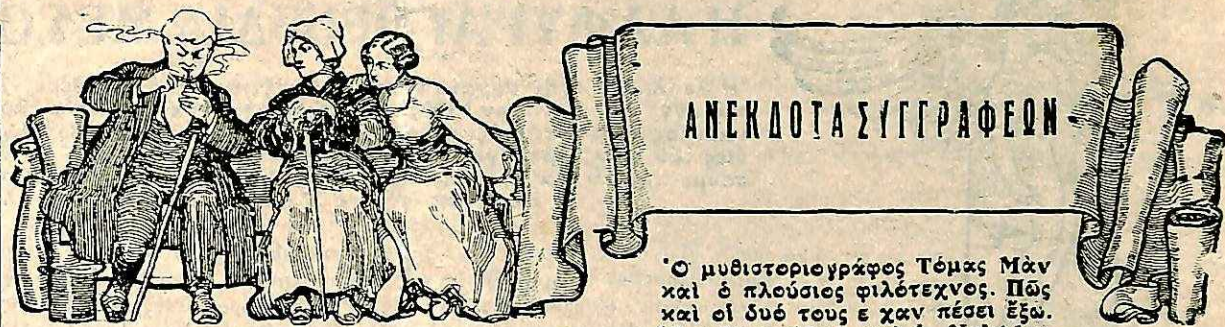
Ο έπι κεφαλῇ του στρατού άξιωματικός είχε λάβει από τον βασιλέα ρηγές και κατηγορηματικές διαταγές. Η βασιλίσσα Μαργαρίτα κι' ή Μπλάνς συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν στο

φρούριο Γκαγιά, ή δέ Ίωάννα στο φρούριο του Ντουρντάν.

Όσο για τους τρεις «συνενοήχους» των — μεταξύ των όποιων, φυσικά, συγκαταλέγεται και ο Γωτιέρος ντ' Ωλνιά — αυτοί άδηγήθησαν σιδηροδέσμοι στο Παρίσι. Την επομένη δέ της συλλήψεως των, χωρίς ούτε καν για τους τύπους, να γίνη ή δίκη τους, άδηγήθησαν σ' μια δημοσία πλατεία του Παρισιού. Έκει, στην άρχή, τους έγκρινονσαν και τους έμαστίζωσαν. Έπειτα, αφού οι δήμοι τους άκρωτηρίσαν «για παραδειγματισμό» και τους έσφαξαν ζωντανούς, κατόπιν τους άποκεφάλισαν και, τέλος, κρέμασαν τα πτώματά τους από το χέρι σ' μια άγχνη και τ' άφησαν εκεί έκτεθειμένα.

Η Ζιλβέρτη ντε Μορφονταίν έβλεπε, τέλος, την εκδίκησή της να πραγματοποιείται. Κρυμμένη μέσα στο πλήθος τις φάσεις του μαρτυρίου του άπιστου φίλου της. Όταν όμως του έβλεπε το κεφάλι, έβγαλε μια τρομερή κραυγή και σωριάστηκε κάτω νεκρή...

ΑΠΟ ΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο μυθιστοριογράφος Τόμας Μάν και ο πλούσιος φιλέτεχνος. Πώς και οι δύο τους εχαν πέσει έξω.

Ο παλαιωπάλης και ο Ντ' Αν-βούντσιο. Πώς διελύθη ή χαρά του ποιητού. Η εκδίκησις του χειρουργού. Ο χαμένος ύπνος. Η τελευταία των συνάντησις. Ο Χάουπμαν και ο φύλακας του πάρκου. Ο έριππος και ο... Πήγασος. Ο Πάλ Μπουρξέ και ο ύπνος. Η πολλή εργασία του, κλπ.

Ο μεγάλος σύγχρονος Γερμανός συγγραφέας Τόμας Μάν, όταν, νέος άκόμη, έγραψε το πρώτο του έργο, το έδωσε σ' έναν πλούσιο φιλέτεχνο στο Μόναχο, έλπίζοντας απ' αυτόν ένθάρρυνση και βοήθεια. Είπε άγνωστο αν ο φιλέτεχνος Κρόισος έδιάβασε ή όχι το βιβλίο του νεαρού τότε συγγραφέως, το βέβαιο όμως είνε πως, όταν ο Μάν τον έπεσκέραθη την επομένη, ο φιλέτεχνος του έδωσε να καταλάβη, ότι καλά θά έκανε να τον άφήσει ήσυχο.

—Σας θεωρούσα για ένα Μακίνα, τόλμησε τότε και είπε ο Μάν.

—Και εγώ δεν σας θεωρώ καθόλου για ποιητή, του άπάντησε εκείνος.

—Τότε συγγνώμη, γιατί βλέπω πως κι' οι δυο έχετε πέσει έξω! του είπε ο Μάν και έφυγε.

Το «Χρυσό» *

Κάποτε ο Ντ' Αννουίντσιο διαπραγματευόταν την αγορά ενός έργου κάποιου μεγάλου ζωγράφου από έναν Παρισινό παλαιωπάλη. Ο ποιητής του προσέφερε 10,000 φράγκα και ο παλαιωπάλης ζητούσε 15,000. Ξαφνικά όμως ο παλαιωπάλης, αφού σκέφτηκε λίγο, του είπε:

—Γιατί εσείς σεις, θά σας τη δώσω με 10,000 φράγκα.

Ο Ντ' Αννουίντσιο χαρούμενος για την αγορά, μα περισσότερο εύχισμένος για τη νέαν αυτή απόδοξί της παγκοσμίας φήμης του, πλήρωσε το αντίτιμο και παρακάλεσε τον παλαιωπάλη να του στείλη την εικόνα στο ξενοδοχείο «Κλάρκε» όπου έμενε. Μόλις όμως βγήκε στο δρόμο, άντέληφθη ότι ο παλαιωπάλης τον άκούουσε τρέχοντας:

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Ντ' Αννουίντσιο.

—Εσχάσατε να μου πῆτε τ' όνομά σας, κύριε, του είπε ο παλαιωπάλης.

Κάποια νύχτα πήγαν και ξύπνησαν απ' τον ύπνο τον περίφημο Άγγλο χειρουργό λόρδο Λάιστερ για να πῆν να έπισκεφθῇ έναν πλούσιο πελάτη που ήταν άρρωστος.

Μόλις ο Λάιστερ έφτασε στο σπίτι του άσθενούς του, αυτός τον υποδέχθηκε με στεναγμούς:

—Αχ, γιατρέ μου! του είπε. Δεν είμαι καλά! Θαράω πως θά πεθάνω!

Ο λόρδος Λάιστερ, αφού τον εξέ-

τασε καλά, του είπε χωρίς καμιά ευσπλαγχνία:

—Εκάνατε τη διαθήκη σας;

—Όχι, άπάντησε ο πλούσιος και γίνηκε κίτρινος σάν το λεμόνι. Η γνώμη σας λοιπόν είνε πως...

—Πώς λέγεται ο συμβολαιογράφος σας;

—Μά, γιατρέ μου!

—Στείλτε να τον φωνάξετε.

—Μά σας παρακαλώ, γιατρέ μου! Καλέστε νάρθη και ο πατέρα σας και τα παιδιά σας.

—Όστε αλήθεια θά πεθάνω; ψώναξε κλαίγοντας ο πλούσιος.

—Όχι! άπάντησε ο γιατρός.

—Ναι... Στόν... Πήγασο!

—*

Ένας διαβάτης έληλθίσε κάποτε στο δρόμο των περίφημων καλλιτεχνών Ζώνενταλ και τον ρώτησε:

—Συγγνώμη, μήπως εσείς ο άδερφός μου, ή αδερφός του, άποκρίθηκε ο καλλιτέχνης, είμαι εγώ ο ίδιος.

—Α! έκανε ξαφνιασμένος ο διαβάτης. Γι' αυτό λοιπόν του μιλάτε τόσο!

—*

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Πωλ Μπουρξέ δεν σηκώνόταν ποτέ τον πρωί. Κάποτε τον είχε καλέσει στον πόργο του ο κόμης ντ' Αρσσονβίλλ, για να περάσουν λίγες μέρες. Την επομένη της άφίξεως, πήγε 11 ή ώρα και ο Μπουρξέ δεν είχε ακόμα κατεβῇ για το πούργεμα. Ο κόμης, μη μπορώντας πεινά να τον περιμένη, άνέθηκε στην χειρτοκαμάρα και του είπε:

—Μη μου καθίσετε πού σας άνησινά...

—Καθόλου, άποκρίθηκε ο Μπουρξέ, δεν κοιμόμουν. Ίσως να όνειρευ-όμουν λίγάκι. Η μάλλον, ίσως να συλλογίζόμουν τίποτε. Έτσι το συνηθίζω: Τό πρωί συγκεντρώνω τις σκέψεις μου, ταχτοποιώ τις ιδέες μου, με μια λέξη, εργάζομαι.

Την άλλη μέρα πήγε 12 ή ώρα και ο Μπουρξέ δέ φαινόταν πονεμένος. Ο κόμης άνέθηκε τότε πάλι στην χειρτοκαμάρα και του είπε:

—Φιλάτε μου, θά πάθης τίποτε από την πολλήν... εργασία!

—*

Κάποτε ο μέγας Γερμανός συγγραφέας Γκέραστ Χάουπμαν περπατούσε στο Τίαγκαρντεν του Βερολίνου, βυθισμένος στον όκεανό των ποιητικών σκέψεων. Ξαφνικά ένας φύλακας, με φωνή άπότομη, του φώναξε να βγῇ από το μονοπάτι όπου περ-

πατούσε, γιατί προοριζόταν μόνο για τους έρίππους. Ο ποιητής, θυμωμένος για την ενόχληση, κοίτησε ξωπρά το κεφάλι και, μόλις συγκρατώντας την άγνη του, και είπε:

—Λοιπόν άνοιξε έντελώς με ποιόν έχεις να κάνης;

Ο φύλακας τότε γούθλωσε όσο μπορούσε τα μάτια του και ξερά-ξερά άποκρίθηκε:

—Ξέρω πως εσείς ο Χάουπμαν, μα όποσδήποτε πρέπει να βγῇτε από αυτό το μονοπάτι έξω, γιατί είνι για τους έρίππους.

—Κ' εγώ έρίππος είμαι, ζώνω! άπάντησε με θυμό ο Χάουπμαν.

—Έρίππος!...

—Ναι... Στόν... Πήγασο!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

—*

Η μεγαλύτερη δική είνε ή δική ή όποια ήγέρθη μεταξύ Γάλλων όρνιθω-πολων και ή όποια άρχισε επί Φραγκίσκου του Α' και διήρκεσε μέχρι της Γαλλικής Επανάστασεως, ήτοι επί 250 περίπου έτη, άπασχολήσασα 4.400 σφνεδριάσεις!

ΤΑ ΒΑΡΒΑΡΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Η ΛΑΦΥΡΑΓΩΓΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η λεηλασία στην αρχαία Ρώμη. Πότε επιχωρείτο. Τέσσερες χιλιάδες στρατιώται πού καταδίδονται εις θάνατον! Πώς μοιραζόντουσαν τα λάφυρα οι αρχαίοι Έλληνες. Τα λάφυρα μοναδικός μισθός των αξιωματικών και των στρατιωτών. 25.290.000 λίρες για λάφυρα. Η λεηλασία του Λουξεμβούργου. «Παρκαισθείτε να φύγετε από τα σπίτια σας για να τα λεηλατήσουμε!...» Η εξαγορά της λεηλασίας. Η καμπάνες του Δάνταιν. Η απαγόρευσις της λαφυραγωγίας από τη Γαλλική Έπανάστασι, κλπ.

κό ποσόν. Τα άλλα λάφυρα των νικημένων πόλεων έμοιράζοντο μόνο στους άνωτέρους αξιωματικούς.

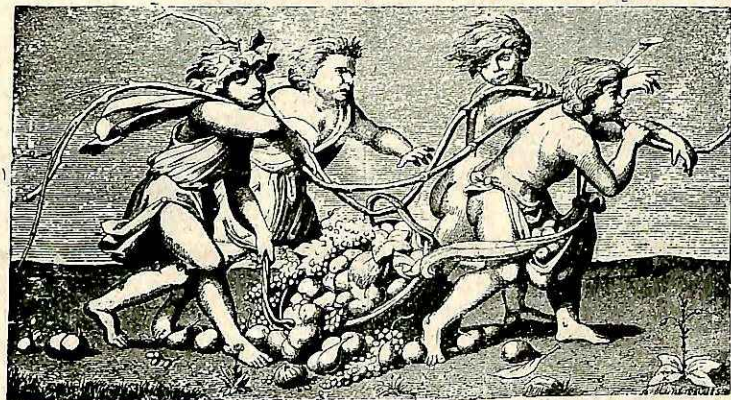
Ο στρατηγός Βέλγικτων, ο νικητής του Βατερλώ, ζήτησε από το Άγγλικό ύπουργείο των Στρατιωτικών και έλαβε για το στρατό του και για τον έαυτό του, ως... αντίτιμον πολεμικών λαφύρων, το ποσόν των 25.290.000 λιρών!... Από το ποσόν αυτό ο ίδιος ο Βέλγικτων εκράτησε για τον έαυτό του 17 δολάρια εκατομμύρια!...

Μιά από τις μεγαλύτερες λεηλασίες που αναφέρει η ιστορία, είνε η λεηλασία της πόλεως του Λουξεμβούργου, που έγινε στα 1443. Η διαπραγή αυτή έγινε... μοναδικότητα. Πριν ακόμη δοθεί η σχετική διαταγή, ο αρχηγός των νικητών Ιππότης ντε Κρεβάν, εκάλισε τους κατοίκους της πόλεως

τις μεταβάλουν σε κανόνια! Άλλά και σ' αυτή την περίπτωση οι κάτοικοι είχαν το δικαίωμα να εξαγοράσουν τις καμπάνες τους. Στην περίπτωση αυτή τα χρήματα της εξαγοράς έμοιράζοντο ειδικώς στους πυροβολητάς!

Μετά την άλωση του Δάνταιν, ο Ναπολέων εξέδωσε μία διαταγή, διά της οποίας η παλιά αυτή μεσαιωνική συνήθεια έτιθετο και πάλιν εν ισχύ. Έτσι, όταν ο στρατός θέλησε να πάρη τις καμπάνες του Δάνταιν, οι κάτοικοι των τις εξαγόρασαν και το αντίτιμο της εξαγοράς μοιράστηκε στους πυροβολητάς του Γάλλου αυτοκράτορος.

Η άνοχη αυτή της διαπραγής διήρκεσε επί πολύν. Μόλις δέ στα 1793,

καί, αφού τους άνηγγειλε ότι η πόλις των επόκειτο να λεηλατηθή, τους παρεκάλεσε να λάβουν την καλοσύνη να... εγκαταλείψουν τα σπίτια τους για να διενεκήνουν το στρατό στο έργο του! Οι κάτοικοι, θέλοντας και μή, υπήκουσαν, και η διαπραγή άρχισε. Οι νικητάί όμως ήσαν τόσο πολλοί, ώστε, μολοντί δεν άφισαν ούτε τις πόρτες των σπιτιών στη θεία τους, το κέρδος τους δεν βγήκε, στο τέλος, παρά έφτάμισι φράγκα κατ' άτομο!

Πολλές φορές όμως ένας νικητής στρατός, προκειμένου να λεηλατήσει μία πόλι, πληρώνονταν από τους κατοίκους της πόλεως 900 σκεύη, τα οποία έμοιρασε στους τραυματίους του για να τους αποζημιώσει που δεν είχαν προβή σε λεηλασία.

Μιά άλλη συνήθεια των Γάλλων στρατιωτών του μεσαιώνος ήταν να διαρπάζουν τις καμπάνες των έγκακισμένων από τις πόλεις και τα χωριά που ένοχλησαν, για να

την εποχή της Γαλλικής Έπανάστασης, η Συντακτική Συνέλευσις της Γαλλίας εξέδωσε την πρώτη διαταγή διά της οποίας η διαπραγή, εν καιρώ πολέμου, έθετο ως έγκλημα, ο στρατιώτης δέ που έβλεπε έστοι' ένα αλγό, έτιμωρείτο με θάνατο!

Ο Ναπολέων όμως, καταργώντας την πολιτισμένη αυτή απαγόρευσι, παρέδιδε συνήθως στη λεηλασία των στρατιωτών του τις πόλεις εναντίον των κατοίκων των οποίων είχε λόγους να είνε δυσανεστήμενος. Το παράξενο όμως είνε ότι ο ίδιος προσωπικώς έπρεπε μεγάλη αποστοργή προς το βάρβαρο πολεμικό αυτό έθιμο. Όταν δέ βρισκόταν έξωριστος στην Άγία Έλένη, όμολόγησε μία μέρα:

— Η μόνη πόλις την οποία παρέδωσα έπαισιμώς στη διαταγή, ήταν η Παβία. Είχα όρισει η λεηλασία της να διαρκέσει επί 24 ώρες. Τρεις ώρες όμως με-τά την έναρξιν

με κατέλαβε τέτοια φρίκη μπρός στο άπαιστο αυτό θέαμα, ώστε διάταξα να σταματήσει!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

ΚΑΙΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Το αίμα του ανθρώπου ζυγίζει περίπου 20 λίτρος.

— Οι σολομοί κολλητοί με ταχύτητα 25 μιλίων την ώρα.

— Τα δάκρυα απέδειχθη ότι έχουν αντισηπτικές ιδιότητες και φονεύουν τα μικρόβια.

— Τα νύχια μεγαλώνουν γρηγορότερα το καλοκαίρι παρά τον χειμώνα.

— Η όραχνης έχουν άλλες έξι κι' άλλες όχτω μάτια.

— Δέκα χιλιάδες κλωστές άράχνης ύφανμένες, δέν μπορούν ν' αποτελέσουν το πάχος μιάς τρίχας του ανθρώπου.

— Η Γερμανίδες ιητέρες ποιεύονται, όταν φύγη το τακούρι από το παπούτσι τους, θα τους πεθάνη ένα παιδί μέσα στο χρόνο.

— Οι μεγαλύτεροι κακιστάι του κόσμου είνε οι Όλλανδοί κι' έπειτα οι Άγγλοι.

— Το ξύρισμα εισήχθη για πρώτη φορά στους αρχαίους Ρωμαίους στο 300 π. Χ.

— Η μεγαλύτερη καμπίνα του κόσμου βρίσκεται στη Μόσχα και ζυγίζει 200 περίπου τόννους.

— Η γή ήμπορεί να θέρμη πληθυσμό 6 δισεκατομμυρίων ανθρώπων.

— Η μεγαλύτερη εικόνα του κόσμου είνε ο «Παράδεισος» του Τιτιμρέτο, ο οποίος βρίσκεται στη Βενετία κι' έχει πλάτος 84 και ύψος 34 ποδών. — Το μαρτύριο άσφαλως τηλεγράφου από έστιάλη ποτέ εις εφαρμογήα ήταν όλόκληρος ή... Κανή Διακήρυξη, ή οποία έτηλεγραφάρη από τη Νέα Υόρκη, έτηλεγραφή και έπιδιορθωμένη, στην έφημερίδα «Πήμα του Σικάγου» το 1882.

ΤΑ ΚΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΚΙΒΙΑΔΟΥ

Έπειδή ο Άλκιβιάδης ότεροφανεύταν πολύ για τα πλούτη του και για τα κτήματά του, μία μέρα ο Σωκράτης του παρουσίασε ένα γεωγραφικό χάρτη, όπου έσημαίνοντο όλοι οι τότε γνωστοί τόποι και του είπε να βρη την Άττική. Ο Άλκιβιάδης του έδειξε, πράγματι, το μέρος του χάρτου όπου βρισκόταν ή Άττική. Τότε ο μέγας φιλόσοφος του είπε να βρη στο χάρτη τα κτήματά του. Έπειδή, φυσικά, ο Άλκιβιάδης δέν μπορούσε να τ' ανακαλύψη πούθενά, ο Σωκράτης του φώναξε:

— Τί κτήματα λοιπόν είνε αυτά, που δέν είνε σημειωμένα ούτε στο χάρτη;

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΗΡΩΪΚΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΝΤΟΝΑΤΖΙΤ

Ο Φερνάνδος Κορτέζ στο Μεξικό. Όπου οι ιδιαιτερείς δέν υποτάσσονται... Η ραδιουργίες και η πανουργίες του Ισπανού κατακτητή. Πώς έβαλε τους Μεξικανούς να άλληλοεξοντωθούν μεταξύ τους. Η ώραία κόρη του βασιλέως των Ζαποτέκι. Βαπτισμιά του Φερνάνδου Κορτέζ. Ο πόλεμος Μιζτέκων και Ζαποτέκων. Η ώραία Ντονατζίτ παραδίδεται ως όμηρος. Στο φρούριο του Μόντε Άλμπάν. Η ήρωική βασιλοπούλα θυσιάζεται για να σώση την πατρίδα της. Ο άποκεφάλισμός της, κλπ.

Στη Μεξικανική πόλι Όαζάκα διατηρείται ακόμη με έξαιρετική επιμέλεια, δαπάναις της κυβερνήσεως, ο τάφος της Ντονατζίτ, ή δόνας Τζιοβάννας Κορτέζ, μιάς ώραίας και ήρωικής κόρης, ή οποία θυσιάσε τη ζωή για την πατρίδα της και που δικαίως θεωρείται ως ή Ιωάννα ντ' Άρχ του Μεξικού. Ένα μάλιστα από τα άγαπητότερα τραγούδια του Μεξικανικού λαού είνε ο ύμνος προς την Ντονατζίτ, του οποίου ένα στίχος λέει: «Ντονατζίτ, το πρώτο ρόδο, ή μεγάλη παρθένη!...»

Ήταν ή εποχή που ο διάσημος και τρομερός Ισπανός κατακτητής Φερδινάνδος Κορτέζ άγωνίζονταν να έαυλώση την κυριαρχία του βασιλέως της Ισπανίας σ' όλο το Μεξικό, προχωρώντας προς τα ψηλά και πλούσια δροσιά του.

Στα όρηπεία όμως αυτά έμεναν ή δυο ισχυρότερες και άνοδοιότερες φυλές των Ιθαγενών Έρυθροδέριμων, οι Μιζτέκι και οι Ζαποτέκι.

Ο Κορτέζ, επί όλόκληρα χρόνια, του κάκου προσπαθούσε να καθυποτάξη τις δυο αυτές φυλές. Οι άνδρες Ιθαγενείς πολεμιστάί όχι μόνο κρατούσαν ήρωική άμυνα, αλλά και πολλές φορές κατετρόπωναν τα πολυάριθμα στρατεύματά του. Τότε ο Κορτέζ, για να έπιτύχη το σκοπό του, σκέφτηκε να έλξη σε συνεννόηση με τη μία από τις δυο αυτές φυλές για να εξοντώσει έτσι και τις δυο.

Με πλούσια δώρα λοιπόν και με διάφορα άλλα μέσα, κατόρθωσε να πείσει τον Κοζιζόντσα, τον βασιλέα των Ζαποτέκι, που ημιζόταν σ' όλο το Μεξικό για τη σοφία του και τον ήρωισμό του, ναρδή σε μυστική συνεννόηση μαζί του και ν' αναλάβη την ήσυχρότητα, να μη φέρη έμπόδια στην πόλεμο που θα έκανε εναντίον των Μιζτέκι.

Ο Κοζιζόντσα δέχτηκε πρόθυμα, και, προς έπαύση της συμφωνίας, άφισε να του βαπτισή ο Κορτέζ την ώραία μοναχοκόρη του Ντονατζίτ, την οποία και άνόμασε δόνα Τζιοβάννα Κορτέζ.

Πονηρός όμως καθώς ήταν ο Κορτέζ, αφού έλειψε της συμφωνίας, την άπεκάλυψε με τ' όλο στους Μιζτέκι κι' έτσι έπέτυχε εκείνο που ήθελε.

Μόλις ο βασιλέας των Μιζτέκι Τζανβιντάνα έμαθε ότι ο Κοζιζόντσα έσυνθηκολόγησε άμαχητέ με τους Ισπανούς και συνεμύχησε σχεδόν μια ξύ

τους εναντίον του, έγινε έξω φρενών, συγκέντρωσε άμέσως όλους τους πολεμιστάς του και, βοηθούμενος από το σύμμαχό του Καζαντού, βασιλέα της επίσης ισχυράς φυλής των Τουτουτεπέ, έξεστράτευσε εναντίον της Τσααχίλα Γιού, πρωτεύουσής των Ζαποτέκι. Μιά άγρια κι' άματηρή μάχη έγινε τότε μεταξύ των δυο έχθρων πειά φυλών, κατά την οποία νίκησαν οι Μιζτέκι τον άνδρειο Κοζιζόντσα κι' έκυρίευσαν την πρωτεύουσά του.

Ο γυνός όμως του Κοζιζόντσα, ο οποίος τις ήμέρες έεινεσε είχε έστρατεύσει εναντίον κάποιου άλλης φυλής με πολυάριθμους πολεμιστάς, μαθαίνοντας ότι καδύνει ο πατέρας του, έσπευσε εις βοήθειά του. Άλλά ο Καζαντού, ο οποίος, όπως είπαμε, ήταν σύμμαχος των Μιζτέκι, τον έπρόλαβε στο δρόμο του και, στήνοντάς του μία ένεδρα, τον ένίκησε.

Πατέρας και γυνός τότε, νικημένοι και συντριμμένοι πειά, έζητησαν καταφύγιο στην σύμμαχό τους φυλή των Κασίκι, ενώ οι έχθροί τους, μέσα σε λίγες βδομάδες, έκυρίευσαν όλο το κράτος τους.

Τότε ο Κοζιζόντσα, έζητησε την έπέμβασι του συμμάχου του Φερνάνδου Κορτέζ.

Ο Ισπανός κατακτητής δέχτηκε πρόθυμα να μεσολαβήσει και άξωσε από τους Μιζτέκι ν' άποχωρήσουν από το κράτος του νικημένου έχθρου των.

Ο βασιλέας των Μιζτέκι, του οποίου οι πολεμιστάί είχαν έξαγριωθή στον άγριο έκεϊνον πόλεμο κι' έννοιωσε ότι δέν θα μπορούσε τη φορά αυτή να τ' άβάλη εύκολα με τον Κορτέζ, έδειξε διάθεσι συμβιβασμού. Έβήτησε μόνο

— για να εξασφαλισθή από κάθε άπείρα άντεχδικήσεως των έχθρων του — να κρατήσει το Μόντε Άλμπάν, ένα από τα ισχυρότερα φρούρια των Ζαποτέκι και συγχρόνως να του παραδώσει ο Κοζιζόντσα ως όμηρος την μοναχοκόρη του, την ώραία Ντονατζίτ ή δόνα Τζιοβάννα Κορτέζ.

Οι όροι του έγιναν δεκτοί, ή συμφωνία υπεγράφη το Νοέμβριο του 1521 κι' έτσι, ένα πρωί, ή Ντονατζίτ, στην οποία, όταν ήταν μικρή, ο ίερεας της φυλής της είχε προμαντεύσει ότι θα πέθαινε ύπερ πατρίδος, άποχωρετούσε την πατρίδα της και τους γονείς της, χωρίς να φαντάζεται ότι δέν θα τους έανόβλεπε ποτέ πειά.

Οι Μιζτέκι την δέχτηκαν με έξαιρε-

τικές τιμές. Έπειδή ήταν όμηρος, την έκλεισαν στο φρούριο του Μόντε Άλμπάν και την φρουρούσαν άγρυπνα, αλλά της φερόντουσαν με μεγάλο σεβασμό και της έκαναν βασιλικές πράγματι περιποιήσεις.

Συγχρόνως, πολλοί άπ' τους κορυφαίους πολεμιστάς των Μιζτέκι και τους συμμάχους των φυλάχους προσπαθούσαν να έπιτύχουν τη συμπάθεια της για να την παντρευθούν. Άλλά αυτή δέν έδινε σημασία σε κανένα.

Ο γυνός της ήταν διαρκώς στην πατρίδα της και στους γονείς της. Δέν συλλογίζταν τίποτε άλλο, παρά πως θα έξυπηρετούσε τη φυλή της και πως θα βοηθούσε άποτελεσματικά τον πατέρα της για να ξεπλήνη την προσβολή της ήττας του.

Όταν όμως οι Μιζτέκι είδαν να φτάνουν οι δικιάι τους, άπεφάσαν να σκοτώσουν την Ντονατζίτ, της οποίας είχαν άνακαλύψει έντωμεταξύ την προδοσία.

Κ' εκεί, στις όχθες του Άλτογκιά, την άποκεφάλισαν!...

Η ώραία και ήρωική κόρη πέθανε ήρωικά και σεμνά, όπως είχε ζήσει σ' όλη τη ζωή της, χωρίς να ζήτησε έλεος από τους έχθρους της, χωρίς ν' άσκηθή την πράξη της και χωρίς να προσέχη ούτε ένα στεναγμό! Μετά την άποκεφάλισι, οι Μιζτέκι έθαψαν το πτώμα της σ' ένα μέρος κοινό.

Στο μέρος άκριβώς που άποκεφαλίσθη ή Ντονατζίτ και που χόθηκε το αίμα της, φύτευσε, άργότερα, ως έκ θαύματος, ένα ύπεροχο λειριόδενδρο.

Ο θάνατός της συγκίνησε κι' αυτόν άκριβη τον σκληρό και άνάληγο Φερνάνδο Κορτέζ. Έξεστράτευσε άποφασιστικά εναντίον των Μιζτέκι και τους άνάγκασε να συμπαύωσιν όριστικά με τους Ζαποτέκι και να παύωσιν σε ποί μέρος είχαν θάψει την ήρωική νέα.

Τότε το πτώμα της Ντονατζίτ έεταφη και έτάφη με έξαιρετικές τιμές, στεφανωμένο μ' ένα ύπεροχο στέφανο, κατωμένο άποκελειστικά από λουλούδια του λειριόδενδρου που είχε φυτρώσει από το αίμα της. Από τότε οι Μιζτέκι και οι Ζαποτέκι ποτέ πειά δέν έανόχωναν πόλεμο μεταξύ τους.

Και σήμερα ακόμη, στο Μεξικό, ή Ντονατζίτ λατρεύεται σχεδόν όπως στη Γαλλία ή Ιωάννα ντ' Άρχ.

Οι Μιζτέκι, που δέν περιέμεναν ποτέ ένα τέτοιο πράγμα, έγκατέλειψαν το φρούριο κι' έτράπησαν εις φυγήν. Είχαν όμως την πρόνοια να πάρουν μαζί τους και την Ντονατζίτ, χωρίς βέβαια να φαντάζονται τί ρόλο είχε παίξει στην έπίθεσι αυτή.

Ο Κοζιζόντσα και οι πολεμιστάί του, μόλις μπήκαν στο φρούριο, έθαψαν παντού, ζητώντας τη Ντονατζίτ, αλλά δέν την βρήκαν πούθενά. Τότε κατάλαβαν ότι θα την είχαν πάρει μαζί τους οι Μιζτέκι και όρμησαν ξοπίσ τους για να τους φτάσουν και να τους την πάρουν. Έτρεχαν μία όλόκληρη μέρα και επί τέλους κατόρθωσαν να τους φτάσουν στις όχθες του ποταμού Άλτογκιά.

Όταν όμως οι Μιζτέκι είδαν να φτάνουν οι δικιάι τους, άπεφάσαν να σκοτώσουν την Ντονατζίτ, της οποίας είχαν άνακαλύψει έντωμεταξύ την προδοσία.

Κ' εκεί, στις όχθες του Άλτογκιά, την άποκεφάλισαν!...

Η ώραία και ήρωική κόρη πέθανε ήρωικά και σεμνά, όπως είχε ζήσει σ' όλη τη ζωή της, χωρίς να ζήτησε έλεος από τους έχθρους της, χωρίς ν' άσκηθή την πράξη της και χωρίς να προσέχη ούτε ένα στεναγμό! Μετά την άποκεφάλισι, οι Μιζτέκι έθαψαν το πτώμα της σ' ένα μέρος κοινό.

Στο μέρος άκριβώς που άποκεφαλίσθη ή Ντονατζίτ και που χόθηκε το αίμα της, φύτευσε, άργότερα, ως έκ θαύματος, ένα ύπεροχο λειριόδενδρο.

Ο θάνατός της συγκίνησε κι' αυτόν άκριβη τον σκληρό και άνάληγο Φερνάνδο Κορτέζ. Έξεστράτευσε άποφασιστικά εναντίον των Μιζτέκι και τους άνάγκασε να συμπαύωσιν όριστικά με τους Ζαποτέκι και να παύωσιν σε ποί μέρος είχαν θάψει την ήρωική νέα.

Τότε το πτώμα της Ντονατζίτ έεταφη και έτάφη με έξαιρετικές τιμές, στεφανωμένο μ' ένα ύπεροχο στέφανο, κατωμένο άποκελειστικά από λουλούδια του λειριόδενδρου που είχε φυτρώσει από το αίμα της. Από τότε οι Μιζτέκι και οι Ζαποτέκι ποτέ πειά δέν έανόχωναν πόλεμο μεταξύ τους.

Και σήμερα ακόμη, στο Μεξικό, ή Ντονατζίτ λατρεύεται σχεδόν όπως στη Γαλλία ή Ιωάννα ντ' Άρχ.

ΣΚΕΥΕΙΣ ΙΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΤΟΜΑΖΕΟ

Ο έρωτας για τον άνδρα είνε άνακαούφισις, για τη γυναίκα θυσία.

— Η γυναίκα είνε για τον άνδρα ό,τι το μηδενικό για τους άρσενικούς. Αδύναμι και έλαττώσι την άξια του άνδρα λόγω των περιστάσεων.

— Η γυναίκα στη ζωή λοτιπία της άπαιμότητας και καλύτερα

Η πριγκίπισσα Ντονατζίτ

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΜΙΕΝ ΓΙΔΟΥΝ

Πεκίνο και πήγε κ' έμεινε κάμποσον καιρό σ' ένα μακρινό, ήσυχο και γοητευτικό κτήμα του. Εκεί άρχισε να γράφει διάφορα έργα, ποιήματα, μυθιστορήματα και φιλοσοφικά βιβλία, θέλοντας έτσι ν' αποθανάτιση το όνομά του. Πριν όμως τελειώσει κανένα απ' αυτά, βαρέθηκε, φαίνεται, την έξηχνη και ξαναγύρισε στο Πεκίνο, όπου άρχισε να ζή, όχι όπως πρώτα, αλλά με αλλόττητα και αποτραβηγμένος από την ζήνση. Έβγαίνει στους δρόμους ντυμένος απλά, χωρίς το φτερό του παγωνιού, το διακριτικό που φορούσαν όσοι άνηκαν στην τάξη των μανδαρινών. Μιά μέρα, περνώντας απ' τη συνοικία των δαστών και των έμπορων, άκουσε άξαφνα δυνατές χοροιστικές φωνές. Γύρισε άμέσως πίσω του και είδε ένα ώραυότατο κορίτσι ως δεκαεφτά χρονών, που το έδερε με μια γοηά μέγαιρα, ξεδονιασμένη. Χωρίς νά χ' άνη καυρό, ο Μιέν-Γιάουν άπέσπασε τη νέα από τα χέρια της μέγαιρας στην Κινεζική γλώσσα, απ' το Σοή-Κιγκ που γράφτηκε πριν από 4.000 χρόνια, ως τα πιο τελευταία συγγράμματα της Εύρώπης. Κι' όταν τραγουδούσε το «Μού-λέ-χά», το έθνηκο τραγούδι των Κινέζων, όσοι τον άκουγαν στεκόνοταν έκστατικοί.

Μόλις ο Μιέν-Γιάουν φορούσε ένα νέο φόρεμα, άμέσως έσπευδαν την άλλη μέρα να φορέσουν όμοιο τόν όλοι οι κοιμημένοι του Πεκίνου. Έτσι, κάποτε που φόρεσε ένα ρούχο από ύφασμα κίτρινο, πράγμα άσυνήθιστο για έναν Κινέζο άριστοκράτη, την άλλη μέρα κάλως όλοι οι γιοι των μανδαρινών ντύθηκαν όμοια, πράγμα που άνάγκασε τον άυτοκράτορα νά έκδωσει διάταγμα, διά το οποίο άπαγόρευε τα ρούχα αυτά. Μιά άλλη φορά πάλι, ο Μιέν-Γιάουν έπλεξε την κοισίδα του μ' έναν ώραυό ιδιόμορφο τρόπο. Την άλλη μέρα δύο κοιμημένοι άριστοκράτες άυτοκτόνησαν, επειδή ή μάλλον νά κλέβουν κ' αυτοί τις κοισίδες τους με τον ίδιο τρόπο. Έπίσης, κάποτε που παρουσιάστηκε με τ' ά νύχια κοιμένα βαθεία, πράγμα που θεωρείται έγκλημα καθυσώσεως στην Κίνα, όλοι τόν μιμήθηκαν άμέσως, ώσπου ο άυτοκράτορας, μ' ένα του διάταγμα, επέβαλε την ποινή του θανάτου σε όσους έκοβαν τ' ά νύχια τους.

Όλες ή μητέρες που είχαν κόρες ά νύμφες, τόν όνειροπολούσαν για γαμπρό τους, αυτός όμως άπέφεινε νά παντρευθί, γιατί ήξερε ότι με το γάμο θά έχανε ένα μέρος της αήλης του. Καί, όχι μόνον αυτό, αλλά, για νά είνε άκόμη περιζήτητος, άπέφεινε νά έμφανίζεται συχνά στόν κόσμο. Άπ' τις έκαστο προσκλήσεις για γένιατα που τόν στέλνανε κάθε μήνα, δέχεται μόνον μιά ή δύο τόν πολύ, και δέν έβγαίνει περίσσεια παρά μόνον δύο φορές την εβδομάδα.

Κάποτε, ξαφνικά, κοιμασμένος άπό την λάμπη έκείνη ζούη, έβγαλε απ' το

ρα, πήγε στο σπίτι της αγαπημένης του. Εκεί βρήκε τόν πατέρα της, τόν έλπε τ' όνομά του, που δέν τόν είχε φανερώσει την προηγούμενη μέρα, και τόν ζήτησε τ' όνομά της Τσίγκ-Κι-Πίν. Όταν ο Τσίγκ-Χάγκ άκουσε ότι ο έαυοστός Μιέν-Γιάουν, ο βασιλιάς της όμορφιάς και της κοιμότητας, ή γιος του άρχιελέγκου της άυτοκρατορίας Τόο-Τσι-Γιοέν, ζήτησε νά κίνη πεθερό του αυτόν που, παρ' όλα τ' ά πλούτη του, δέν άνηκε στην τάξη των μανδαρινών, λίγο έλειψε νά λιποθυμήσθ από τή χαρά του. Το ίδιο έπαθε κ' ή γυναίκα του.

Έτσι δέχτηκε, χωρίς συζήτηση, την πρόταση του Μιέν-Γιάουν, κ' ο γάμος ώρίστηκε νά γίνη την άλλη μέρα της Πρωτοχρονιάς.

Όλη ή άριστοκρατία του Πεκίνου έαφίστηκε και σκαυδαλίστηκε μαθαίνοντας πώς παντρεύεται ο βασιλιάς της κοιμότητας και πώς ή κόρη την όποια θά έπαυε, δέν άνηκε στην τάξη των μανδαρινών.

Ο μόνος που δέν μιλούσε καθόλου για τ' ό ζήτημα αυτό, ήταν ο πατέρας τού νέου. Αυτός κρατούσε μια στάση έμφυλακτική, κ' ή δόξα σ' αυτόν τον έπαινε τόν γιο του σε κατ' ό μέτρον του μεγάρου του, έκανε πώς δέν τόν έβλεπε κ' άπέφεινε νά πάσθ κουβέντα μαζί του.

Ό Μιέν είχε άντιληφθί την ηυχρότητα έκείνη τού πατέρα του, αλλά δέν έδωσε και τόση σημασία, γιατί ήταν άποροφημένος απ' την εύτυχία του κ' απ' τις έτοιμασίες τού γάμου του.

Ήθελε ο γάμος του νά είνε ο λαμπρότερος που είχε γίνει ποτέ στην Κίνα. Έβουσε γραμματικοί έργαφιν μιά βδομάδα όλόκληρη για νά γράψουν με χρυσά καλλιτεχνικά γράμματα τις δύο χιλιάδες προσκλήσεις που έστειλε ο Μιέν σ' όλους τούς άνθρώπους της τάξής του. Διακόσιοι κηπουροί και άλλοι τεχνίτες στόλιζαν τούς κήπους τού παλατιού του για τήν χαμόσυνη ήμέρα και στρατολογήθηκαν έκαστο μάγειροι

και άλλοι τόσοι παραμύγειροι και ξαχαροπλάστες με έπι κεφαλής ένα νά άρχιμάγειρο που ο Μιέν τόν είχε φέρει επίτηδες απ' ο Νιγκ-Πό, την Κινεζική πόλη που σφμίζεται για τή μαγειρική της.

Ό Μιέν, κ' όταν άκόμη έγινε καλά, δέν ήθελε νά βγί από τ' σπίτι του, και θάμνε κλεισμένος σ' αυτό σ' όλη του τή ζωή, άν δέν συνέβαινε ένα τραγικό περιστατικό, νά τόν βγάλει απ' εκεί διά της βίας.

Ό πατέρας του μιά μέρα έτιχε νά φταγισθί μπροστά στόν άυτοκράτορα. Κ' επειδή αυτό θεωρείται ως έγκλημα καθυσώσεως στην Κίνα, ο άυτοκράτορας διάταξε άμέσως νά τόν κ' αρατολήσουν και νά δημεύουν όλη του την περιουσία.

Έτσι ο Μιέν-Γιάουν έχασε με μιάς και τόν πατέρα του και την περιουσία του. Τότε βγήκε άναγκαστικά από τ' σπίτι του και νύκισσε ένα φτωχικό διαμώτιμα στην έργατική συνοικία.

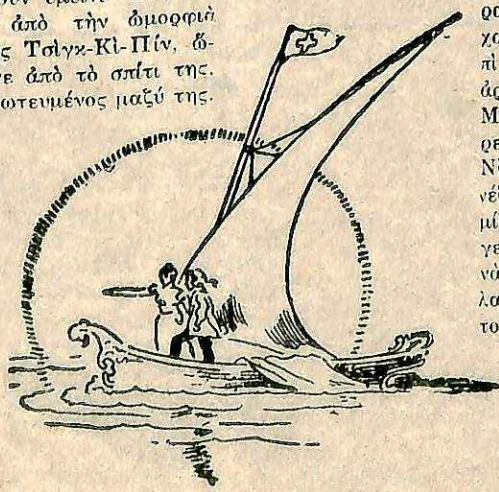
Άλλά ή άτυχία του δέν σταμάτησε ως έκεί. Όταν άρχισε νά κυκλοφορήσθ στους δρόμους, είδε με λύπη ότι οι παλαιοί γνωστοί και φίλοι του έκαναν πώς δέν τόν έβλεπαν.

Μιά τελευταία έλπίδα τού έμεινε, ή Τσίγκ-Κι-Πίν. Σηκώθηκε και πήγε στο σπίτι της, αλλά ή μέγαιρα μηχανικά της τού έκλεισε κατάμουτρα την πόρτα.

Τότε ο Μιέν κλείστηκε στο φτωχικό του διαμώτιμα κ' άφησε νά ξεχυθί όλη ή άπελπισία του στο χαρτί. ... Άρχισε νά γράφει σάν τρελλός, νύχτα και μέρα. Έγραφε διαρκώς, άκούραστα, χωρίς νά τρώη, χωρίς νά κοιμάται, κ' έτσι, σε λίγες βδομάδες, συνέθεσε ένα έμμετρο άριστοποίημα, στο όποιο περιέγραφε όλη του τή ζωή, άρχίζοντας από την πρώτη μεγάλη του εύτυχία και καταλήγοντας στην τωρινή φρικτή δυστυχία του.

Όταν τ' έτοιμάσε, τ' άρουσίασε σ' έναν έκδότη, ο όποιος, άφου τ' διάβασε, τ' δέχτηκε με χαρά κ' ένθουσιασμό.

Μόλις βγήκε τ' βιβλίο έκείνο, έγινε άνάπαστο κ' όλοι οι λόγιοι διεκίρουν πώς ήταν έφάμιλλο τού Σοή-Κιγκ που είχε γραφή πρό 4.000 χρό-

κ' άλλοι τόσοι παραμύγειροι και ξαχαροπλάστες με έπι κεφαλής ένα νά άρχιμάγειρο που ο Μιέν τόν είχε φέρει επίτηδες απ' ο Νιγκ-Πό, την Κινεζική πόλη που σφμίζεται για τή μαγειρική της.

Ό Μιέν, κ' όταν άκόμη έγινε καλά, δέν ήθελε νά βγί από τ' σπίτι του, και θάμνε κλεισμένος σ' αυτό σ' όλη του τή ζωή, άν δέν συνέβαινε ένα τραγικό περιστατικό, νά τόν βγάλει απ' εκεί διά της βίας.

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Μιά δίκη επί μαγείας. Τό φυλαχτό της μάγισσας. Η άποκάλυψις τού Προέδρου. Η περιέργεια τού άκρεατηρίου. Οι γλεντζέδες φοιτητάι της Όξφόρδης. Η άρρωστη κόρη τού πανδοχέως. Η μαγικές λέξεις της περγαμνής. Μιά σατανική σύμπτωση. Πώς άδωάθηκε ή μάγισσα, κλπ.

Κατά τ' ά τέλη τού 17ου αιώνα, μ' πολλή περιέργη δίκη έγινε στην Όξφόρδη. Κάποια γοηά, έξηντα χρονών, κατηγορείτο επί μαγείας. Τό κατηγορητήριο άνέφερε ότι ή γυναίκα αυτή είχε κάποιον φυλαχτό, με τ' όποιο μπορούσε νά προκαλή, καθώς και νά θεραπεύη, διάφορες άσθενείες σ' άνθρώπους και σε ζώα. Στη δίκη είχαν προσέλθει πάμπολλοι μάρτυρες, οι όποιοι κατέθεσαν ένόρκως ότι είχαν πέσει θύματα της μαγείας της.

Η κατηγορουμένη, την όποια, έαπροσθέτως, δέν υπερίσχιζε κανέναν δικηγόρος, μέσα στην έκρηκτική άτμόσφαιρα τού δικαστηρίου τ' ά είχε χάσει και δέν άπαντούσε παρά με σύντομες άρνητικές φράσεις, διακατόμενες συχνά από λυγμούς. Βαθεία σιωπή έκατέστη στην αίθουσα, όταν έλαβε τ' ό λόγο ο πρόεδρος.

Φέρεται μόνι, έλεε, τ' ό φυλαχτό που βρήκαν άπάνω στην κατηγορουμένη. Ένας κλητήρας τού τ' άπνε και τ' άκούμπησε στην έδρα του με μεγάλη προσήλαξη και φόβο. Οι άκροατά τότε είδαν έαφαιρασμένοι τόν πρόεδρο νά τ' άπαρνη ήσυχια στα χέρια του και νά τ' άκιντάζει προσεκτικά, χωρίς νά φοβάται καθόλου τή δαιμονική έπιδρασί του. Τό φυλαχτό αυτό άπετελείτο από μιά μικρή πέννη σακούλα, τριμμένη απ' την παλαιοκίμα. Ό πρόεδρος πήρε ένα μαχαίρι κ' έσχισε τ' ό βρόχιμο περιβάλημα, περίεργος νά δει τι περιείχε. Μέσα σ' αυτό βρήκε μιά παλιά περγαμνή, άπάνω στην όποια ήταν γραμμένο κάποιον άρχαιο Έλληνικό γνωμικό.

Όλον τ' ά μάτια ήσαν πειά κορυφωμένα στόν πρόεδρο. Η περιέργεια τού κοινού είχε κορυφωθί. Η έκκλησίς τους όμως μεγάλωσε άκόμη περισσότερο, όταν είδαν στο πρόσώπ' του νά λάμπη μιά άχτίδα χαράς, καθώς διάβασε τις μυστηριώδεις αυτές λέξεις της περγαμνής. Ό πρόεδρος φαινόταν πράγματι πολύ συγκινημένος και δέν μπορούσε νά κινή τή μεγάλη του ταραχή. Σ' λίγο σήκωσε τ' ά μάτια του ψηλά, σφουγγίζοντας με τρεμάμενο χέρι τ' ά δάκρυα που κύλησαν στα μάγουλά του, και έλεε :

Κύριοι ένοχοι, άς έαχαιστήσομε όλοι μαζί τή Θεία Πρόνοια, ή όποια μ' άς έσωσε από μιά αιώνια καταστροφή και τήν. Η γυναίκα αυτή, που είμαστε έτοιμοι σκεδόν νά την καταδικάσουμε, είνε άθώα, και τ' ά λίγα λόγια που θά σάς πω άρκοούν νά σάς πείσουν γ' αυτό.

Τό άκροατήριο ένέτεινε άκόμη περισσότερο την προσοχή του, και ή κατηγορουμένη, που συνέλθε κάπως απ' τήν άπελπισία της, στάθηκε άκίνητη ν' άκούση τ' ά λόγια τού άνελλίστου προστάτου της.

Πρό σαράντα και πλέον έτών, έαυολούθησε ο πρόεδρος με ύψος σ' άβαθ, μερικόν νέο σπουδαστή της Όξφόρδης, έγκατέλειψαν άξαφνα μιά μέρα τ' ά μαθήματά τους για νά ξεδέψουν σε διασκεδάσεις τ' ά χρήματα που

είχαν. Όταν δέν τούς έμεινε πεντάρα στην τσέπη τους, χωρίστηκαν, με την άπόφασι νά συνεχίσουν την παιδαγωγική τους εις βάρος των άφελών που θά συναντούσαν στο δρόμο τους.

Ένας απ' αυτούς τότε έφτασε μόνος του τ' ό βοάδι της ίδιας μέρας στο χάνι ενός μικρού χωριού και μολονότι, όπως είπαμε, δέν είχε καθόλου χρήματα έπάνω του, παρέδωσε τ' ό λόγ' του στόν ύπαιρτή, με την έντολή νά τ' άπεριποιηθί τή νύχτα, για τόν έαυτό του δέ ζήτησε καλό δέιτνο κ' ή ναπαντικό κρεβάτι. Ένώ όμως προσπαθούσε νά σοφισθί κανένα τέχνασμα που θά τόν άπήλασε από την πληρωμή των έξόδων, είδε άξαφνα μιά κοπέλα, μαζεμένη κοντά στη στωά.

Ήταν ή κόρη τού πανδοχέως, ή όποια έκείνη τή στιγμή βουανίζεταν από δυνατό πυρετό. Ήταν άρρωστη πρό έ-

νά τ' ά χρόνια κ' είχε γίνει πειά σάν πτώμα. Όλοι οι γιατροί της περιφέρειας φάνηκαν άνάκαι νά τή γιατρέψουν, κ' οι γονείς της ζόδευαν άναφάλα έσπερα χρήματα σε φάρμακα και σε συμβουλές.

Μόλις τ' άκουσε αυτό ο νέος σπουδαστής, άμέσως μ' άρωτική ιδέα πέρασε από τ' ό μυαλό του. Σκέφτηκε δηλαδή νά έαποφελήθ' της εισφοράς και της δυστυχίας των άγαθών έκείνων άνθρώπων, για νά βγί από τή δύσκολη θέση του, από την όποια δέν ύπ' αργε άλλος τρόπος νά σωθί.

Έγώ θά την γιατρέψω την κόρη σας, τούς έλεε με στόμφο.

Κ' άμέσως έβγαλε ένα κομμάτι περγαμνής από κάποιον βιβλίο του, χάραξε άπάνω μερικές λέξεις άκατάληπτες γ' αυτούς, τ' ό έβαλε έπειτα μέσα σ' μιά μικρή σακούλα που είχε παραγγείλει έντομεταπν νά τ' άφαινον, και παρήγγειλε στην άρρωστη νά βάλ' τ' ό φυλαχτό στην τσέπη της.

Μιά μέρα, ξαφνικά, είδαν τ' ό σωμα τού μικρού παιδιού ν' αναβίη ένα παράξενο ύπερφυσικό φως και σε λίγο νά έαφανίζεται τ' ό παιδί μέσα σ' μιά νεφέλη. Την άλλη μέρα ο καρδονιάς, σ' όποιον τ' ά παιδί, που τ' ά είχε άγαπήσει σάν δικό του, πέρασε απ' τ' ό ίδιο μέρος, πριν από χρόνια, τ' ό είχε β' όθ' έγκαταλειμμένο. Στο ίδιο αυτό μέρος είδε τότε έκληκτος ένα παράξενο και άγνωστο ως τότε λουλούδι.

Ήταν ένα χρυσάνθεμο. Τότε ο καρδονιάς κ' ή γυναίκα του κατάλαβαν ότι είχαν φιλοξενήσει τ' ό Χριστό. Πήγαν άμέσως, έβγαλαν με τή ρίξη του τ' ό χρυσάνθεμο και τ' ό έαφανίστην έξω από την καλύβα τους. Άπ' αυτούς έγινε γνωστό τ' ό χρυσάνθεμο και στόν άλλο κόσμο.

Στη Γερμανία ύπάρχει ή άκόλουθη άρχαία παράδοση σχετική με την καταγωγή των χρυσάνθεμων :

Κάποτε, στα παλιά χρόνια, ένας φτωχός καρδονιάς βρήκε στο βαθύτερο μέρος τού Μέλανος Δρυμού ένα μικρό παιδάκι έγκαταλειμμένο. Τ' ά πήρε στην άγκαλιά του και τ' ά πήγε στην καλύβα του, όπου, με τή γυναίκα του, τ' ά περιποίησαν όσο μπορούσαν καλύτερα και τ' ά άνάθρεψαν μαζί με τ' ό δικά τους παιδιά.

Μιά μέρα, ξαφνικά, είδαν τ' ό σωμα τού μικρού παιδιού ν' αναβίη ένα παράξενο ύπερφυσικό φως και σε λίγο νά έαφανίζεται τ' ό παιδί μέσα σ' μιά νεφέλη. Την άλλη μέρα ο καρδονιάς, σ' όποιον τ' ά παιδί, που τ' ά είχε άγαπήσει σάν δικό του, πέρασε απ' τ' ό ίδιο μέρος, πριν από χρόνια, τ' ό είχε β' όθ' έγκαταλειμμένο. Στο ίδιο αυτό μέρος είδε τότε έκληκτος ένα παράξενο και άγνωστο ως τότε λουλούδι.

Ήταν ένα χρυσάνθεμο. Τότε ο καρδονιάς κ' ή γυναίκα του κατάλαβαν ότι είχαν φιλοξενήσει τ' ό Χριστό. Πήγαν άμέσως, έβγαλαν με τή ρίξη του τ' ό χρυσάνθεμο και τ' ό έαφανίστην έξω από την καλύβα τους. Άπ' αυτούς έγινε γνωστό τ' ό χρυσάνθεμο και στόν άλλο κόσμο.

Τότε ο καρδονιάς κ' ή γυναίκα του κατάλαβαν ότι είχαν φιλοξενήσει τ' ό Χριστό. Πήγαν άμέσως, έβγαλαν με τή ρίξη του τ' ό χρυσάνθεμο και τ' ό έαφανίστην έξω από την καλύβα τους. Άπ' αυτούς έγινε γνωστό τ' ό χρυσάνθεμο και στόν άλλο κόσμο.

Τότε ο καρδονιάς κ' ή γυναίκα του κατάλαβαν ότι είχαν φιλοξενήσει τ' ό Χριστό. Πήγαν άμέσως, έβγαλαν με τή ρίξη του τ' ό χρυσάνθεμο και τ' ό έαφανίστην έξω από την καλύβα τους. Άπ' αυτούς έγινε γνωστό τ' ό χρυσάνθεμο και στόν άλλο κόσμο.

Τότε ο καρδονιάς κ' ή γυναίκα του κατάλαβαν ότι είχαν φιλοξενήσει τ' ό Χριστό. Πήγαν άμέσως, έβγαλαν με τή ρίξη του τ' ό χρυσάνθεμο και τ' ό έαφανίστην έξω από την καλύβα τους. Άπ' αυτούς έγινε γνωστό τ' ό χρυσάνθεμο και στόν άλλο κόσμο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ... ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ό βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 12ος, που για την αγαθότητά του και τή στοργή του προς τούς ύπαικούς του είχε έπονιασθί «ο Πατέρας τού Λαού», έμαθε κάποτε ότι ένας από τούς ευπατρίδας της Αύλης του έδειρε άγρια κάποιον γεωργό. Κατόπιν αυτό ο άγαθός βασιλεύς έδωσε άυστηρή διαταγή πώς στα γέφυμα τού αλλικού αυτού σεβρίβουν μόνο κρέας και κρασί.

Έπειτα από λίγες μέρες ο αλλικός παρουσιάστηκε στόν βασιλέα και του παραπονέθηκε για τήν άναγναγκαστική διαταγή στην όποια τόν είχε υποβάλει.

Πώς, ρώτησε ο Λουδοβίκος, δέν είσαστε ευχαριστημένοι από τ' ά φαντασία τού σ' άς σεβρίβουν ;

— Όχι, Μεγαλειότατε, γιατί δέν μού σεβρίβουν καθόλου ψωμί.

— Καί τι σημασία έχει αυτό, άφου τ' ά άλλα φαγητά και τ' ά ποτά που σ' άς σεβρίβουν είνε διαλεχτά ;

— Ω, Μεγαλειότατε, τ' ό ψωμί είνε ή σπουδαιότερη τροφή που χρειάζεται κανείς για νά ζήσθ.

— Τότε, κύριε, γιατί κακομεταχειρίστηκες έκείνον που τ' ά παρήγει ; ρώτησε άυστηρά ο βασιλεύς.

Ό ευπατρίδης έσκυψε τ' ό κεφάλι του και ο άγαθός βασιλεύς, ευχαριστημένος για τ' ό μάθημα που τούδωσε, διέταξε νά πάσθ πειά ή διαταγή.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ίκανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας, πρό πενήνταετίας. Γράφατέ μας : Περιοδικόν «Οικογένεια», Λέμα 7, Αθήνας.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Απ' τὸ Ἡμερολόγιο μιᾶς νέας ποῦ ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν καρδιά καὶ ποῦ πόνεσε ὅσο κανεὶς γιὰ τὴν ἀγάπη!...)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σὲ ἱκετεύω, μητέρα, τῆς εἶπα μὲ συγκίνηση, νὰ μὴ μοῦ ξαναμιλήσεις γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Πῶς θέλεις νὰ παντρευθῇ μὲ τὸ στατιὸν ἕναν νέο ποῦ δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσω; "Αφρὴ μὲ νῆμαι πάντα κοντὰ σου, μὴ μοῦ ἀρνηθῇς αὐτὴ τὴ χάρις... Κι' αὐτὸ σοῦ τὸ ζήτη, ὅχι γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ βροῦμαι ὁλοένα στὸ πλάι σου, νὰ σε παρηγορῶ καὶ νὰ σε ἀνακουφίσω ἀπὸ τὶς θλίψεις σου... Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς τὸ κακὸ τῆς μοναξιάς σου!... Γιατί, τότε, ζητᾷς νὰ μ' ἀπομακρύνῃς ἀπὸ κοντὰ σου;...

— Μὴ λυπᾶσαι, παιδί μου, μοῦ εἶπε. Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ἐπιμείνω, ἀφοῦ δὲν τὸν θέλεις αὐτὸν τὸ γάμο. "Αν ἤξερες ὅμως πόσο εἶμαι ἀνήσυχη γιὰ τὸ μέλλον σου, ἂν ἤξερες πόσο ἐπιθυμοῦσα νὰ σ' ἐξασφαλίσω στὸ πλευρὸ ἐνὸς συζύγου ἀπ' τοὺς κινδύνους καὶ τὴ διαφθορὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου... "Αν ἤξερες, Ἀλίκη μου, πόσο πονεῖ ἡ καρδιά μου γιὰ σένα, χωρὶς ἄλλο θ' ἄκουγες τὴ συμφορὰ μου. Εὐχομαι, κόρη μου, νὰ σε φωτισοῦν τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης σου μητέρας καὶ νὰ δεχθῇς τὸν ἄνδρα ποῦ σοῦ διάλεξε ἡ ἰδία καὶ ποῦ θὰ σ' ἀνέμεινε τρισευτυχισμένη...

— "Οχι, μητέρα μου. Δὲν τὸν θέλω... Δὲν τὸν ἀγαπῶ... Εἶνε πολὺ ἄσχημος...

— Καὶ τί ὁλόο παίξει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἀσχημία, παιδί μου, ὅταν ἔχῃ εὐγενεῖα ἀισθήματα καὶ καλὲς διαθέσεις; Νομίζεις ἐνὶ ἀπαράτητῃ ἡ ὁμορφιά σ' ἕνα σύζυγο; "Αφρὴ αὐτὲς τὶς ἀνόητες ἰδέες καὶ σκέψεις λογικώτερα. Μὴν προσέχεις σὲ τίποτε ἄλλο, παρὰ στὸ χαρακτῆρα καὶ στὰ προτερήματα, γιατί αὐτὰ δείχνουν τὸν τέλειο σύζυγο κ' ἀπ' αὐτὰ προέρχεται ἡ συζυγικὴ εὐτυχία.

— Μητέρα μου, παραδέχομαι πὼς ἡ γνώμη σου εἶνε σωστή, ἀλλὰ δυστυχῶς αἰσθάνομαι ἀνεξήγητῃ ἀποστροφή πρὸς αὐτὸν τὸν Μενού.

— Ἐν τούτοις εἶνε ὁμιλητικός, ἥσυχος, καλὸβόλος, καί, ἐκτὸς τῶν ἁλίων, κληρονόμος τοῦ θεοῦ σου, τοῦ δημοσίου εὐσεβεστάτου.

— Κ' ἐκατομμυριούχος νῦν, μητέρα, ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸν ἀγαπήσω...

— "Ας τ' ἀφήσουμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ζήτημα γιὰ ἄλλοτε, ἀφοῦ θέλεις ἔτσι, εἰτε ἡ μητέρα μου ἀναστῇ νᾶζοντας.

— "Αφρὸν ἀλλάξαμε ἀκόμα μερικὲς ἀσημαντεῖς φράσεις, κληνύτιστα τὴ μητέρα μου καὶ γύρισα στὸν κοιτῶνα μὰς ὅπου μὲ περίμενε ἀνυπόμονα ἡ Ἀντωνίνα.

— "Ελα, λοιπὸν, Ἀλίκη, ποῦ ἦσουν; μοῦ φώναξε ὁλως με εἶδε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ.

— Τί ἔχεις, καλὴ μου φίλη; τὴ ρώτησα ἐγώ.

— Σήμερα μὲ ζήτησε ὁ Πρεβάλ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου σὲ γάμο...

Τὰ λόγια της αὐτὰ μὲ πάγισαν. Μὲ χτύπησαν ὡς κερανοῦς!

— Θεέ μου!... Ὁ ἴδιος σὲ ζήτησε;... φώναξε ἑξαλλῇ φέρνοντας τὸ χέρι μου στὸ μέρος τῆς καρδιάς μου, σὰν νὰ θέλα νὰ τῆς σταματήσω τοὺς δυνατοὺς χτύπους...

— "Οχι βέβαια ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἡ θεία σου, ἀπάντησε πηδώντας χαρούμενα ἡ Ἀντωνίνα, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ὑπερβολικὴν ταραχὴ μου.

— Καὶ οἱ γονεῖς σου;... ρώτησα ἐγὼ μὲ σδυμένη ρωνή.

— Δέχτηκαν τὴν πρότασί σου, φυσικά.

— Παντρεύεσαι λοιπὸν Ἀντωνίνα; ψιθύρισα ἄ-

λὺ μ' ἀγαπᾷς ποῦ λυπᾶσαι γιὰ τὸ γάμο μου;...

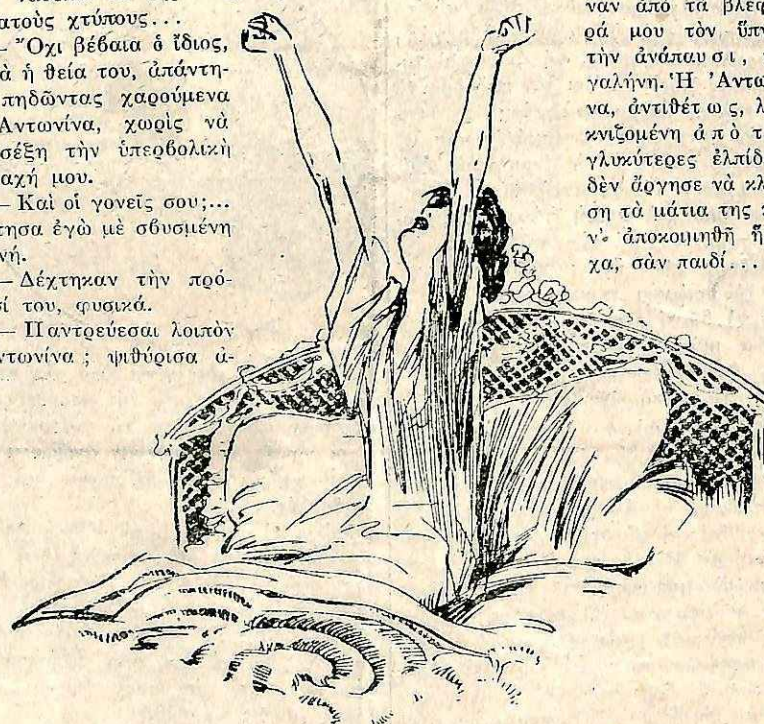
— Ἐπρεπε νὰ δικαιολογηθῶ, νὰ πῶ ἕνα ψέμμα, καὶ τὸ εἶπα:

— "Ἐχω ἄδικο, Ἀντωνίνα. Συγχώρησέ μου αὐτὴ τὴν ἀδυναμία κ' ἀφρὴ σὲ μὲ συνηθίσω στὴν ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ποῦ μὲ τρομάζει τόσο πολὺ!... ψιθύρισα μὲ συγκίνηση.

Ἡ ἀθῶα Ἀντωνίνα, μόλις ἄκουσε τὰ ὑποκριτικὰ λόγια μου, ἔτρεξε νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ νὰ μοῦ γεμίσῃ τὸ πρόσωπο μὲ τρυφερά φιλήματα, μὲ φιλιὰ ἀδελφικά...

Κατόπιν ἔξαλλοι καὶ ἡ διὰ πάντων στὸ ἴδιο κρεβάτι γιὰ νὰ κοιμηθῶμε. Ἡ ἑλπίδα ὅμως καὶ τὸ μῖσος ποῦ μοῦ γεννοῦσε στὴν καρδιά ἡ ἀγάπη τῆς Ἀντωνίνας γιὰ τὸν Γουσταῦ, ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου τὸν ὕπνο, τὴν ἀνάπαισι, τὴν γαλήνη. Ἡ Ἀντωνίνα, ἀντιθέτως, λι-

κνισμένη ἀπὸ τὶς γλυκύτερες ἐλπίδες, δὲν ἄργησε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της καὶ ν' ἀποκοιμηθῇ ἥσυχά, σὰν παιδί...

Σηκώθηκα καὶ πήγα στὸ κρεβάτι μου, ὅπου δερνόμενος ὤ; τὸ πρωί!...

ναστενάζοντας θλιβερά.

— Καὶ λυπᾶσαι γι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ χαρῇς μαζί μου;

— Σκέπτομαι ὅτι θὰ σὲ χάσω, Ἀντωνίνα, διὰ τὴ χωριστοῦμε...

— Καλὴ μου Ἀλίκη, πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη γιὰ τὴ φίλη σου!... Μὴ φοβάσαι, ἀκριβὴ μου... Ὁ Πρεβάλ δὲν πιστεύει νὰ μᾶς χωρίσῃ, δὲν θὰ μὲν χαλάσῃ τὸ κατ'ἑαυτὸν. Θὰ εἴμαστε πάντα μαζί, ὅπως καὶ τώρα... Μὰ γιατί γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι σου καὶ κλαῖς;... Τί ἔπαθες;... Γιατί δὲν μὲ ζητᾷς;... Θεέ μου! Τόσο πο-

«Αὐριο, σκεπτόμουν, πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ χωρὶς ἄλλο, καθὼς τοῦ ὑποσχέθηκα, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ θετικές ἐξηγήσεις. Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῇ καθαρὰ ποῖα ἀπὸ τὶς δύο μὰς προτιμᾷ, ἐμένα ἢ τὴν Ἀντωνίνα. Κι' ἂν ἡ ψυχὴ μου κλῖνῃ πρὸς ἐμένα, τότε θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μιλήσῃ δίχως ἄλλο στὴ μητέρα μου...»

Ἄν καὶ πῆρα αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, ἡ ἀγωνία μου ἦταν μεγάλη. Δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ. Ὑπέφερα φρικτὰ. Βασανίζομαι. Δὲν μπορούσα νὰ βλέπω τὴν Ἀντωνίνα νὰ κοιμᾶται πλάι

πρὶν σὲ γνωρίσει καὶ σ' ἀγαπήσῃ, ἄγγ...

μου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

Τὰ ἐλαττώματα τοῦ Μπετόβεν. Οἱ μανιῶδεις θυμὶ τοῦ. Ὅπου δὲα τοῦ φταῖνε! Ἡ πιατέλλα μὲ τὶς σουπιές. Τὰ μαλλιοτραβήγματα μὲ τὴς διηρητέρας. Πῶς μαγεῖρενε ὁ Μπετόβεν τὴν σούπα τοῦ! Ἡ ἀκαταστασία τοῦ. Οἱ περίπατοι τοῦ. «Ὁ Κῆπος τοῦ Θεοῦ». Τὰ καλκμπούρια τοῦ καὶ τὰ χωράτα τοῦ, κλπ.

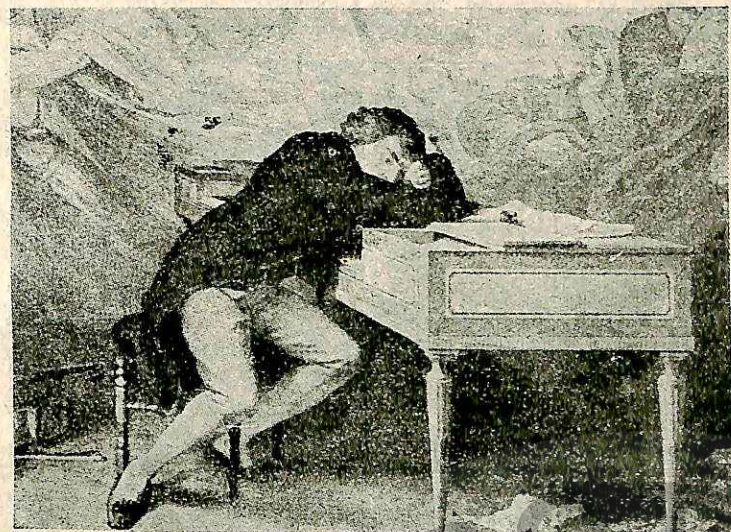
ταν μαγεῖρενε τὴ σούπα τοῦ μόνος του, ἔσπαζε τὰ αὐτὰ γιὰ τὸ αὐτολόγεμονο ἕνα-ἕνα καὶ ἐξεσφενδόνιζε μὲ μαγία στὸν τοῖχο ὅσα εὗρισκε ὅτι δὲν ἦσαν ἀρετὰ φρέσκα!

Ὡστόσο, μολονότι ἔμενε τακτικὰ χωρὶς ὑπηρετρία, καλοῦσε συχνὰ τοὺς φίλους του νὰ γευματίσουν μαζί. Τότε οἱ φίλοι του τὸν ἔβλεπαν μὲ μιὰ ἰσχυρὰ τῆς νικτὸς στὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰ μπλε ποδιὰ στὴ μέση νὰ μαγεῖρεν φαγητὰ διὰ τὴς ἐπινοήσεως, γιὰ τὰ ὅποια ὁ ἴδιος μόνον ἐξεφράζετο μὲ ἐνθουσιασμό καὶ τὰ ὅποια, τὶς περισσότερες φορὲς, μόνον ὁ ἴδιος δοκίμαζε.

Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος του τὸν εἶδε νὰ διηλύθῃ τὸν καφέ τοῦ σ' ἕνα χη-

ταν ἡ ἐπιθυμία νὰ τραβήξῃ δυὸ-τρία ποτηράκια κρασί, ἔμπαινε σὲ καμμά Βιεννέζικη ταβέρνα, καθότανε σ' ἕνα ἀπόμειρο τραπέζι, ἀναθετὴ μακριὰ τοῦ πίνα καὶ ζητοῦσε ἐφημερίδες, ῥέγκες καὶ κρασί. Ἄν ὅμως ἕνας πελάτης, ποῦ καθόταν κοντὰ του, δὲν τοῦ ἄρρε, δὲν ἄλλαζε θέσι, ἀλλὰ σηκώνονταν καὶ, μουμουρίζοντας, ἐφευγε!... Ὅπου κ' ἂν βρισκόταν, εἶχε ὕψος ἀνθρώπου ἀνθρώπου καὶ βλοσυροῦ! Ἡ-συχος ἦταν μόνον στὴν ἀγκαλιά τῆς ἁρσως, τοῦ «Κήπου τοῦ Θεοῦ», ὅπως τὴν ἔλεγε.

Ὅταν περπατοῦσε, χειρονομοῦσε διαρκῶς. Γι' αὐτὸ, ὅσοι τὸν συναντοῦσαν, σταματοῦσαν καὶ τὸν κίτταζαν μὲ

Ὁ Μπετόβεν ἐμπνεόμενος τὴν περιγραφήν «Ἐννᾶτη Συμφωνία»

μικὸ διηλύτῃ!...

Ἀφάντιστη ἀκαταστασία ἐπιχατοῦσε στὸ διαμέρισμά του... Τυχρὰ καὶ σαλῆμα ἦσαν διαρκῶς πεταμένα ἐπ' αὐτοῦ τὶς συνθέσεις του, καθὼς καὶ μισοαδιασπασμέναις μουσικαῖς μὲ κρασί!

Μὲ τοὺς νοικοκύρηδες τὸν σπιτιῶν, στὰ ὅποια ἔμενε, τασκωνότανε σχεδὸν κάθε μέρα, γιατί δὲν σεβότανε καθόλου τὰ... πατώματα τῶν δωματίων του!... Ὅταν ἔκανε μπάνιο, ἡ κάμαρά του μεταβαλλόταν σὲ λίμνη ἀπὸ σαπουνιάδες καὶ νερά!...

Ὁ Μπετόβεν ἀγαποῦσε πολὺ νὰ κλῖνῃ περιπάτους στὰ μεγάλα πόρτα τῆς Βιέννης καὶ στὰ περὶχώρα, στοὺς κή-

ποιούς, στὰ δάση καὶ στὰ βουνά. Ὅταν ἔβγαινε ἔξω, φοροῦσε μιὰ παλὰ ρεμπουάκι, κιτρινωμένη ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ τὴ σκόνη, τὸ γαλάζιο του φράκο μὲ τὰ μεταλλίνα κουμπιά, κ' ἕνα μεγάλο ὄστρο υεταξωτὸ μαντήλι γύρω ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ τοῦ λαιμοῦ.

Συχνά, ὅταν κουραζόταν, ἢ ὅταν τοῦ ἐρχό-

περιόργεια. Τὰ παιδιὰ μάλιστα τὸν ἔπαιρναν σὲ τέτοιον βαθμὸν στὴν κοροῖ-δία, ὥστε ὁ ἀνθρώπος τοῦ Κρόλδερ καὶ ὁ Ντουζέτι τὶς καλύτερες συνθέσεις τὸν τὶς ἔγραφαν τὴν ἐποχὴ τῆς τρέλλας τῶν. Πρὸ ὀλίγων ἐπίσης ἔ-των, κάποιος γαλλοῦς κλεισμένος σὲ φρενοκομεῖον, ἐβόησε σπουδαίωτα τὸν Ἀμερικανὸν δόκτορα Μόρεϊ στὴ συγγραφή τοῦ περιωνύμου ἱστοικοῦ λεξικοῦ τοῦ. Τέλος, κάποιος ἄλλος γαλλοῦς, κλεισμένος σὲ φρενοκομεῖο τῆς Νάντης, ἔδωσε σὲ μὲν λεπτὸ ἀκριβὴ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι πόσα δευτερό-λεπτα περιέχονται σὲ 39 ἔτη!...

Ὁ χαρακτηριστὸς τοῦ Μπετόβεν ἦταν γεμάτος ἀντιπάθεια. Ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον ἔφευγε ἀπὸ τὸν ἄλλο. Μιὰ μὲν ἡ, σὲ μιὰ στιγμὴ μανί-ας, σηκώσε μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ τὴν σπᾷς στὸ κεφάλι τῆς προηγουμένης Λιζνόφσκυ! Ἀλλὰ γοῖ ἡ γοῖα συνήθε κ' ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἀγαποῦσε τὰ καλκμπούρια καὶ τὰ χωράτα, καὶ ὅταν ἀκούετο μὲ πρόσωπα ποῦ κατεῖχαν ὕψηλές κα-

νονικές θέσεις. Μιὰ μέρα ἕνας πρίγκιψ, ποῦ ἦταν καὶ συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ συγγρόνως, ζήτησε ἑπι-γόντως ἀπὸ τὸν Μπετόβεν νὰ τοῦ συνθέσῃ ἕνα ἐμβατήριον γιὰ τὸ σύνταγμα τοῦ. Ὁ Μπετόβεν τοῦ ἀπάντησε:

«Ἡ μουσικὴ γιὰ καθολάρχους; τὴν ὁποία μοῦ ζητήσατε, θὰ φτάσῃ μὲ τὸν μεγαλειότερον... καλπασμὸν στὸ ἀνάτο-ρο τῆς Ὑμετέρας Αυτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος!»

Περὶφηρμες ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ ἀφρη-μάδες τοῦ Μπετόβεν. Μιὰ μέρα, σ' ἕνα σπῆτι, συνεπαρμένος ἀπὸ μιὰ ζωνορὴ συζήτησι, ἔφτυσε ἄνω ὅσον καθρέ-φτη, νομίζοντας ὅτι ἦταν παρὰ ἄνω ἀνοχτῶ!

Τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν περνοῦσε μόνος. Γι' αὐτὸ δὲ σὲ ὅλους σχεδὸν ἔδινε τὴν ἐντύπωσι μισανθρώπου. Ὁ Γκαίτε τὸν ἀνέμαζε «ἀδάμαστον», καὶ μιὰ θεατρίνα ποῦ εἶχε σχετισθῇ μαζί του, ὅταν ἦταν νέος, «μισοτρελλὸν»!

Ἀλλ' ἡ μισανθρωπία του, καθὼς εἶ-παμε, προήρχετο ἀπὸ τὴν κουφάμαρά του, μιὰ κουφάμαρά πλήρη σχεδόν, ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπέφερε σὲ ὅλη τὴν ζωὴν σχεδὸν ὁ ἐνδοσὸς ἀλλὰ καὶ ἀτυ-χὴς μουσουργός...

ΓΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΙΑ

Μολονότι δὲν εἶνε σωστὴ ἡ γνώμη πὼς ἡ τρέλλα συγγενεῖται μὲ τὴ μεγα-λοφυγία, ἐν τούτοις εἶνε γεγονὸς ὅτι ἀρετὰ μεγάλοι ποιηταί, ζωγράφοι καὶ μουσουργοὶ ἐτρελλάθηκαν στὰ τε-λευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τῶν.

Οἱ περίφημοι ζωγράφοι Κέϊντον καὶ Τέρνερ πέθαναν τρελλοί, ὅπως ἐπίσης ὁ Χέντελ καὶ ὁ Μότσαρτ. Ὁ Σοῦμαν καὶ ὁ Ντουζέτι τὶς καλύτερες συνθέσεις τὸν τὶς ἔγραψαν τὴν ἐποχὴ τῆς τρέλλας τῶν. Πρὸ ὀλίγων ἐπίσης ἔ-των, κάποιος γαλλοῦς κλεισμένος σὲ φρενοκομεῖον, ἐβόησε σπουδαίωτα τὸν Ἀμερικανὸν δόκτορα Μόρεϊ στὴ συγγραφή τοῦ περιωνύμου ἱστοικοῦ λεξικοῦ τοῦ. Τέλος, κάποιος ἄλλος γαλλοῦς, κλεισμένος σὲ φρενοκομεῖο τῆς Νάντης, ἔδωσε σὲ μὲν λεπτὸ ἀκριβὴ ἀπάντησι στὴν ἐρώτησι πόσα δευτερό-λεπτα περιέχονται σὲ 39 ἔτη!...

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

Κάποιος διηγείτο μιὰ φορὰ στὸν Ἀ-λέξανδρο Δουμά πλὴ τὸ θάνατο ἐνὸς κοινοῦ φίλου τῶν, ὁ ὁποῖος ἔπαυσε ἀπὸ ζωῆς, ὅς ἔβη:

— Κάθισε στὸ κρεβάτι, γύρισε τὸ κεφάλι ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἔβγαλε τὰ γυαλιά του καὶ... πέθανε!

— Ἐβγαλε τὰ γυαλιά του; εἶπε ὁ Δουμά. Δὲν εἶδε τοῦλάχιστον τὸν ἐ-αὐτοῦ τοῦ νὰ πεθαίνει. Εὐτυχισμένος ἄν-θρωπος!...

ΜΕΣΑΙΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

(Από ένα παλιό χειρόγραφο του 13ου αιώνα που σώζεται στα αρχεία της οικογενείας των δούκων Μοντεζάρκιο)

Κοντά στο Μπενεβέντο — στην πανάρχαια αυτή πόλη, η οποία, επί ξακκοντα χρόνια, στον Μεσαίωνα, ήταν πρωτεύουσα του βασιλείου των Λογγοβάρδων και η μεγαλύτερη πόλη της Ιταλίας — βρίσκεται ο μεγαλύτερος πύργος του Μοντεζάρκιο.

Ένα ωραίο απόγευμα του 1286, απ' τη μεγάλη πόρτα του πύργου Μοντεζάρκιο, βγήκε μία ωραία νέα, ντυμένη με πένθημα πλούσια ρούχα και ακολουθούμενη από έναν γέρο ύπασιπστή. Τράβηξε προς το γειτονικό νεκροταφείο, στο οποίο, γύρω απ' το Βυζαντινό παρεκκλήσιό του, θριαμβολούσαν οι τάφοι των πυργοδεσποτών του Μοντεζάρκιο.

Καθώς όμως βάδιζαν προς το νεκροταφείο, έβλεπαν απ' τα παράθυρα του πύργου ακούστηκαν δυνατές φωνές, που έμοιαζαν με ουρλιάσματα. Η νέα στάθηκε κι άφουγκράστηκε, κούνησε θλιμμένα το κεφάλι της κι έπειτα, γυρίζοντας προς τον ακόλουθό της, του είπε :

— Άλμπέρτο, φαίνεται ότι τον πατέρα μου τον έπιασε πάλι η κακιά της δαιμονικής μελαγχολίας του και ίσως θα χη ανάγκη των υπηρεσιών σου. Γιόρισε λοιπόν κοντά του κι' εγώ πηγαίνω μόνη μου στο νεκροταφείο.

Ο γέρο ύπασιπστής ήλπιζε ότι ξαναγύρισε στον πύργο. Η νέα εξακολούθησε το δρόμο της, έφτασε στο νεκροταφείο, πέρασε ανάμεσα από τους άλλους τάφους κι' έφτασε σ' έναν νεοκαταμένο τάφο με ωραία μαρμαρένια επιτύμβια πλάκα, επάνω στην οποία βρισκόταν με χρυσά γράμματα το όνομα μιας πυργοδεσποινίς του Μοντεζάρκιο. Ήταν ο τάφος της μητέρας της, που είχε πεθάνει πριν από λίγους μήνες.

Λίγα βήματα πιο πέρα βρισκόταν ένας άλλος τάφος, που, απ' τη θέση του, φαινόταν πως άνηκε κι' αυτός σε κάποιο μέλος της οικογενείας Μοντεζάρκιο. Ήταν όμως ένας τάφος άπλος, σχεδόν φτωχικός, με μία λευκή πλάκα, ασκάλιστη, επάνω στην οποία ήταν χαραγμένο λατινικά :

«ΑΡΧΩΝ ΟΥΜΠΕΡΤΟΣ
1266»

Στο μνήμα εκείνο βρισκόταν θαμμένος ο προηγούμενος πυργοδεσπότης και φρουράρχης του Μοντεζάρκιο, αδελφός του σημερινού οικοδεσπότη Ροντεζέρο.

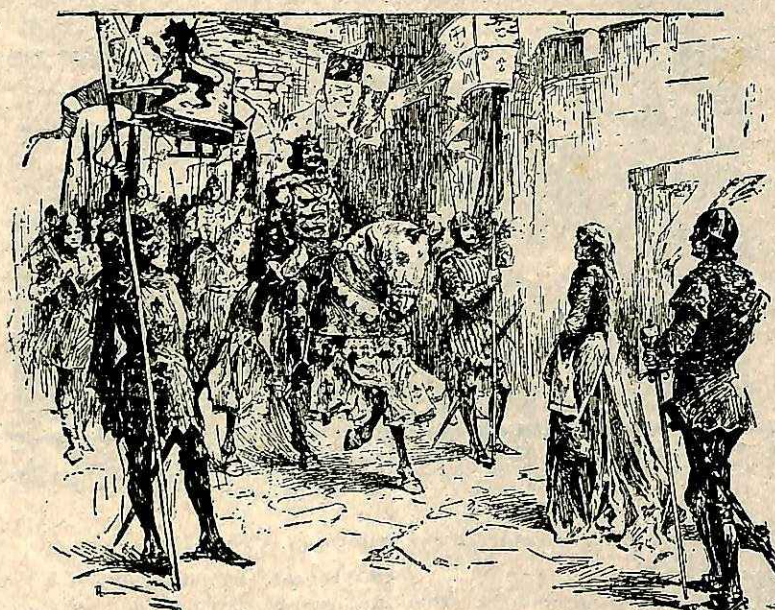
Ο μακαρίτης Ουμπέρτος ήταν ο πρωτότοκος και γι' αυτό ο πατέρας του, όταν πέθανε, άφησε όλο το φέουδο σ' αυτόν. Ο αδελφός του, ο Ροντεζέρο, άρχισε τότε να γυρίζει από πόλη σε πόλη, προσφέροντας τις υπηρεσίες του στους διάφορους μεγάλους φεουδάρχες της Ιταλίας. Υπήρξε και στα στρατεύματα του Πάπα κι' έγινε άπαδός των Γουέλφων, που πολεμούσαν τότε για ν' αποκτήσουν ο Πάπας την κοσμική εξουσία.

Αντιθέτως, ο Ουμπέρτος άνηκε στη μερίδα των Γ'ουέλφινων, που πολεμούσαν τον Πάπα, και ήταν πιστός

πατρός του ήρωικού βασιλέως Μανφρέντι.

Όστόσο, παρ' όλες τις αντιθέσεις αυτές που τους έχωριζαν, ο Ουμπέρτος αγαπούσε τον αδελφό του, του έστελνε πάντοτε χρήματα και όταν ο Ροντεζέρος ξαναγύρισε κάποτε στον πατρικό του πύργο, ο Ουμπέρτος τον κράτησε κοντά του και τον περιποιήθηκε πολύ. Σε λίγον καιρό όμως ο Ουμπέρτος πέθανε ξαφνικά. Άλλοι είπαν τότε πως είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο και άλλοι ότι τον είχε δηλητηριάσει ο αδελφός του, για να σφετεριστή το φέουδό του.

Όστόσο τίποτε δεν εξακριβώθηκε σχετικάς. Η αλήθεια μόνο εινε πως ο Ουμπέρτος είχε τυφλή εμπιστοσύνη στον αδελφό του και, την ώρα που ξεμυλούσε, τον φώναζε κοντά του, του εμπιστευόταν το μοναχογυιό του και τον παρακάλεσε να τον κηδεμονεύσει.

Στην αβλή του πύργου τους υποδέχονταν η Σοφία κι' ο Κορράδος.

και να τον προστατεύει σαν δικό του παιδί.

Την ίδια παράκληση ο έτοιμοθάνατος άσπρηθινε και στον πιστό κι' αφοσιωμένο ύπασιπστή του, άρχοντα Όντονε ντ'α Σαλέρνο, έναν άνθρωπο σόν φρόντα, που ήταν συγχρόνως και παιδαγωγός του μικρού.

Ο Όντονε ντ'α Σαλέρνο όμως υποπτευόταν τον Ροντεζέρο πως ήθελε να ξεκάνει τον άνηπίό του για να γίνει άπόλυτος κύριος της πατρικής του κληρονομίας, και γι' αυτό δεν άφηνε πωτέ από κοντά τον τον νέο.

Όστόσο μία μέρα, λίγους μήνες μετά τον θάνατο του Ουμπέρτου, το άφρανό εξαφανίστηκε από τον πύργο, μαζί με τον παιδαγωγό του, και δεν ξαναφάνηκαν πια, ούτε στον πύργο, ούτε αλλού πουθενά. Σ' άλλη τη γύρω χώρα άρχισαν τότε να λένε πως τους είχε ξεκάνει κι' αυτός ο Ροντεζέρο. Όταν δέ άρ-

γότερα έγινε γνωστό πως ο πυργοδεσπότης πάθαινε ύστερικές κρίσεις μελαγχολίας, είχαν πάλι πως τον έβασούριζαν ή τύψεις της συνειδήσεώς του για τα έγκλημάτά του.

Απ' όλη αυτά όμως δεν ήξερε τίποτε ή κόρη του Ροντεζέρο, ή ωραία Σοφία, ή οποία τον έλάτρευε πάντοτε και μάλιστα περισσότερο τώρα που είχε πεθάνει ή μητέρα της, και που δεν είχε άλλον άπ' αυτόν στον κόσμο. Όλη την ήμέρα καθόταν κοντά του, τον περιποιόταν, του γλυκομιλούσε και προσπαθούσε να σβύση τη μελαγχολία του.

Η Σοφία είχε τελειώσει πια την προσευχή της κι' έτοιμαζόταν να φύγει, όταν άξαφνα είδε, άναμει σ' απ' τα φύλλα, τον δένδρον, ένα νέο, που προσήχετο κι' αυτός γονατισμένος σε κάποιο τάφο. Ήταν ένας νέος ως ή-

μά μου εινε Κορράδος. Έρχομαι απ' τη Νεάπολη και πηγαίνω να ιδω τον θετό πατέρα μου, τον αδελφό Άλντεμάρο, που έχω καιρό να μάθω τί γίνεται. Περωνώντας απ' δει, έμαθα πως ο άρχοντας Ροντεζέρο εινε άρρωστος άπο μελαγχολία και σκέφτηκα να δοκιμάσω μήπως μπορώ να του κάνω καλό με τη μουσική μου...

— Ναι, άποκρίθηκε ή Σοφία, ο πατέρας μου εινε πραγματικά άρρωστος και, για το ίδιο πράγμα που μου προτεινате, σκόπευα να σας παρακαλέσω κι' εγώ.

Και, παίρνοντας τον νεαρό τροβαδούρο, τον ώδήγησε στον πύργο, στο δωμάτιο του πατέρα της, όπου ο κόμης τον καλοδέχτηκε.

Πραγματικά, με το πρώτο τραγούδι του νέου, ή μελαγχολία του άφνηκε κι' όταν, έπειτα από ώρα, ο τροβαδούρος άπόθεσε το λαούτι του, ο πυργοδεσπότης ήταν εύθυμος κι' ευδιάθετος.

— Σ' εύχαριστώ, καλέ μου νέε, του είπε. Η μουσική σου μ' άνακούφισε. Θα σε παρακαλέσω να μείνεις κάμποσο καιρό εδώ μαζί μας και θα σε περιποιηθώ σαν παιδί μου.

Ο νέος δέχτηκε πρόθυμα, όχι τόσο για χάρι του πυργοδεσπότη, όσο γιατί τον είχαν γοητέψει το γλυκό πρόσωπο και τα βάσανα μάτια της Σοφίας. Ένα αίσθημα γλυκύτατο πλημμύρισε την καρδιά του. Άλλά κι' ή Σοφία φαινόταν γοητευμένη απ' αυτόν, γιατί όλη την ώρα δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από πάνω του.

Έναν δολόχορο μήνα έμεινε ο Κορράδος στον πύργο του Μοντεζάρκιο, και το άμοιβαίο αίσθημα των δυο νέων κάθε μέρα γινόταν άκόμα μεγαλύτερο. Δεν τολμούσαν όμως να το εκδηλώσουν, από φόβο μήπως προκαλέσουν τη θυγή του κόμητος Ροντεζέρο, ο οποίος, όστόσο, στο διάστημα αυτό, έδειχνε ζωντανή συμπάθεια και ενδιαφέρον για το νέο και, κάθε τόσο, του έζητούσε πληροφορίες για την οικογένειά του και τους γονείς του.

Δεν έξερα τίποτε για την οικογένειά μου, ούτε τους γονείς μου γνώρισα, άπαντούσε στερεότυπα ο Κορράδος στις ερωτήσεις του. Ο μόνος άνθρωπος που γνώρισα στον κόσμο, εινε ο θετός πατέρας μου, ο αδελφός Άλντεμάρο, ο οποίος μ' άνάθρεψε και με μόρφωσε.

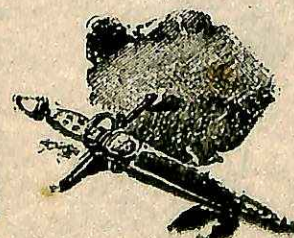
Μία μέρα, ξαφνικά, ο κόμης φώναξε τον Κορράδο και, άπότομα, χωρίς κανένα προίμιο, του είπε :

— Κορράδο, παιδί μου, ξέρω πως άγαπάς την κόρη μου, και μου φαίνεται πως κι' εκείνη σ' αγαπάει...

Κρύος ιδρώτας έλουσε άμέσως τον δυστυχ ή Κορράδο, αλλά ο κόμης, γελαστός, τον πήρε από το χέρι, τον πήγε στο δωμάτιο της κόρης του και της είπε :

— Σοφία, σου παρουσιάζω τον σύζυγό σου... Ελπίζω πως θα σου άρέσει ή έκλογή μου. Ο γάμος σας θα γίνει σ' ένα μήνα.

Κι' από την ίδια ήμέρα άρχισαν να

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Άφρικανίδες βουλευτίνας και γερουσιαστίνας

Τώρα που γίνεται τόση φασαρία για την παροχή ψήφου στις γυναίκες και στη χώρα μας, θεωρούμε έπαικτο ν' αναφέρουμε τί γίνεται σχετικάς σ' άλλους λαούς, οι οποίοι θεωρούνται πιο καθιστεργημένοι από μας στον πολιτισμό.

Λοιπόν, ύπάρχει στην Άφρική στην περιφέρεια του Κογκό, ένα κράτος, το Βουσουγκό, με Βουλή και Γερουσία, στις όποιες μετέχουν και ή γυναίκες! Η Γερουσία άποτελείται από 5 άνδρες και 2 γυναίκες, ή δέ Βουλή από 120 άνδρες και 20 γυναίκες. Έν περιπτώσει κηρύξεως πολέμου, ζητείται ή γνώμη και των θηλικών μελών της Γερουσίας. Αν συμφωνήσουν και αυτές, τότε μία γερουσιαστίνα έγγεχειρίζει το τζό της στο στρατιγικό που πρόκειται να διεξαγάγη τον πόλεμο.

Στο Βουσουγκό εινε καθιερωμένη ή μονογαμία και ή γυναίκα θεωρείται έση προς τον άνδρα. Η γυναίκα φροντίζει για το σπίτι, ενώ ο άνδρας πηγαίνει κυνήγι. Η παράλειψή των καθήκοντων αυτών εκ μέρους του ένός ή του άλλου των συζύγων συνεπάγεται το διαζύγιο.

— Η ιστορία του κορσέ.

Ο κορσές, ο οποίος από λίγων άκόμην έτών ήταν τόσο της μόδας στις γυναίκες, και κατά το όλοιο είχε κηρυχθεί άμειλικτη πολεμική εκ μέρους των γιατρών, μέχρις ότου περιορίστηκε ή χρήσις του, ο κορσές, λοιπόν, έχει άρχαιότητα καταγωγή, εινε μάλιστα... Έλληνικής προελεύσεως! Ο Όμηρος αναφέρει ότι κάποτε ή Ήρα, θέλοντας να ξαναφέρει στον ίδιο δρόμο τον παρρημένο σύζυγό της, ζήτησε, για να κοιμηθεί περισσότερο, τον περίφημο «εστώ της Άφροδίτης», ο οποίος δεν ήταν άλλο παρά μία πρώτη έκδοσις του κορσέ. Ο Άριστοφάνης έπίσης σατυροποιούσε τον κορσέ, που τον έβλεπε σαν μόνον γυναικείο είδος.

— Κινεζικές άγγελίες

Σε κάποιο Άγγλικό περιοδικό διαβάζουμε δυο περίεργες άγγελίες, παρόμοιες από έφημερίδες της Κίνας, τις όποιες και μεταφράζουμε για το χαρκτηριστικό ύφος στο οποίο εινε συνταγμένες. Στην πρώτη άγγελία μία μητέρα ζητεί το γυιό της, ο οποίος έφυγε από το σπίτι της και δεν ξαναγύρισε πια. Νά τί γράφει επί λέξει :

«Κλαίει πυκρά ή μητέρα σου τη στιγμή που γράφει αυτά τα λόγια με

πολύ πόνο... Ο αδελφός Άλντεμάρο έζηπνε τότε το κεφάλι του κι' έσφιξε θερμά το χέρι του πυργοδεσπότη, ενώ οι δυο νέοι έπεφταν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Ο κόμης Ροντεζέρο παρέδωσε άμέσως τον πύργο και το φέουδο στον νεαρό τροβαδούρο, που έζηπνε εύτυχισμένος πάλι κοντά στη λατρετή γυναίκα του, τον παρεξηγημένο θείο του και τον άρρωσμένο θετό πατέρα του.

είχε κάποιον κομφεμένο δανδή της εποχής του, ο οποίος φορούσε κορσέ από λεπτές σανίδες για να φαίνεται ίσιο το σώμα του. Ο Γαλνός αναφέρει ότι οι σύγχρονοι του νέοι έσφιγγαν το στήθος των με έλιδέσιμους. Και ή Ρωμαίος όμως δέσποινες φορούσαν μία ζώνη που την έλεγαν «άστόνλα» και που δεν ήταν παρά ένα είδος άρχειών κορσέ. Στη Ρώμη μάλιστα έπληχαν ειδικοί έμποροι που κατεσκεύαζαν και πουλούσαν κορσέδες, τους όποιους φορούσαν άκοι μόνο γυναίκες αλλά και άνδρες, όπως ο αυτοκράτορας Άντωνίνος και άλλοι. Έπειτα από τους Ρωμαίους ήλθαν οι Γάλλοι, οι όποιοι έτελειούσαν κάπως τον κορσέ. Η γυναίκες στη Γαλλία, κατά τον Μεσαίωνα, φορούσαν πολλές φορές

απ' έξω από τα ρούχα τους κορσέδες πολυτελείς, στολισμένους με βαρύντα πετράδια. Ο κορσές π. χ. της σύζυγού του βασιλέως Λουδοβίκου του Άγαπού είχε βάρος τριών λιτρών. Έκείνη όμως που έδωσε στον κορσέ τη σημερινή μορφή του, ήταν ή βασίλισσα Αικατερίνη των Μεδίκων.

— Η χρήσις των γλωσσών.

Ο βασιλέας Κάρολος ο Ε', ο οποίος ήξερε άρκετές εθνικάς γλώσσες, συνήθιζε να λήη ότι πρέπει να μιλάμε τα Ισπανικά με τους θεούς, τα Γαλλικά με τους φίλους μας, τα Γερμανικά με τους γνωστούς μας, τα Άγγλικά με τους στρατιώτες, τα Άγγλικά με τις χήνες, τα Ούγγρικά με το άλογα και τα Βοσνιακά με το διάβολο.

— ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο γάιδαρος παραπονείται πως κρύνει και τον Άζανάη άκόμα.

— Ένα φως άρχει και για ένατό ανθρώπινο και για έναν.

— Μάθε τη γλώσσα σου να λήη : «Δεν ξέρω».

— Αν ο λόγος που λέγεται στην ώρα του άξίζει ένα νόμισμα, ή έκκαιρη σωστή άξίζει δυο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ικανοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδες, από πενήντηνταετίας. Γράψατέ μας : Περιοδικόν Οικονομίας, Αθήνα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ικανοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδες, από πενήντηνταετίας. Γράψατέ μας : Περιοδικόν Οικονομίας, Αθήνα 7, Αθήνας.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΠΩΣ Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΣΑΛΑΔΙΝΟΣ ΕΓΙΝΕ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΤΟΥ JEAN MORÉAS

Τὸν καιρὸ πὺν ὁ Σαλαδῖνος βασιλεὺς τοὺς Σαρακηνούς, εἶχε ἐκστρατεύσει, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανούς, στὴν Παλαιστίνη, καὶ ἕνας πρίγκιπας πὺν τὸν ἔλεγαν Οὐγκο.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πὺν πολιορκεῖσεν σὲ μιὰ μαχρὴ ἐναντίον τὸν Τούρκον, ὁ ἀρχηγὸς Οὐγκὸς πᾶστικε αἰχμάλωτος μαζὺ μὲ πολλοὺς ἄλλους εὐγενεῖς.

Τὸ ἴδιο βράδι τὸν παρουσιάσαν στὸ Σαλαδῖνο, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἔμαθε ποῖος ἦταν, τοῦ εἶπε :

— Οὐγκο, εἶσαι αἰχμάλωτός μου...

— Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Οὐγκος, αὐτὸ μὲ θλίβει βαθεῖα.

— Μὰ τὸν Προφήτη, Οὐγκο, ξανάει ὁ Σαλαδῖνος, ἔχεις δικήν νὰ εἶσαι θλιμμένος, γιατί, ἂν δὲν μὴν πληρώσης λύτρα γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, θὰ σὲ σκοτώσω...

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Οὐγκος, θὰ προτιμῶσα νὰ σοὺ πληρώσω λύτρα γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερίαν μου, παρὰ νὰ πεθάνω. Ἄν, ἐννοεῖται, μὴν μπορέσω νὰ βρῶ ὅσα θὰ μὴν ζητήσης. Γι' αὐτὸ, λέγε μου μὲ λίγα λόγια πόσα πρέπει νὰ σοὺ πληρώσω.

— Θὰ μὴν πληρώσης, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς, ἑκατὸ χιλιάδες σκαῦδα.

— Μεγαλειότατε, πάρα πολλὰ λύτρα μὴν ζητᾷς καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σοὺ τὰ πληρώσω.

— Οὐγκο, εἶπε ὁ Σουλτάνος, εἶσαι τόσο καλὸς ἱππότης καὶ τόσο ἀνδρείος, ὥστε κάθε τίμιος ἄνθρωπος πὺν δ' ἀκούσῃ νὰ μιλῶν γιὰ τὴν αἰχμαλωσίαν σου, θὰ δώσῃ προθύμια ὅ,τι ἔχει γιὰ νὰ συντελέσῃ στὴν ἀπελευθέρωσί σου.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Οὐγκος, ἂν βγῶν ἀληθινὰ αὐτὰ πὺν μὴν λές, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ τοῦ πληρώσω τὰ λύτρα πὺν ζητᾷς.

— Οὐγκο, εἶπε τότε ὁ βασιλεὺς, θὰ σ' ἀφήσω ἀμέσως ἐλεύθερο, ἀλλὰ, ἂν μέσα σ' ἕνα χρόνον δὲν βρῇς τὸ ποσὸν πὺν χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου, θὰ ξαναγυρίσῃς νὰ γίνῃς αἰχμάλωτός μου... Πρίν ὅμως σ' ἐλευθερώσω, θὰ ἴδωκα νὰ σοὺ μιλήσω...

— Εὐχαριστῶς, Μεγαλειότατε. Λέγε μου, τί θέλεις;

Τότε ὁ Σαλαδῖνος ρώτησε τὸν ἀρχηγὸν Οὐγκο πὺς μπορεῖσεν νὰ γίνῃ κανεῖς ἱππότης. Τὸν παρακάλεσε μάλιστα νὰ τὸν κάνει καὶ τὸν ἴδιο ἱππότη.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!... Δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός! τοῦ ἀπάντησε ὁ Οὐγκος.

— Καὶ γιατί; ρώτησε ὁ Σουλτάνος.

— Γιατί, Μεγαλειότατε, δὲν εἶσαι Χριστιανός!

— Ἄκου, Οὐγκο, εἶπε ὁ Σαλαδῖνος. Εἶσαι αἰχμάλωτός μου καὶ, ἂν ξαναγυρίσῃς στὴν πατρίδα σου, κανεῖς δὲν θὰ σὲ κατηγορήσῃ γι' αὐτὸ πὺν εἰπῶς νὰ κάνῃς... Κ' ἐγώ, πάλι, προτιμῶ εἶναι νὰ μὲ κρίνῃς ἱππότη ἀπ' ὅποιον ἄλλον, γιατί καλύτερο ἱππότη ἀπὸ σένα δύσκολα θὰ εἴρωκα...

— Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Οὐγκος, τὸ θέλω πολὺ καὶ ἐγὼ αὐτὸ, καὶ ἂν εἰσάστε Χριστιανός, ἢ Ἰσλαμῖτης θὰ σὲ ταῖοιζε περὶ ἡμέρας.

— Οὐγκο, εἶπε ὁ Σουλτάνος, νὰ γίνῃς Χριστιανός, εἶνε ἀδύνατον... Κάνε μὲ λοιπὸν ἱππότη ὅπως εἶμαι.

Τότε ὁ ἀρχηγὸς Οὐγκὸς ἀρχισε νὰ

προετοιμάζῃ δια ὅσα χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ χρῆσθῃ ἕνας ἄνθρωπος ἱππότης. Χτένισε πρώτα μ' ἕναν ξεχωριστὸ τρόπο τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένεια τοῦ Σαλαδίνου. Κατόπιν τὸν ἐγδυσεν καὶ τὸν ἐβαλε σ' ἕνα λουτρό, λέγοντάς του :

— Μεγαλειότατε, ὅπως τὸ παιδί βγαίνει ἀπ' τὸ βάπτισμα καθαρὸ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία, ἔτσι καὶ ἐσὺ πρέπει νὰ βγῇς ἀπ' τὸ λουτρό καθαρῶς ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς σου...

Ὁ Οὐγκὸς ὁδήγησε ἔπειτα τὸ βασι-

λεῖ σ' ἕνα κρεβάτι δλοκαίνουρο. Τὸν ἐπὶ ἔλασε σ' αὐτὸ, τὸν σκέπασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μεγαλειότατε, αὐτὸ τὸ κρεβάτι ἔχει τὴν σημασία του, γιατί πρέπει νὰ σοὺ ὑπενθυμίσῃ πὺς ὀφείλεις μὲ τὸν ἱσλαμισμό σου νὰ κερδίσῃς τὸ μεγάλο κρεβάτι τοῦ Παραδείσου.

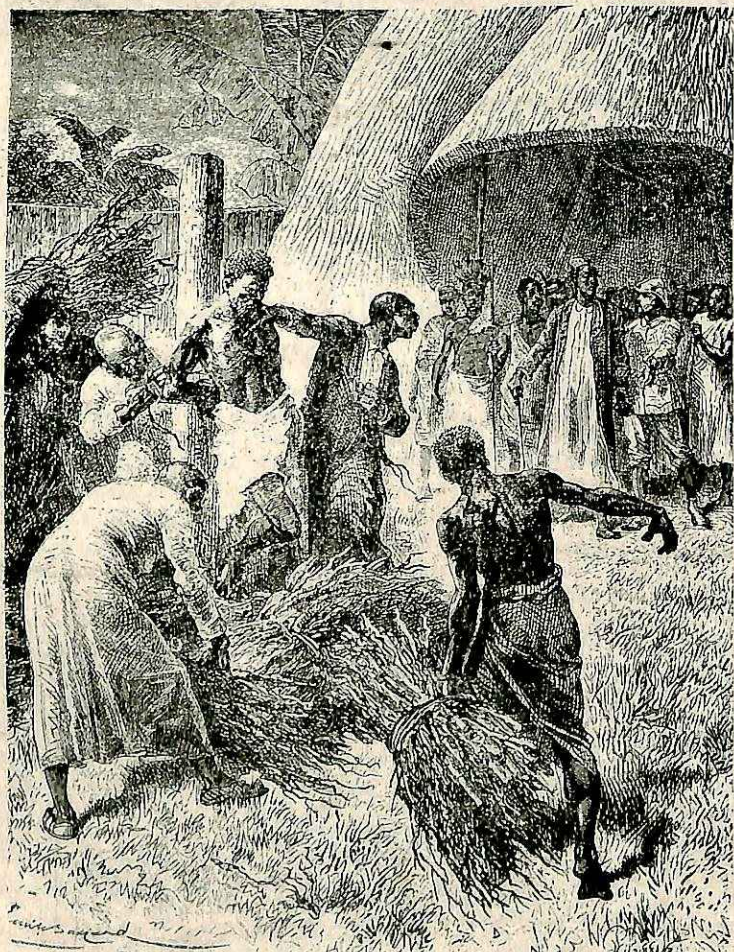
Κατόπιν ὁ ἀρχηγὸς Οὐγκὸς φέρεσε στὸ Σουλτάνο Σαλαδῖνο ἕναν ἄσπρο χιτὼνα καμωμένο ἀπὸ μετάξι καὶ λινὰ καὶ τοῦ εἶπε :

— Αὐτὸς ὁ λευκὸς χιτὼνας, Μεγαλειότατε, συμβολίζει τὴν μεγάλη ἀγνότητα τὴν ὁποία πρέπει νὰ κρατᾷς πάντοτε στὸ σῶμα σου...

Ἐπειτα τοῦ φέρεσε ἕναν ῥοδόχρμον μανδύα ἀπὸ μετάξι καὶ τοῦ εἶπε :

"Ενα φορμασι" καὶ Ἰνδικὸ πολεμικὸ ἔρπασιν!...

Κεφαλὴ Ἰνδοῦ πολεμιστοῦ «μουνοποισμένη» κατὰ τὸν τρόπο πὺν διατηροῦν καὶ φυλάσσουν οἱ Ἰνδοὶ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐχθρῶν τῶν μετὰ τὴν μάχην...

Ἡ θάνατον ἐκτέλεσις ἐνδὸς Ἀφρικᾶ ὁ αἰχμάλωτος. Ἐνῶπιον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, ὁ ὁποῖος καταβῆναι μὲ τοὺς πολεμιστὰς του, ὁ ἀνὴρ ἀχμάλωτος δέχεται ἐπὶ πασάδου διὰ νὰ καὶ ζωντανὸς (Εἰκὼν τοῦ περιηγητοῦ Μπαύερν)

— Μεγαλειότατε, αὐτὸς ὁ ῥοδόχρμος μανδύας πρέπει νὰ σοὺ θυμίσῃ πάντοτε ὅτι ὀφείλεις νὰ χύνῃς τὸ αἷμα σου ὑπηρετώντας τὸ Θεό...

Κατόπιν τοῦ φέρεσε μαῦρα σαντάλια, λέγοντάς του :

— Μεγαλειότατε, αὐτὰ τὰ μαῦρα σαντάλια συμβολίζουν τὴν μαυρὴ γῆ, στὴν ὁποία θὰ γυρίσῃς μιὰ μέρα τὸ σῶμα σου... Γιατί, ὅσο μεγάλο καὶ ἂν σ' ἔκανε ὁ Θεός, πρέπει πάντοτε νὰ συλογίζεσαι πὺς εἶσαι θνητός...

Ἐπειτα τοῦ πέρασε γύριον στὴ μέση μιὰ λευκὴ ζώνη, λέγοντάς του :

— Μεγαλειότατε, αὐτὴ ἡ λευκὴ ζώνη σοὺ δίνει τὴν παρθενικότητα, γιατί, ὅπως γίνεται ἱππότης, πρέπει νὰ προσέχῃς νὰ μὴν ἁμαρτήσῃς σαρκῶς καὶ λερώσῃς τὸ σῶμα του.

Ἐπειτα ὁ Οὐγκὸς φέρεσε ἕνα σπαθὶ καὶ τοῦ εἶπε στὸ Σαλαδῖνο :

— Μεγαλειότατε, αὐτὸ τὸ σπαθὶ θὰ σὰς δώσῃ τρία πράγματα : τὴ δικαιοσύνη, τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν τιμότητα. Ὁ σταυρὸς πὺν βρισκεται στὴ λαβὴ του δίνει τὴν ἀσφάλεια, γιατί, ὅταν ἕνας φρόνιμος ἱππότης ἔχει τὸ σταυρὸ στὴ μέση του, δὲν μπορεῖ οὔτε πρὸς νὰ φοβᾶται τὸ διάβολο. Ἐπειτα, Μεγαλειότατε, ἡ δυὸ κόφες τοῦ σπαθιοῦ δίνουν τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν τιμότητα, συμβολίζουν δηλαδὴ ὅτι ἕνας ἱππότης πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀδύνατον ἐναντίον τοῦ ἰσχυροῦ καὶ τὸ φτωχὸ ἐναντίον τοῦ πλουτοῦ.

— Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε τέλος ὁ Οὐγκος, χρειάζεται ἀκόμα ἕνα πράγμα. Χρειάζεται ἡ σπαθιά στὸ στήθος (*).

— Γιατί, λοιπὸν, δὲν μὴν τὴν ἐδώσῃς; Πές μου τὴ σημασία της.

— Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Οὐγκος, ἡ σπαθιά αὐτὴ δίνεται γιὰ νὰ θυμίσῃ πάντοτε ὁ νέος ἱππότης τὸν ἱππότη πὺν ἔχρῃσε καὶ γιὰ νὰ τὸν πότη πὺν ἔχρῃσε καὶ γιὰ νὰ τὸν θεωρῇ πάντοτε ἀνώτερό του. Μὰ ἐγὼ θέλω θὰ σὰς τὴν δώσω, γιατί δὲν ταῖς ριζαίει νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πράγμα τὴ στιγμὴ πὺν εἶμαι αἰχμάλωτός σου...

Ἄς σταματήσουμε λοιπὸν ὡς ἐδῶ.

— Κοίμη! εἶπε ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Οὐγκος, δὲν ἔγινε βέβαια ὅτι μὴν εἶπες νὰ καταφύγῃς στοὺς τιμίους ἄνθρωπους γιὰ νὰ βρῶς τὰ λύτρα πὺν μὴν ζητήσης γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου. Μὰ τώρα, πὺν ἔγινες ἱππότης, δὲν βλέπω κανένα ἄνθρωπο πὺν τίμω ἀπὸ σένα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐσὺ μὲ συμβούλευες νὰ καταφύγῃς στοὺς τιμίους ἄνθρωπους, σωστὸ εἶνε ν' ἀπευθυνθῶ πρῶτα σ' ἐσένα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Ὁ μέγας Σαλαδῖνος ἀρχισε τότε νὰ γελά καὶ τοῦ ἀπάντησε εὐθιμα :

— Οὐγκο, δὲν θέλω νὰ στερεώθῃς τὴν ἐλευθερίαν σου ἐξ αἰτίας μου. Θὰ σοὺ δώσω λοιπὸν ἀμέσως ἑκατὸ χιλιάδες σκαῦδα γιὰ νὰ μὴν πληρώσῃς τὰ λεφτὰ πὺν σοὺ ζητήσω.

Ἔτσι ὁ μέγας Σουλτάνος Σαλαδῖνος ἔγινε ἱππότης καὶ ὁ ἱππότης Οὐγκὸς ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερίαν του.

(*) Ἡ σπαθιά αὐτὴ καταφέρετο μὲ τὸ ἴσιο μέρος τοῦ σπαθιοῦ στὸ στήθος τὸν νεοχρῆστος ἱππότην καὶ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κρίσιν του.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (*)

Η ΤΥΧΗ

(Παράδοσις τῆς Πλευνά)

Ζοῦσε μιὰ φορὰ καὶ ἔγαν καιρὸ ἕνας φτωχὸς, πάρα πολὺ φτωχὸς ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος κοπίαζε καὶ ἴδωκε περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους χωρῖανούς του, μιὰ δλο οἱ κόποι του πῆγαν ἀναιμῶν, γιατί μόλις καὶ μετὰ βίας καθόριζαν νὰ συντηρῇ τὴν οἰκογένειά του. Οἱ ἄλλοι χωριάτες δόλευαν λιγώτερο ἀπ' αὐτόν, μιὰ ἡ ἀποθήκες καὶ τὰ κελλάρια τους ἦσαν πάντα γεμάτα καὶ ζοῦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ μοῖρα τους.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν τύχη, ἔλεγαν γι' αὐτόν οἱ ἄλλοι χωριάτες. Δὲν ἔχει τύχη καὶ γι' αὐτὸ εἶνε τόσο φτωχός. Γιατί, ἂν εἶχε καὶ μικρὴ ἀκόμα τύχη, ἔτσι πὺν δουλεύει καὶ κοπιάζει, θὰ ἦσαν τόσο πλούσιος ὅσο καὶ ἐμεῖς.

Αὐτὰ τὰ λόγια τάκρινε μιὰ μέρα ὁ πλουσιώτερος κτηματίας τοῦ χωριοῦ. Γέλασε, γιατί τοῦ φάνηκεν παράξενα, καὶ σκέφτηκε :

— Τί λένε αὐτοὶ ἐδῶ; Γιὰ ποιά τύχη μιλάνε; Εἶνε δυνατόν ἄλλοι νὰ εἶνε πλούσιοι, γιατί τάχα ἔχουν τύχη, καὶ ἄλλοι νὰ εἶνε φτωχοὶ γιατί τάχα ἡ τύχη δὲν ἐπῆγε ποτὲ καὶ σ' αὐτούς; Ἀνοήσιες! Δὲν ἱσχύει τύχη στὸν κόσμο... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια!

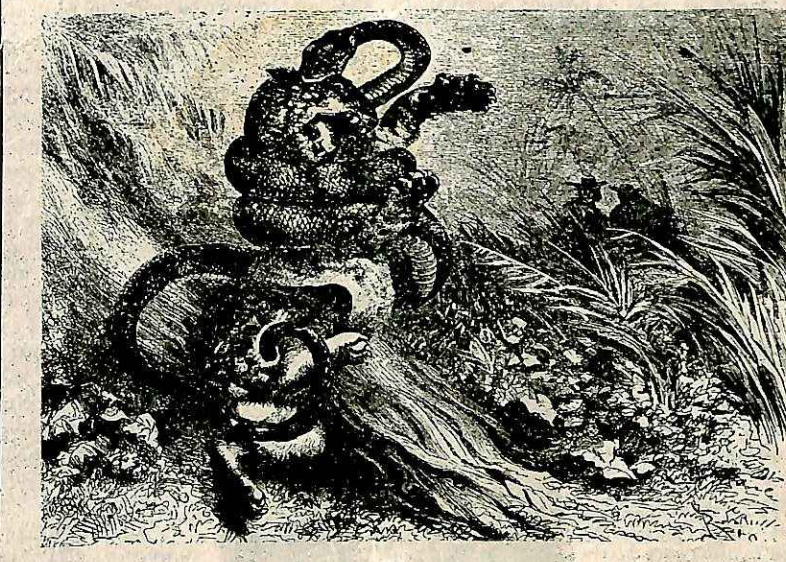
Μιὰ μέρα ὁ φτωχὸς ἀνθρώπος ἐξέκρινε ἀπὸ τὸ χωριὸ του γιὰ νὰ πᾶι στὸ χωριό του. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ χωριὸ ἦσαν ἕνα ποτάμι καὶ οἱ χωριάτες εἶχαν ὀχλὴ ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλλη του ὀχλὴ γιὰ γέφυρα τὸν κορμὸ ἐνὸς μεγάλου δένδρου. Εἶχαν ἱσώσει τὸν κορμὸ, ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ βαδίξῃ ἀπάνω σ' αὐτόν, μιὰ ἦσαν τόσο στενός, ὥστε ἔπρεπε νὰ χύνῃς τὰ

πόδια σου νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ νὰ περᾷς ἀπὸ τὸ ποτάμι. Αὐτὸς ὁ φτωχὸς, πὺν δὲν ἔχει τύχη, θὰ δὴ ἀραγε τὸ νόμισμα πὺν τοῦ ἀφῆσα;

Σὲ λίγο ὁ φτωχὸς ἀνθρώπος ἐφύλαξε τὴν ἀκρὴ τῆς γέφυρας. Στάθηκε τότε καὶ μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ

σ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη, ἕνας χαζομοῖρος τυφλός; Πὺς θὰ τὴν περνοῦσε; Χμ! Γιὰ νὰ δῶ... Ἄς δοκιμάσω νὰ τὴν περάσω σὺν τυφλός, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια!...

Καὶ ὁ φτωχὸς ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἀρχισε νὰ βαδίζῃ προσεκτικὰ ἐπ' αὐτὴ τὴν ἀνάγκη.

Μιὰ ἀγκυρία καὶ τρομερὴ σκηνὴ τῶν Ἀμερικανικῶν δασῶν. Πάλιν μετὰ ἐνδὸς λαγκῶν (εἰδος τίγρης) καὶ ἐνδὸς τεραστίου βουί...

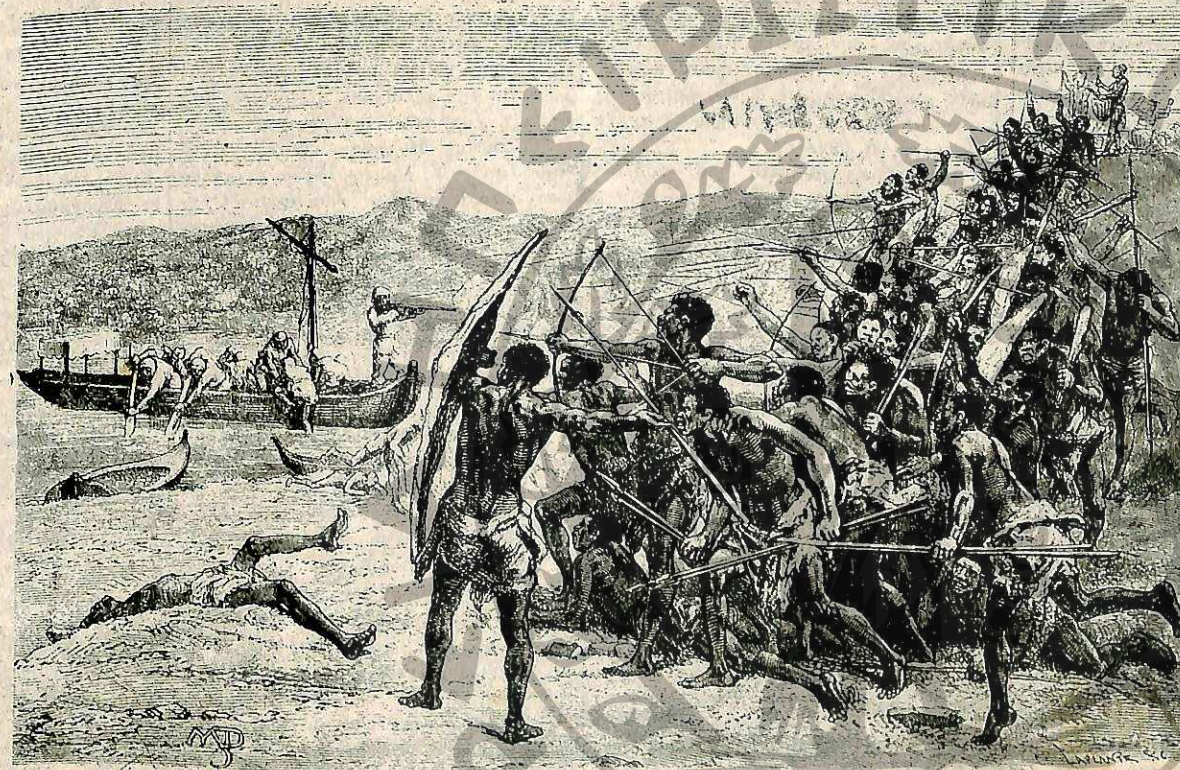
μυαλό του :

— Διάβολε, δὲν μποροῦσαν τάχα νὰ τὴν κάνουν λίγο πὺν φαρδιά αὐτὴ τὴν ἔρημη τὴ γέφυρα; Ἐδῶ ἀπάνω πρέπει νάχῃς τὰ μάτια σου δεκατέσσερα γιὰ νὰ περάσῃς. Μὰ, τότε, τί θὰ ἐκάνει γιὰ νὰ τὴν περάσῃ, ἂν βρισκόταν

νὸ στὴ στενὴ γέφυρα. Ἐπειτα, ἀπὸ λίγο τὴν πέρασε καὶ τράβηξε, χαρούμενος γιὰ τὸ κατορθωμά του, τὸ δρόμο του.

Ὁ πλούσιος τὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ δι' αὐτὰ. Καὶ σκέφτηκε :

— Μὰ τώρα, δὲν εἶνε γιὰ ν' ἀπορῇ

Ἰθαγενεῖς τῆς Πολυνησίας, ὁπλισμένοι μὲ δηλητηριώδη βέλη καὶ ἀκόντια, ἐπιτεθμένοι ἐναντίον πλοιαρίου Ἑβραίων ἐξερευνητῶν. (Σχέδιον τοῦ ἀνὴρτοῦ Μάρτυρος Μπουμπιέρ)

κανεῖς; Ἐγὼ ἀφῆσα τὸ νόμισμα ἐπ' αὐτὴ τὴν γέφυρα, καὶ ἡ γέφυρα εἶνε τόσο στενὴ, ὥστε μονάχα ἕνας τυφλὸς θὰ μποροῦσε νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ τὸ δῇ. Αὐτὸς ὁ φτωχὸς διάβολος πέρασε ἀπ' ἐπάνω, πὺς ἔξοι γιατί, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, καὶ δὲν εἶδε τὸ νόμισμα. Πρέπει νὰ πιστέψῃς καὶ ἐγὼ αὐτὸ πὺν λένε οἱ ἄλλοι. Ὑπόχει, λοιπὸν, τύχη στὸν κόσμο!

ΤΙ ΔΕΙΞΕΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ

Κάποιος Ἀγγλὸς συγγραφεὺς λαϊκὸν μυθιστορημάτων, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς σὲ μιὰ τελευταία συνέντευξί του :

— Ἐνὰς μυθιστοριογράφος εἶνε ὁ μεγαλειώτερος ἐγκληματίας. Ἄς ἀρχίσω πρῶτα ἀπὸ τὰ διὰ μου βιβλία. Εἶμαι λοιπὸν ἔνοχος 256 φόνων, ἐν τῶν ὁποίων 122 διεπράχθησαν μὲ δόλια καὶ 134 μὲ δηλητήρια, 125 ληστεϊῶν, 100 πυρκαϊῶν καὶ 50 πινυμῶν. Ἐγὼ ἀπ' ἀγᾶς ὡς τώρα 99 νέες, ἔχω κάμει 250 φευτικές διαθῆκες καὶ εὐθύνωμαι γιὰ 180 μονομαχίας. Συνέτελεσα στὴν ἀπόδρασι 75 ἐγκληματίων, διεπράξα 318 λοποδομίας διαφόρων ποσῶν καὶ ἀντικειμένων καὶ τέλος διέθρηξα 5 Τράπεζες, τὸν ὁποῖον ἀφῆρεσαν διὰ τὰ χρέηματα οἱ πολυταεῖς ἡρώες μου...

«ΠΡΙΝ Ο ΑΛΕΚΤΟΡ ΦΟΡΗΣΗ ΤΡΙΣ!...»

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΗ

Κάποιος τετραπέρατος Κεφαλλονίτης, ὅταν πῆθ' ἀνε, παρουσιάστηκε μπροστὰ στὴν πύλιν τοῦ Παραδείσου, ζητώντας νὰ μὴν μέσῃ. Ὁ ἅγιος Πέτρος δὲ μὴν ἀπηγόρευσε τὴν εἴσοδο, λέγοντάς του ὅτι εἶχε κάμει πολλὰ ἁμαρτήματα στὴ ζωὴ του.

Ἐκείνος ὅμως δὲν τάχασε. Κάθισεν ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πύλιν καὶ, κυττάζοντας πονηρὰ τὸν ἅγιον, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ σὺν πετεινός. Ἀλλὰ, πρίν φωνάξῃ γιὰ τρίτη φορὰ, ὁ ἅγιος Πέτρος ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ γογγύοντος καὶ ἀνοίγοντάς του τὰ πύλα τοῦ Παραδείσου, τοῦ εἶπε :

— Εἰπα μέσα τὰ ῥα καὶ μὴ φωνάζῃς. Περασμένα - ξερασμένα...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

ΟΛΙΣ βγήκε από το νοσοκομείο, όπου βρισκόταν τρεις μήνες αρρώστη, ή ώρα α ή χορεύει Βάνδα... ή, όπως την έγραφε το ξέτιό της, ή ένταμος πολίτης. Άναστασία Κανάριαν — βρέθηκε σε μια κατάσκασι, πού ποτε, προηγουμένως δεν την είχε γνωρίσει. Ήταν χωρίς άλλο και χωρίς πέντα, στην πόλη της.

Τι θα έκανε; Η πρώτη δαυλιά της, ωστόσο, ήταν να τραβήξει κατ'επίδειαν στο ενεχυροδανειτήριο και να αφήσει το δαχτυλίδι της με το τσιγκουνάκι, το μόνο της κόσμημα. Της έδωσαν γι' αυτό ένα ρούβλι, μα τί μπορούσε να αγοράσει; Ένα ρούβλι; Δεν μπορούσε; με το άσημαντο αυτό ποσό; Άγοράσει ούτε κοντή μπλούζα της μόδας; ούτε μεγάλο καπέλλο, ούτε κομψά παπουτσάκια «μορτοροέ» και, χωρίς αυτά, η Βάνδα έννοιωσε τον εαυτό της σαν γυνικό. Της φαινόταν πως όχι μόνο οι άνδρες, αλλά και οι γυναίκες, και οι κολλοί ακόμα, την κοίταζαν και την κοροϊεύσαν για το φτωχό της φόρεμα. Δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο από την τσιγκουνά της. Το ζήτημα του τι θα έτρωγε και πού θα κατοικούσε, δεν την άνησχυσε καθόλου.

— Άν μπορούσα να συναντήσω κανένα γνωστό μου!... σκεφτόταν. Θα του δανειζόμουν μερικά χρήματα... Κάνεις δεν θα μου δανείωνε, γιατί... Μά πού να φανή άνθρωπος γνωστός της στο δρόμο; Δεν θα ήταν βέβαια δύσκολο να συναντήσει κανένα απ' αυτούς το βράδυ στη «Μαγεία», όπου χάρη πού να μπει στο νοσοκομείο, μα στη «Μαγεία» δεν άφηναν να μπει μια γυναίκα με φόρεμα τόσο φτωχικό και χωρίς καπέλλο.

Τι να έκανε; 'Υστερ' από πολλή αγωνία, όταν η Βάνδα βαρέθηκε να περιπατάει και να στέκεται και να σκεφτείται, αποφάσισε να χρησιμοποιήσει το τελευταίο μέσο: να πάει κατ'επίδειαν στο σπίτι κάποιου γνωστού της και να του ζητήσει κομμάτι.

Σε ποιόν να πάει; συλλογιζόταν. Δεν μπορού να πάει στο Μίσα... Έχει τους δικούς του αυτός... 'Ο γέρο συνταγματάρχης πάλι βρίσκεται τώρα στο σύνταγμα του...

Η Βάνδα θυμήθηκε τότε τον Φίνκελ, οδοντογιάτρο Φίνκελ, πού της είχε χάσει πού των μηνών ένα χοντρό βραχιόλι, κι απάνω στο κεφάλι του όποιον, ένα βράδυ, καθώς έτρωγαν στη Ρεζιρανική λέσχη, έγραψε ένα ποτήρι Ρεζιρανική. Μόλις θυμήθηκε τον Φίνκελ, χάθηκε πολύ.

Φτάνει μόνο να τον βρω σπίτι του, σκεφτηκε, καθώς διενδυνόταν από αυτό. Αλλά άσφαλώς θα μου δώσουν αυτό. Κι αν δεν μου δώσουν, θα του πιάσω όλες τις λήψεις... Πλησιάζοντας προς το σπίτι του ο

δοκτογιάτρο, η Βάνδα έκανε το σχέδιο της. Θάνεβαινε γελώντας τη σάλα, θα έμπαινε σαν τον άνεμο στο εργαστήριό του και θα του ζητούσε εις κομψέντε ρούβλια... Μά καθώς έφερε το χέρι της στο κουδούνι της πόρτας του, όλο αυτό το σχέδιο, άγνωστο πώς, έφυγε διαμιάς από το μυαλό της. Η Βάνδα άρχισε άξαφνα να φοβάται και να ανησυχεί, πράγμα πού δεν της είχε συμβεί ποτέ. Ήταν τολμηρή και χωρίς ντροπή μόνο όταν έκανε μαζί με τους άνδρες... Τώρα όμως, με το φτωχικό φόρεμα της, πληγώντας να ζητήσει χρήματα

Η Βάνδα κάθισε συντριμμένη σ' ένα πάγκο

σαν ελεημοσύνη και καταλαβαίνοντας ότι μπορούσαν και να τη διώξουν, έννοιωσε τον εαυτό της δειλό κι έξευτελισμένο. Ντροπιάζαν και φοβόταν. — Ίσως, συλλογιζόταν χωρίς να το μάνη να χτυπήσει το κουδούνι, ο οδοντογιάτρος μ' έχει κιάλως λημονήσει... Και πώς θα μπό μ' αυτό το φτωχικό φόρεμα στο σπίτι του;... Θα με πάρουν για ζητιάνη...

Χτύπησε, ωστόσο, δειλά την πόρτα. Βήματα ακούστηκαν από μέσα κι ο θυρωρός παρουσιάστηκε.

— 'Ο γιατρός είν' απάνω; ρώτησε η Βάνδα.

Θα έννοιωσε τώρα τον εαυτό της ευχάριστο, αν ο θυρωρός της άπαντούσε: «Όχι!». Μα αυτός την έμπασε μέσα και την βοήθησε να βγάλει το επαναστάτη της.

Η σάλα της φάνηκε όπεροχη, μεγαλοπρεπής, και απ' όλη αυτή την πολυτέλεια, το πρώτο πράγμα πού της χτύπησε στα μάτια ήταν ένας μεγάλος καθρέφτης, μέσα στον οποίο εί-

δεχται μόνο να τον βρω σπίτι του, σκεφτηκε, καθώς διενδυνόταν από αυτό. Αλλά άσφαλώς θα μου δώσουν αυτό. Κι αν δεν μου δώσουν, θα του πιάσω όλες τις λήψεις... Πλησιάζοντας προς το σπίτι του ο

Και φάνηκε παράξενο στη Βάνδα πως ήταν τόσο φτωχικά ντυμένη, ώστε να μοιάζει με μωδίστρα ή πλούτριά. Η ντροπή της ήταν μεγάλη και όλη η τολμη της της είχε φύγει. Μέσα στο μυαλό της δεν όνόμαζε πια τον εαυτό της Βάνδα, αλλά, όπως άλλοτε, Άναστασία Κανάριαν. — Περιμένετε... της είπε η καμαριέρα, μπαίνοντας την στο εργαστήριο. 'Ο γιατρός δαρόθ' άμέσως. Καθήστε! Η Βάνδα σωριάστηκε σε μια μαλακή πολυθρόνα κι άρχισε να σκέφτεται:

— Θα του πώ: «Δανείστε μου είκοσιπέντε ρούβλια!». Αυτό μπορώ να το κάνω, γιατί με ξέρετε. Μά, για να γίνω αυτό, πρέπει να φύγω ή καμαριέρα, κι αυτή κάθεται εδώ... Δεν κάνει να του το ζητήσω μπροστά της... Τι κάθεται;... Γιατί δεν φεύγει;... 'Υστερ' από πέντε λεπτά, η πόρτα άνοιξε κι ο Φίνκελ μπήκε μέσα. Ήταν ένας ψηλός άντρας, ήλιοφωμένος, με

Και με τα χέρια του πού μόλιζαν ταμπάκο, ο οδοντογιάτρος της έχωσε μέσα στις μασσέλες ένα πράγμα ψυχρό, κάποιον εργαλειό... Η Βάνδα έννοιωσε άξαφνα ένα φρικτό, πόνο, έβγαλε μια κραυγή κι έπιασε τον Φίνκελ από το χέρι... Δεν είχε τίποτε... Δεν είχε τίποτε... Αυτός το δόντι δεν χρειαζόταν κι έφερε να το βγάλουν...

Και με τα καματωμένα χέρια του, της έδειξε το δόντι πού της είχε βγάλει, ενώ η καμαριέρα της έδωσε κάτω από το στόμα μια μικρή λεκάνη για να φτύνη το αίμα πού έτρεχε άφθονο.

— Όταν θα πάτε στο σπίτι σας, της είπε ο Φίνκελ, να πλύνετε το στόμα σας με κρύο νερό. Έτσι το αίμα θα σταματήσει.

Στεκόταν μπροστά της και με τη στάση του έδειχνε στη Βάνδα ότι περιμένει πια να φύγει και να τον αφήσει ήσυχο...

— Χαίρετε... της είπε τότε εκείνη στρέφοντας προς την πόρτα.

— Χι!... Έκανε ο Φίνκελ γελώντας. Και ποιος θα με πληρώσει; — 'Α! ναι!... της είπε η Βάνδα πού θυμήθηκε ότι έπρεπε να πληρώσει.

Και, κοιμίζοντας, έβγαλε από την τσέπη της κι έδωσε στον οδοντογιάτρο το ρούβλι πού της έδωσαν στο ενεχυροδανειτήριο για το δαχτυλίδι της. — Όταν ξαναβγήκε στο δρόμο, έννοιωσε την ντροπή της ακόμα πού μεγάλη. Μά τώρα δεν ήταν η φτώχεια της πού την έκανε να ντροπιάσει. 'Οχι, η Βάνδα δεν έπρόσχε πια ότι δεν είχε ζατίττα της μόδας και μεγάλο καπέλλο. Έφτυνε διαρκώς αίμα, και κάθε κόκκινη κηλίδα της θύμης τη ζωή της — την κακή και δύσκολη ζωή της — και τις προσβολές πού ύφισταντο και πού θα ύφισταντο πάλι αύριο, σε μια βδομάδα, σ' ένα χρόνο, σ' όλη της τη ζωή, ως το θάνατό της... Με τις ιδέες αυτές στο μυαλό της, κάθισε, συντριμμένη, απελπισμένη σ' ένα μπαγκά, γογγίζοντας με πόνο.

— 'Ω! ψιθύριζε, πόσο είνε τραγικό, πόσο είνε φτωχό, Θεέ μου!

— 'Όσοτος, την άλλη μέρα, η Βάνδα προσελήφθη πάλι στη «Μαγεία», όπου άρχισε να χορεύει. Είχε τώρα ένα τεράστιο κόκκινο καπέλλο, μια καινούργια ζατίττα της μόδας και παπουτσάκια «μορτοροέ». Κ' ένας νέος έμπρος, πού ήθελε από το Καζάν, της έκανε το τραπέζι...

— Μου... μου... πονάει το δόντι!... έτραύλισε.

— 'Α! έκανε ο γιατρός. Πιάω δόντι; Πού;

— Η Βάνδα θυμήθηκε τότε ότι είχε ένα δόντι σπασμένο, και είπε:

— Δεξιά... στο βάθος.

— Χι!... Άνοιχτε το στόμα.

Ο Φίνκελ πήρε ύψος συγκεντρωμένο, κράτησε

την άνωπλη του και άρχισε να ξεετάει το χαλασμένο δόντι.

— Σας πονάει; ρώτησε τη Βάνδα άγγίζοντας το δόντι μ' ένα σιδεράκι.

— Ναι... ναι... απάντησε εκείνη, λέγοντας ψέμματα, και σκέφτηκε συγχρόνως: 'Αν του έλεγα πια είμαι, θα με θυμόταν;... Μά ή καμαριέρα; Τι κάθεται αυτή εδώ;...

— 'Ο Φίνκελ, άρχισε άξαφνα να της φασά, σαν άπαιτηγανή, μέσα στο στόμα, και είπε:

— Δεν σας συμβουλεύω να το βουλώσετε... Καλύτερα να το βγάλετε και να βάλετε άλλο...

Και, άνοίγοντας το στόμα της Βάνδας με τα χέρια του πού μόλιζαν ταμπάκο, ο οδοντογιάτρος της έχωσε μέσα στις μασσέλες ένα πράγμα ψυχρό, κάποιον εργαλειό...

Η Βάνδα έννοιωσε άξαφνα ένα φρικτό, πόνο, έβγαλε μια κραυγή κι έπιασε τον Φίνκελ από το χέρι...

— Δεν είχε τίποτε... Δεν είχε τίποτε... Αυτός το δόντι δεν χρειαζόταν κι έφερε να το βγάλουν...

Και με τα καματωμένα χέρια του, της έδειξε το δόντι πού της είχε βγάλει, ενώ η καμαριέρα της έδωσε κάτω από το στόμα μια μικρή λεκάνη για να φτύνη το αίμα πού έτρεχε άφθονο.

— Όταν θα πάτε στο σπίτι σας, της είπε ο Φίνκελ, να πλύνετε το στόμα σας με κρύο νερό. Έτσι το αίμα θα σταματήσει.

Στεκόταν μπροστά της και με τη στάση του έδειχνε στη Βάνδα ότι περιμένει πια να φύγει και να τον αφήσει ήσυχο...

— Χαίρετε... της είπε τότε εκείνη στρέφοντας προς την πόρτα.

— Χι!... Έκανε ο Φίνκελ γελώντας. Και ποιος θα με πληρώσει; — 'Α! ναι!... της είπε η Βάνδα πού θυμήθηκε ότι έπρεπε να πληρώσει.

Και, κοιμίζοντας, έβγαλε από την τσέπη της κι έδωσε στον οδοντογιάτρο το ρούβλι πού της έδωσαν στο ενεχυροδανειτήριο για το δαχτυλίδι της. — Όταν ξαναβγήκε στο δρόμο, έννοιωσε την ντροπή της ακόμα πού μεγάλη. Μά τώρα δεν ήταν η φτώχεια της πού την έκανε να ντροπιάσει. 'Οχι, η Βάνδα δεν έπρόσχε πια ότι δεν είχε ζατίττα της μόδας και μεγάλο καπέλλο. Έφτυνε διαρκώς αίμα, και κάθε κόκκινη κηλίδα της θύμης τη ζωή της — την κακή και δύσκολη ζωή της — και τις προσβολές πού ύφισταντο και πού θα ύφισταντο πάλι αύριο, σε μια βδομάδα, σ' ένα χρόνο, σ' όλη της τη ζωή, ως το θάνατό της... Με τις ιδέες αυτές στο μυαλό της, κάθισε, συντριμμένη, απελπισμένη σ' ένα μπαγκά, γογγίζοντας με πόνο.

— 'Ω! ψιθύριζε, πόσο είνε τραγικό, πόσο είνε φτωχό, Θεέ μου!

— 'Όσοτος, την άλλη μέρα, η Βάνδα προσελήφθη πάλι στη «Μαγεία», όπου άρχισε να χορεύει. Είχε τώρα ένα τεράστιο κόκκινο καπέλλο, μια καινούργια ζατίττα της μόδας και παπουτσάκια «μορτοροέ». Κ' ένας νέος έμπρος, πού ήθελε από το Καζάν, της έκανε το τραπέζι...

— Μου... μου... πονάει το δόντι!... έτραύλισε.

— 'Α! έκανε ο γιατρός. Πιάω δόντι; Πού;

— Η Βάνδα θυμήθηκε τότε ότι είχε ένα δόντι σπασμένο, και είπε:

— Δεξιά... στο βάθος.

— Χι!... Άνοιχτε το στόμα.

Ο Φίνκελ πήρε ύψος συγκεντρωμένο, κράτησε

την άνωπλη του και άρχισε να ξεετάει το χαλασμένο δόντι.

— Σας πονάει; ρώτησε τη Βάνδα άγγίζοντας το δόντι μ' ένα σιδεράκι.

— Ναι... ναι... απάντησε εκείνη, λέγοντας ψέμματα, και σκέφτηκε συγχρόνως: 'Αν του έλεγα πια είμαι, θα με θυμόταν;... Μά ή καμαριέρα; Τι κάθεται αυτή εδώ;...

— 'Ο Φίνκελ, άρχισε άξαφνα να της φασά, σαν άπαιτηγανή, μέσα στο στόμα, και είπε:

— Δεν σας συμβουλεύω να το βουλώσετε... Καλύτερα να το βγάλετε και να βάλετε άλλο...

Και, άνοίγοντας το στόμα της Βάνδας με τα χέρια του πού μόλιζαν ταμπάκο, ο οδοντογιάτρος της έχωσε μέσα στις μασσέλες ένα πράγμα ψυχρό, κάποιον εργαλειό...

Η Βάνδα έννοιωσε άξαφνα ένα φρικτό, πόνο, έβγαλε μια κραυγή κι έπιασε τον Φίνκελ από το χέρι...

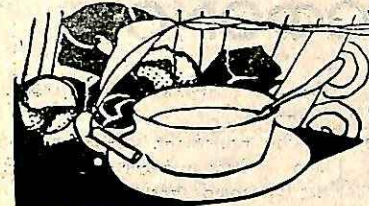
— Δεν είχε τίποτε... Δεν είχε τίποτε... Αυτός το δόντι δεν χρειαζόταν κι έφερε να το βγάλουν...

Και με τα καματωμένα χέρια του, της έδειξε το δόντι πού της είχε βγάλει, ενώ η καμαριέρα της έδωσε κάτω από το στόμα μια μικρή λεκάνη για να φτύνη το αίμα πού έτρεχε άφθονο.

— Όταν θα πάτε στο σπίτι σας, της είπε ο Φίνκελ, να πλύνετε το στόμα σας με κρύο νερό. Έτσι το αίμα θα σταματήσει.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

— Άς ακολουθήσουμε λοιπόν την άρχική απόφασί μας.

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

— Ένας από τους έγχρους μας, ο χειρότερος όλων, είπε ο Μονλουί, είνε κι ο Ντυμπού, ο οποίος κορβέει πίσω απ' το συμφέρον του Κράτους τις εγκληματικές του προθέσεις και τα κακόβρατα του σχέδια. Άς τον αφήσουμε όμως αυτόν κι άς σκεφθούμε τι πρέπει να γίνει. Έγώ είμαι της γνώμης πως πρέπει να κάνουμε δι' αποφάσιση ή πλειοψηφία. Άν οι περισσότεροι θελήσουν να φύγουμε, έγω σάς υπόσχομαι ότι θα σάς ακολουθήσω.

— Άν πέσουμε στα δίχτυα του Ντυμπού, είπε ο Γουεδί, σάς βεβαιώνω ότι πολύ δύσκολα θα ξεφύγουμε απ' τα νύχια του.

— Έγώ εξακολουθώ να έμμένω στην άποψή μου, πρόσθεσε ο Πονταλέκ. Κάθε στρατηγός έχει καθήκον να φρονέεται, μαχόμενος επί κεφαλής των στρατιωτών του. Την ίδια υποχρέωση ανέλαβουμε κι έμεις ως άρχηγοί μιας συνμοσίας, και δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να παραβούμε τον όρκο μας.

— Και όμως, τον δέχοντο ο Μονλουί, ο μόνος λόγος πού σε αναγκάζει να μείνεις εδώ είνε ή δεισιδαιμονία. Έπειδή άκουσε από μια γυνή μανίασμένη ότι θα πεθάνεις στη θάλασσα, άσ' ότι θα πεθάνεις στη συμβουλή της και τρέμεις να πατήσεις σε νερό, αδιαφορώντας συγχρόνως για όλους τους άλλους κινδύνους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

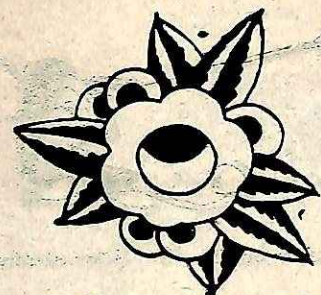
— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκορπίσουμε λόγους.

— Άπατάσαι, φίλε μου, του είπε με σοβαρό ύφος ο Πονταλέκ. Έκείνο πού με βαστάει εδώ πέρα είνε το καπνός και τίποτε άλλο. Άλλωστε αν περάσω έγώ από όλη και δεν καταδικασθώ σε θάνατο, ούτε σεις έχετε να πάθετε τίποτε, επειδή είμαι άρχηγός σας και δεν θα αποκρούω βέβαια αυτό το άξιωμα μου από τους δικαστάς. Άν γλυτώσω έγώ από το Ντυμπού, θα γλυτώσετε φυσικά κι εσείς. Τι διάβολο! Έτσι φροδόντα: οι άνθρωποι; Έλατε να σκεφθούμε λογικότερα κι άς μη σκο

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ Ο ΑΔΩΝΙΣ

σώμα με σώμα μαζί του. Και όταν οι σύντροφοί του έφτασαν στο μέρος αυτό, βρήκαν το ωραίο του σώμα ξαπλωμένο ανάποδο μέσα στις λόγχες. Ο Αδωνίς τον είχε πληγώσει βαρύνει, μα δ' Αδωνίς δεν πέθανε. Η Αφροδίτη τον περιποιήθηκε με λαχτάρα και μεταχειρίστηκε τέτοια φάρμακα, ώστε κατόρθωσε να τον σώσει.

Και τότε τον αγαπούσε πολύ περισσότερο από πριν. Τον αγαπούσε με λαχτάρα, με παραφορά.

Μα τέτοιον ερωτικό παροξυσμό δεν μπορούσαν να διαρκέσουν πολύ. Κ' ήρθε μια μέρα, που κ' οι δυο τους βαρέθηκαν την αγάπη τους. Ήρθε μια μέρα που κανείς τους δεν εύρισκε πια στον άλλον ούτε και το πιο μικρό, και το πιο κρυφό θέλητρο. Η Αφροδίτη δεν μπορούσε πια να τον αγαπά τον άπειρο. Αδωνί. Και δ' Αδωνίς άρχισε να θεωρεί αληθινό μαρτύριο την τελειότητα της θεάς της καλλονής. Κ' άρχισε να κοιτάζει με μια από τις Νύμφες που αποτελούσαν την ακολουθία της, μια μικρή πεταχτο ύλα, παμλόνηρη και παιχιδιάρια Νύμφη. Η Αφροδίτη δεν θυμωσε γι' αυτό, μα διέκρινε άμέσως τις σχέσεις τους. Έφανε γι' αυτόν Οίκωτο, κ' έκει βόηκε τούτες άλλες ερωτικές περιπέτειες, όδες μπορούσε να επιδιώκη η ερωτιάρα ψυχή της.

Ο Αδωνίς στενοχωρήθηκε πολύ στην άρχη γι' αυτή την, έπειτα όμως παρηγορήθηκε γρήγορα. Άρχισε και πάλι να κυνηγά με τον ίδιο ζήλο και με το ίδιο πάθος, όπως και πρώτα. Έτσι βόηκε πολύ νύμφη όλες εκείνες τις χαρές, που του χάρισαν γρήγορα τη λήθη...

Μα το κυνήγι είχε κόπους και κινδύνους, κ' όλα αυτά τον κούρασαν μέσα σε λίγα χρόνια τον Αδωνί. Κ' έτσι η νεότης του πέρασε χωρίς κ' ο ίδιος να το αντιληφθεί. Ήρθε πια η ώριμη ηλικία. Όσο διατηρείτο πάντοτε ωραίος.

Πέρασε κάμποσος καιρός ακόμα. Μια μέρα δ' Αδωνίς θέλησε να πηδήσει ένα γαντάκι. Μα σκόνησε κ' έσπασε το ένα του πόδι. Έμεινε πολύ καιρό στο κρεβάτι, βασανιζόμενος από φριχτούς πόνο.

Όταν ξανάγεινε καλά, στενοχωρήσαν πια μέσα στις ερημιές του δάσους. Και τότε έκανε δι' αυτό να σκεφτούν με λύπη της πως όλα αυτά θα έπαιναν ένα κακό τέλος μια μέρα.

Κάποτε δ' Αδωνίς κυνήγησε έναν κάπρο ως τη φυλή του. Εκεί πάσχησε

κλειστούν μέσα στα σπία τους: Απεφάσισαν να γράψουν τα απομνημονεύματά του!

Μα δεν ήξερε να κρατήσει την πένα στο χέρι του. Χρειάζονταν λοιπόν μια γραμματέα. Και είδοποισε σχετικώς σ' όλη τη χώρα. Μολονότι όμως έπρότεινε δρους πολύ ενόχους, δεν μπορούσε πονθενά να βρη μια κοπέλα για να του κάνει αυτή τη δουλειά.

Ο Αδωνίς κόντευε να παραιτηθεί από το σκοπό να γράφει τ' απομνημονεύματά του, όταν, ένα πρωί, παρουσιάστηκε μπροστά του ένα άγνωστο, γοιτευτικό κορίτσι. Τό θάρρος της, η δροσιά της νεότητός της, τα φωτεινά ξανθά μαλλιά της, τον καταγοήτευσαν και την πήρε εύχαρις για γραμματέα του.

Η εργασία άρχισε την ίδια μέρα.

Ο Αδωνίς υπαγόρευε κ' η κόρη έγραφε. Και, μια που ο Αδωνίς άρχισε να θεωρεί αληθινό μαρτύριο την τελειότητα της θεάς της καλλονής. Κ' άρχισε να κοιτάζει με μια από τις Νύμφες που αποτελούσαν την ακολουθία της, μια μικρή πεταχτο ύλα, παμλόνηρη και παιχιδιάρια Νύμφη. Η Αφροδίτη δεν θυμωσε γι' αυτό, μα διέκρινε άμέσως τις σχέσεις τους. Έφανε γι' αυτόν Οίκωτο, κ' έκει βόηκε τούτες άλλες ερωτικές περιπέτειες, όδες μπορούσε να επιδιώκη η ερωτιάρα ψυχή της.

Ο Αδωνίς στενοχωρήθηκε πολύ στην άρχη γι' αυτή την, έπειτα όμως παρηγορήθηκε γρήγορα. Άρχισε και πάλι να κυνηγά με τον ίδιο ζήλο και με το ίδιο πάθος, όπως και πρώτα. Έτσι βόηκε πολύ νύμφη όλες εκείνες τις χαρές, που του χάρισαν γρήγορα τη λήθη...

Μα το κυνήγι είχε κόπους και κινδύνους, κ' όλα αυτά τον κούρασαν μέσα σε λίγα χρόνια τον Αδωνί. Κ' έτσι η νεότης του πέρασε χωρίς κ' ο ίδιος να το αντιληφθεί. Ήρθε πια η ώριμη ηλικία. Όσο διατηρείτο πάντοτε ωραίος.

Πέρασε κάμποσος καιρός ακόμα. Μια μέρα δ' Αδωνίς θέλησε να πηδήσει ένα γαντάκι. Μα σκόνησε κ' έσπασε το ένα του πόδι. Έμεινε πολύ καιρό στο κρεβάτι, βασανιζόμενος από φριχτούς πόνο.

Όταν ξανάγεινε καλά, στενοχωρήσαν πια μέσα στις ερημιές του δάσους. Και τότε έκανε δι' αυτό να σκεφτούν με λύπη της πως όλα αυτά θα έπαιναν ένα κακό τέλος μια μέρα.

Κάποτε δ' Αδωνίς κυνήγησε έναν κάπρο ως τη φυλή του. Εκεί πάσχησε

ορθώθηκε κ' άστραψε μπροστά του η Αφροδίτη, τέλεια κ' επιβλητική, όπως τότε είχε παρουσιάσει κ' άλλους, κάτω από τη σκιά της δρυός. Και, με κατάπληξη μεγάλη, είδε, δ' Αδωνίς πως ήταν η Αφροδίτη, η Αφροδίτη που του παρουσιάστηκε άλλοτε, όταν ήταν πολύ νέος, σαν όριμη γυναίκα, και που του παρουσιάζονταν τώρα, που ήταν αυτός ώριμος άνδρας, σαν μια άθωα κ' ανίδεη παιδούλα. Ήταν η αιώνια Αφροδίτη, η πρώτη του αγάπη, που είχε έρθει τώρα να γίνει και η τελευταία του!

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΚΛΩΤΣΙΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ

Κατά την πολιορκία του Μοριελιέ, στα 1622, ο κ. ντε Μαριγιάν, ένα έβγαυε έριπας από το οίκριμα του βασιλέως, έστερε από κάποιο στρατιωτικό συμβούλιο, έκανε μια άδεξια κίνηση που ανάγκασε το άλογο του να κλωτσήσει και να χτυπήσει στην κοιλιά. Ένα στρατιώτης που φύλαγε σκοπούς, Τότε ο κ. ντε Μαριγιάν, έξε φρενών για την πράξη αυτή του στρατιώτη, που νόμιζε ότι προσέβαλε αδών τον έδι, σήκωσε το μαστίγιό του και χτύπησε τον στρατιώτη στο πρόσωπο.

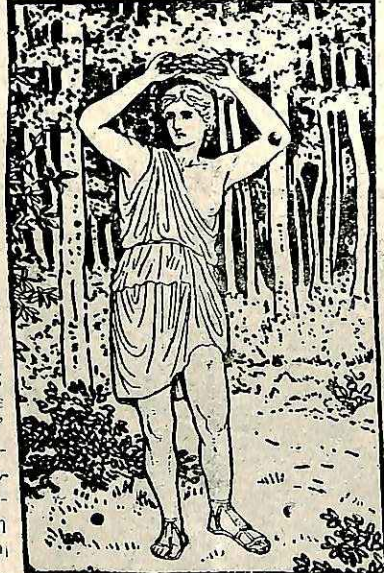
Ο στρατιώτης άνηκε στο σώμα του κ. ντε Γκούς και την εποχή εκείνη, όταν γινόταν μια προσβολή σ' ένα στρατιώτη, έθεωρείτο ως θιγόμενος το σώμα στο οποίο αυτός υπηρετούσε. Γι' αυτό ο κ. ντε Γκούς, μόλις πληροφορήθηκε το έπεισόδιο, φώναξε το στρατιώτη του κ' έτρεξε στο σπίτι του κ. ντε Μαριγιάν με το σκοπό να του ηγήσει Ικανοποίησι δια των όσων. Συγγνώμη έλαβον και διατάχθηκε να δώσουν ένοχους να παρουσιασθούν άμέσως ενώπιόν του. Μόλις έφτασαν στο οίκημα που ετοιμάζονταν να πάντο, ο βασιλέας άπεθύνησε δομώτατες παρατηρήσεις στον κ. ντε Μαριγιάν γι' αυτή την συμπεριφορά του απέναντι του στρατιώτη.

Μα ο στρατιώτης αυτός χτύπησε το άλογο μου! έπεξείρησε να δικαιολογηθεί ο ντε Μαριγιάν.

— Έπρεπε να γνωρίζετε, απάντησε ο βασιλέας, ότι ο σκοπός, την ώρα της υπηρεσίας του είναι έρωδ.

— Πώς μου συνέβη αυτό; του είπε μια μέρα το ωραίο κορίτσι ενώ έγραφε με μια ερωτιάρα εγκατάλειψη στην αγκαλιά του. Νόμιζε πως δεν θα μπορούσε ν' αγαπήσει ούτε ένα νέο πουρόου δλ. Πόσο χρονών είσαι σύ, αγάπη μου; — Σαραντά πέντε, αποκρίθηκε δ' Αδωνίς. Και σύ, μαζή μου, πόσο είσαι; Δεκά έξη, δεκαεφτά; ... — Είμαι άκριβώς δυο χιλιάδων εικοσιεφτά χρονών, είπε έκείνη.

Και, τότε, μέσα στο μεγάλο έκείνο δωμάτιο, ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ απόλυτως Ικανοποιητική τιμή παλαιά περιοδικά και έφημερίδας, πρό πενήνταετίας. Γράφατέ μας: Περιοδικόν «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

Ο ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΕΡΒΙΕ ΝΤΕ ΣΑΤΕΛΟΥ, Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΚΑΝΑΡΙΝΙΩΝ

Οι ιστοριογράφοι και οι χρονικογράφοι της εποχής του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου, κάνουν λόγο στα έργα τους για ένα έξαιρετικά περιεργό πρόσωπο, για τον Έρβιέ ντε Σατελού. Οι σύγχρονοί του τον είχαν έπαινονάσει «Καναρίνη», γιατί έμαζε καταπληκτικά, τόσο στο πρόσωπό του, όσο και στο ντύσιμό του, με πουλιά!

Και πράγματι, ο Έρβιέ ντε Σατελού ήταν μικροκαμωμένος, είχε τεράστια, κόκκινη και κυρτή μύτη, σαν του παπαγάλου, κ' έβαζε φτερά στο καπέλο του. Τα ιστορικά του φορέματα, που ήταν από μαύρη μουσελίνα, σχηματίζουν ούρα πίσω του, ο δε γυρός του σακακιού του, σε κάθε του κίνηση, έπαιρνε επίσης το σχήμα φτερών.

Ο Έρβιέ ήταν εύνοούμενος της Άννας της Βαναρίας, πριγκίπισσας ντε Κοντέ, η οποία τον είχε διορίσει σε μια έξαιρετικά τιμητική θέση στην υπηρεσία της, τον είχε κάνει, δηλαδή, «έπιστάτη των καναρινιών της». Ήταν άφοσιωμένος στην εργασία του αυτή και ο ζήλος του ήταν τέτοιος, ώστε γρήγορα μετεβλήθη σε μεγάλο πάθος.

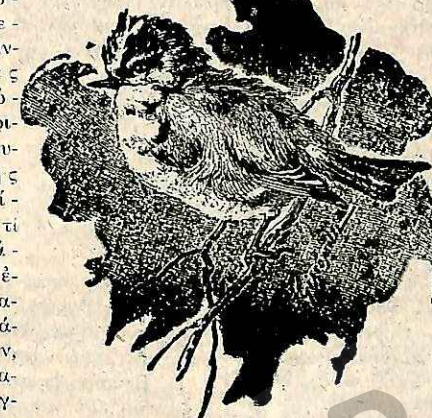
Ένα ειδικό περίπτερο, που είχε χτίσει στον άπειρο κήπο της πριγκίπισσας, ο Έρβιέ είχε συστήσει ένα από τα οπαιότερα πτηνοκομεία που υπήρχαν ποτέ στον κόσμο. Τα είδη των πουλιών που άνέτρεφε εκεί μέσα, ήταν άπειρα. Τα πουλιά αυτά τα προμηθεύονταν από έναν άλλον μαμινόδη φίλο των πουλιών, της εποχής εκείνης, τον Πλεγκνί, ο οποίος, επειδή είχε προμηθεύσει κάποτε μερικά περποτά στον βασιλέα της Γαλλίας, έφερε τον τίτλο της «Προμηθευτής, επιπονήτης και διαχειρίστρας των πουλιών, των παπαγάλων, των πηχίων κλπ. της Αυτού Μεγαλειότητος»!

Για τις προμήθειες αυτές η πριγκίπισσα έδωκε τεράστια ποσά. Άλλα το περίεργο δεν είναι αυτό. Είναι το ότι ο Έρβιέ ντε Σατελού άνέτρεφε τα πουλιά του, Τά έβαζε στην άρχη στην κούρσα της μουσικής του πεπιτεμένου, έκει δέ τα έδιδασκε. Με κλαρίνα, φλόιντο κ' ένα σωρό άλλα όργανα διχής του έφευγε, ο περιεργός αυτός πτηνολάτρης άρχιζε να ζυγιά την προσοχή των περποτών μαθητευομένων του. Μελετούσε τους χαρακτήρες των, γιατί, όπως έλεγε ο ίδιος, «όλα τα πουλιά, και του ίδιου είδους ακόμη, δεν έχουν την ίδια φύση. Υπάρχουν πουλιά μελαγχολικά και έθιμα, άλλα και έσοικισμένα, ήμερα και άγρια... Είναι επίσης μερικά χοντροκέφαλα πουλιά, που δεν κατορθώνουν να συγκρατήσουν και τον πιο άπλο και εύκολο μουσικό σκοτό»!

Ένας άνθρωπος που έμοιαζε με πουλί και που άφιερσε τη ζωή του στα πουλιά. Ο «έπιστάτης των καναρινιών» της πριγκίπισσας. Το τελευταίο πτηνοκομείο του κόσμου. Η ψυχολογία των πουλιών και η διδασκαλία τους. Μουσική και χορός. Η συναισθητική των πουλιών. Ένα περίεργο και σπάνιο έργο. Πώς έπέρασε τη ζωή του ο Έρβιέ. Ο θάνατος της πριγκίπισσας. Όπου ο Έρβιέ τρελάινηται και νερμίζει πως έινε καλά. Ο θάνατος του, κλπ.

πό, ενώ άλλα πάλι μαθαίνουν και τους δυσκολότερους σκοπούς πολύ εύκολα. Έτσι ο Έρβιέ, ο Δίφελος, τρέχοντας από το ένα κλουβί στο άλλο, φρόντιζε να μην εξαγοιωνή τα νεοφερμένα πουλιά, να τα ένηραρύν με γλυκά λόγια, να τα κάνει να τον άναγνωρίζουν και να τον αγαπούν. Άπ' όλους αυτούς τους μαθητές του άναφέρει ο ίδιος, με ιδιαίτερα έπαινετικά λόγια, ένα αγαπημένο του καναρίνι, το οποίο «τόν σέβονταν», όπως λέγει, κ' έκανε και ώρια μαϊμουδίστικα καμώματα, όταν αυτός το διάτασσε.

Μετά τη μουσική, ο Έρβιέ έδιδε στα πουλιά του διαφόρους χορούς. Οι χοροί αυτοί των περποτών μαθητών του όρισμένους θά ήταν πολύ ένδιαφέροντες, δυστυχώς όμως οι χρονικογράφοι της εποχής δεν μας μετέδωσαν σχετικές λεπτομέρειες. Πάντως, από μερικά σημεία που έβλεπες, έβλεπες ότι ο Έρβιέ ντε Σατελού άφαινε από τον Παράδεισο... Μα ο Σατελού δεν περίμενε να πεθάνει, γι' αυτό μετεμψυχώθη σε πουλί. Στα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο άνθρωπος αυτός δεν μιλούσε πια, μα κελαιδούσε κυριολεκτικώς. Δεν έπερτε να κοιμηθεί, μα κούρναζε σαν πουλί αληθινό. Όταν δέ πέθανε, οι φίλοι του έξετέλεσαν την τελευταία επιθυμία του: Χάραξαν έπάνω στον τάφο του το επαγγελματικό του, σαν να λέμε, σήμα: μερικους θάμνους καναρινίου, ένα κλαρίνο κ' ένα καναρίνι σ' ένα καλλιτεχνικό σύμπλεγμα!

ΝΕΑ ΖΑΧΑΡΗ

Στην Παραγονία, της οποίας μια μεγάλη έκταση είναι ακόμη ανεξερεύνητη και η οποία έχει άφθονες πλουτοπαραγωγικές πηγές, ανακλύβη τα τελευταία ένα νέο ζαχαρώδες φυτό, που οι φυτολόγοι το όνομασαν «Στέβια Ρενοντιάν». Το νέο αυτό φυτό, όταν διαδοθή και σε άλλες χώρες, θα πλημυρίσει τον κόσμο από ζάχαρη! Γιατί τα φύλλα του έχουν ζάχαρη 180 φορές περισσότερο από όση έχει το ζαχαροκάλαμο. Έκτός αυτού δέ έχουν το πλεονέκτημα ότι, και όταν ακόμη ξεραθούν και τρυφτούν, κ' αν χάσουν καθόλου την γλυκύτητά τους.

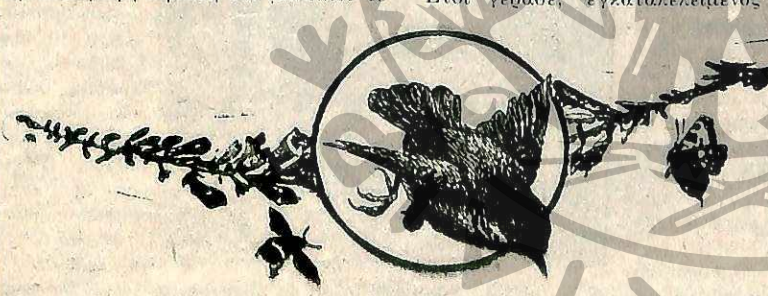
Στην Αμερική ιδρύθηκαν κούλας εταιρείες για την εκμετάλλευση του θαυμαστού αυτού φυτού και την μεταφύτευσή του και σ' άλλες χώρες.

ΠΡΙΚΗΠΙΚΕΣ ΛΕΠΟΤΗΤΕΣ

Μια Άγγλιδα πριγκίπισσα είχε μια τελευταία, μαζή με τη συνοδεία της, σ' ένα τραίνο, προκειμένου να πάει σε κάποια συνάντηση του Λονδίνου. Όταν ο ελαφρύς έκοψε στην πριγκίπισσα το ελατήριο, έκείνη του έδωσε ένα σέλινο. Τη στιγμή δέ που της έδινε τα ρέστα, η πριγκίπισσα του είπε:

— Είπε πολλά τα ρέστα και δεν έχω πια να τα βάλω. Μου κάνετε τη χάρι να τα κρατήσετε; Θα με υποχρεώσετε, έστε.

Ο ελαφρύς δέχτηκε φυσικά μ' ένθουσιασμό το φιλοδώρημα που του προσφερόταν μ' έναν τόσο λεπτό κ' ευγενικό τρόπο...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Μετά την δήλωσι αυτή του πλαγίου εμπόρου, η «επαγγελματική» ερωτήσεως άρχισαν να πέφτουν βοήθει-
δόν.

— 'Η άποσχευές σας δεν φαίνονται και πολύ βαρείες... Ξεκάνετε δλο το εμπόρευσά σας;... Δεν είνε, ξέρετε, πολύ φρόνιμο να ταξειδεύη κανείς, τέτοια όρα, με πολλά χρήματα... Θά-
χετε άκούσει, βέβαια, για τούς ληστές που υπάρχουν στο βουνό...

— 'Ω! Αυτούς δεν τούς φοβάμαι...
— 'Αν με πιάσουν στο δρόμο, θα τούς παραδώσω ευχαρίστως τόν... ένάμωσι φράγκο που θά μου μείνη, αφού σάς πληρώσω τόν δεινόν μου...

— Καλά, ελπε ή Μαρία - Μπρές ο-
χοντάς του ένα ξεινιτικό βλέμμα, κι' άν έπαυερούσαν να σάς σκοτώσουν, τί θά κάνατε;...

— Θα πουλούσα τή ζωή μου πολύ ακριβά. Με τόν πιστούνι μου και με τά μπράτσα μου, δεν φοβάμαι ούτε τά μαχαίρια, ούτε τά πιστόλια...

— Βλέπω πως είσαστε γενναίος...
— Τό χωριό μου δεν βγάζει φοβι-
τοιαίφρους...

— Δεν μου λένε όμως και κάτι άλ-
λο: άν είχανε κάποιον, σ' ένα πανδο-
χείο π. χ., να σκοτώσουν δίπλα σας κάποιον κ' εσάς να μη σάς πειράζουν, τί θά κάνατε;

— Περίεργη ερώτησις...
— Καθόλου περίεργη... Είνε μιά ε-
ρώτησις απλοσύστη. 'Υπάρχουν πολ-
λών ειδών γενναίότητες. 'Υπάρχουν άνθρωποι που δεν είνε γενναίοι παρά για τόν έαυτό τους, άλλοι πάλι που μπορούν να εκθέσουν τή ζωή τους για τόν πρώτον τυχόντα...

— 'Εχετε δικήν σ' αυτό.
— 'Εσείς, λοιπόν, άν έσοκόνωναν κα-
νένα κοντά σας, τί θά κάνατε;

— Διάβολε!... 'Αν ύπρχε πιθανό-
της να τόν σώσω αυτόν τόν άνθρωπο, θά έσπευδα να τόν βοηθήσω. 'Αν πά-
λι, όχι, θά καθόμουν σ' αύτά μου! Δεν θά έκανα σωστά;

— Βεβαιότατα!
— 'Ενώ κουβέντιαζε, ή Μαρία - Μπρές, με τή βοήθεια των κοριτσιών της έ-
στρωσε τόν τραπέζι.

— 'Ο Βενσάν Μπουαγιέ είχε μείνει κα-
τάληκτος απ' τις ερωτήσεις αυτές, από την άναγκη μάλλον που τού ελ-
γε γίνει. Κι' άξαφνα, ή κυρά Λεμπλάν του ύπέβαλε μιά ερώτησι άκόμα πιο παράξενη από τις προηγούμενες:

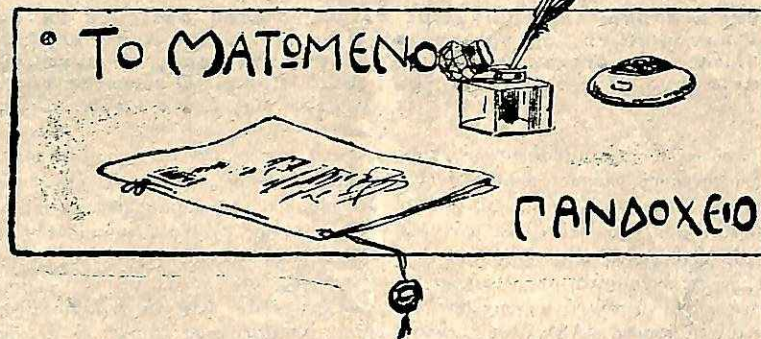
— Άδρω θά φύγετε νωρίς;
— Κατά τις δχτώ.
— Ξυπνάτε δύσκολα;

— Πολύ δύσκολα... απάντησε, προ-
σπαθώντας να φανή όσο μπορούσε πε-
ρισσότερο ψύχραιμος. 'Όταν κοιμά-
μαι, μπορεί κανένας να σηκώσει δλό-
κληρο τόν σάπι δίχως ν' αντιληφθώ τίποτε... Πρέπει να χτυπήσετε πολύ δυνατά στην πόρτα μου για να ξυπνή-
σω... 'Εχετε τόν ύπ' ύμει σας αυτό...

— 'Ο Βενσάν δεν είχε πει τήν παρα-
νοήσι άμφισβησία ότι είχε πάσει μέσα σ' ένα ληστικό άντρον. Δεν έφανε-
ρωσε έν τούτοις διόλου τά αισθήματά του και άπετελειωσε τόν λιτό του δει-
κνο βυθισμένος σέ σκέψεις.

— 'Όταν τελείωνε ή «άνάκρισις» τού Βενσάν, ή Μαρία - Μπρές γύρισε πρὸς έναν άλλον ταξειδιώτη. 'Ο ταξειδιώ-

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

της αυτός ήταν ένας γέρος, φτωχικό-
τατα ντυμένος. Δεν είχε προσέξει τή
στοιχομυθία μεταξύ της μέγαιρας και
του νεοφερμένου ταξειδιώτου, και φα-
νόταν έντελώς ξέγνοιαστος.

— 'Εσείς, κύριε, τού είπε ή Μαρία -
Μπρές, φαίνεσθε πολύ ήλιωμένος...
Πώς άποφασίσατε να κάμετε ένα τέ-
τοιο ταξίδι;...

— Τί να γίνει, καλή μου κυρία, τής
απάντησε ο γέρος χαμογελώντας με ά-
γαθότητα. 'Η ανάγκη, βλέπετε...
Πούλησα μιά γελάδα μου, και, με τά
χρήματα που πήρα, πηγαίνω τώρα να
πληρώσω κάποιο χρέος μου...

— 'Ακούγοντας τά άπάντια αυτά λό-
για τού γέρου, ο Βενσάν έννοιωσε τις
άνησυχιές του να μεγαλώνουν.

— 'Ο Λεμπλάν με τήν οικογένειά του
κι' ο Φετιχ κλήθηκαν έντομεταξύ κι'
αυτοί στο τραπέζι, κατά τή διάκριση
δὲ τού φαγητού άντλήλασαν διάφο-
ρες φράσεις με ύπονοήματα, ή όποιες,
στό τέλος, άρχισαν ν' άνησυχούν τόν
γέρο ταξειδιώτη. 'Η κόρες τού Λε-
μπλάν έλεγαν πάλι ειρωνικά ότι οι
δανειστές τού γέρου κινδύνευαν να χά-
σουν τά λεφτά τους κι' ο Φετιχ επρό-
σθετε, με πονηρό ύφος, πως, με τέ-
τοιον καιρό, μπορούσε θανάσιμα ένας
άνθρωπος να κοιμηθῇ και να μὴν ξυ-
πνήσῃ!...

— Μπορούν να συμβούν πολλά άτυ-
χήματα σ' έναν άνθρωπο εκεί που δεν
τό περιμένει, συνέχισε ο μυγός. Τί
θαυρείτε;... Οι άνθρωποι είνε σαν
τά πουλερικά...
— Πράγματι, φράσε, τόν ίδιο χέρι που
τούς ταΐζει, τούς δίνει ξαφνικά τόν
θάνατο...

— Τά μέλη της
οικογενείας έ-
σκασαν στά γέ-
λια με τήν ξευ-
πινη αυτή παρα-
βολή. 'Ο γέρος
έροιξε τότε ένα
άνησυχο βλέμμα
γύρω του. Πα-
ρετήρησε τή με-
γάλη αχρόνητα
του άλλου ταξει-
διώτου κ' έχλώ-
μασε κι' αυτός.

— 'Αντελήφθη τί
κίνδυνο διέτρεχε
με τά άπερίσκε-
πτα λόγια που
τού είχαν διαφύ-
γει...

— 'Εμπρός! ελ-
πε σέ λίγο ο Λε-
μπλάν σπρονόμω-
νος από τόν τραπέ-
ζι. Είνε ώρα για ύπνο, κύριοι... 'Ανεδή-
τε στά δωμάτιά σας... Είνε έτοιμα!
Και, βλέποντας πως κανέναν τους δεν
κουνιόταν, επανέλαβε:

— Μή χάσομεράμε!... Είνε περι-
τό να χάνουμε τόν καιρό μας άδικώς...
'Ο δυστυχισμένος γέρος έννόησε τό-
τε τόν κίνδυνο που τόν άπειλούσε...
Τρέμοντας, έτόλμησε να έκφράσῃ τήν
έπιθυμία να κοιμηθῇ στο ίδιο δωμάτιο
μαζί με τόν άλλο ταξειδιώτη. 'Ο Λε-
μπλάν όμως τού εδήλωσαν απότομα
πως θά κοιμόταν σέ χωριστό δωμάτιο.
Αυτό εσήμαινε τήν θανατική καταδί-
κη του.

— 'Ο Βενσάν Μπουαγιέ δεν έλεγε λέ-
ξι... 'Ηλπιζε ότι τόν ένάμωσι φράγκο
που είχε ως μόνη του περιουσία θά
τόν έσωζε.

— Τέλος τούς ώδήγησαν στά δωμάτιά
τους, τά οποία άπέχαν άκοιτά μετα-
ξύ τους.

— Μὴν αφήσετε τήν πόρτα τού δω-
ματίου σας άνοιχτή! έπε ή Καθελίνα
στό Βενσάν με άπειλητικό τόνο στη
φωνή της, ενώ έφευγε.

— 'Ο Βενσάν έκλεισε τήν πόρτα τού
δωματίου. Τό πορτοφόλλο ύμης ήταν
τόσο λεπτό, ώστε άκουσε εύκρινώς τόν
γέρο που ζητούσε να τού δοθῇ κανένα
άλλο δωμάτιο τού όποιου ή πόρτα να
«κλειδωνή από μέσα...»

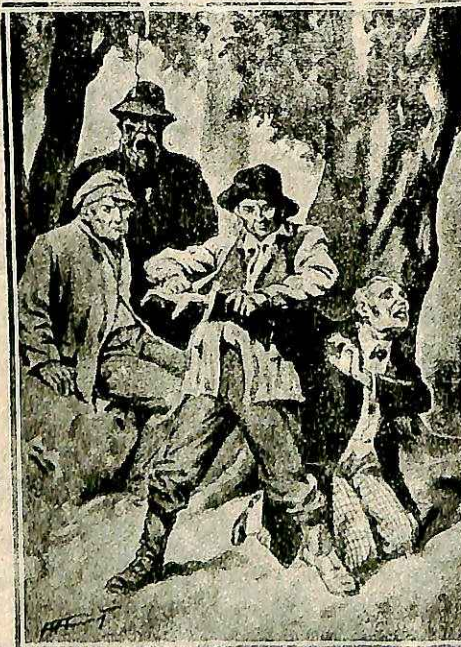
— Δεν έχει άλλο δωμάτιο! τού ά-
πάντησε βάνουσα ο Φετιχ κλείνοντας
με όρμη τήν πόρτα.

— Καλό ταξίδι τότε...
— 'Ο Βενσάν Μπουαγιέ άπομακρύνθη-
κε από τόν ληστικό πανδοχείο με σι-
γαλά βήματα στήν άρχή. Μόλις έ-
φτασε όμως στη στροφή τού δρόμου,
τόβαλε στά πόδια τρέχοντας σάν τρε)-
λός από τόν τρόμο του.

— 'Όταν έφτασε σπίτι του έπεσε θο-
ρωστος βαρείας. Μά κι' όταν ένινε χα-
λά, δεν πήγε από δειλία να καταγγεί-
λῃ τόν Λεμπλάν.

— ΝΕΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
Κάποιος καιρός πέρασε έντομετα-
ξύ. 'Εφτασε τόν καιόκαιρο. 'Αρκετοί
ταξειδιώτες έμειναν στό Ματομένο
Πανδοχείο. Δεν είνε όμως έξακριβα-
μένο πόσα άλλα εγκλήματα έγιναν.
Στό δάσος βρέθηκαν πάντως άρκετά
πτώματα. Οι δύο κακούργοι, έχοντας
σύντροφο και κάποιον τρίτο, βασάνι-
ζαν τά θύματά τους άπου τά έλη-
στεύαν...

— Τέλος, μιά μέρα, ο Λεμπλάν έκαμε
ένα ταξίδι στή γειτονική πόλη, για να

Βασάνιζαν τά θύματα άπου τά έληστεύαν

σμένο... Κάποιος μπήκε μέσα στό δω-
μάτιό του, κρατώντας στό χέρι του ένα
κλεφτοφάναρο. 'Αφού τόν κύταξε
προσεκτικά, για να βεβαιωθῇ ότι πράγ-
ματι κοιμόταν, άρχισε να ξεφυλά τά
ρούχα του... Δεν βρήκε όμως παρά
τό ένάμωσι φράγκο, τό όποιο και ά-
φησε στή θέσι του. Κατόπιν, με τις
ιδιες πάντοτε προφυλάξεις, έφυγε.

— Πέρασαν άλλες δυό ώρες. 'Ο Βεν-
σάν δεν μπορούσε να κλεισθῇ μάτι από
τήν άγωνία του. 'Εξαφνα άκουσε να
χτυπούν στήν πόρτα τού δωματίου, ο-
που κοιμόταν ο γέρος.

— 'Αίντε! Σήκω! Είνε ώρα... τού
φώναξαν άπέξω.

— 'Ο Βενσάν άνεγνώρισε τις φωνές
τού Λεμπλάν και τού μυγδός.

— Θάνοιξης, τέλος πάντων; Ξανα-
φώναξαν οι δυό δολοφόνοι, βλέποντας
ότι ο γέρος δεν άπαντήσε.

— 'Α! 'Αστε έχεις άπαρσώθῃ για
καλά;... Άκούστηκε σέ λίγο ή φωνή
τού Λεμπλάν γεμάτη όργη. 'Ηταν πε-
ριτό άπό αυτό... Θά σπάσουμε τήν
πόρτα...

— 'Ενας γδοῦπος άντήχησε... 'Ο Φε-
τιχ, με μιά σπρωξιά, είχε πράγματι
σπάσει τόν λεπτό πορτοφόλλο.

— Βοήθεια! Βοήθεια! άκούστηκε ή
φωνή τού δυστυχισμένου γέρου.

— 'Επληροῦθησαν βογγητά και άνα-
στεναγμοί... Για να καλύνουν τόν θό-
ρυβο, ή μικρές κόρες τού Λεμπλάν,
τήν ώρα που διεπράττετο τό εγκλημα,
χοροπηδούσαν στό διάδρομο τραγου-
δώντας και γελώντας.

— Τήν επομένη, ο Βενσάν Μπουαγιέ,
σάν προνηπιόκο άνδρας, ξύπνησε
καίως άργά, για να δώσῃ τόν άπαι-
τούμενο καιρό στους δολοφόνους να έ-
ξαφανίσουν κάθε ίχνος από τό εγκλη-
μά τους.

— 'Όταν κατέβηκε στήν κεντρική αί-
θουσα, είδε τήν Μαρία - Μπρές, που
με μεγάλη ήρεμία, μαγείρευε. Τά δυό
κορίτσια της έκαίζαν κοντά της, σάν
να μὴν είχε συμβῇ τίποτε.

— Κοιμηθήκατε καλά; ρώτησε ή
Μαρία τόν ταξειδιώτη.

— Πολύ καλά, σάς ευχαριστώ.
— Δεν σάς άνήσυχησε τίποτε;
— 'Όχι. Κοιμήθηκα μονορούφι. Τώ-
ρα μόλις ξύπνησα... Δεν φανταζόμουν
πως θάταν τόσο άργά... Πρέπει να
φύγω...

— 'Ο Βενσάν Μπουαγιέ άπομακρύνθη-
κε από τόν ληστικό πανδοχείο με σι-
γαλά βήματα στήν άρχή. Μόλις έ-
φτασε όμως στη στροφή τού δρόμου,
τόβαλε στά πόδια τρέχοντας σάν τρε)-
λός από τόν τρόμο του.

— 'Όταν έφτασε σπίτι του έπεσε θο-
ρωστος βαρείας. Μά κι' όταν ένινε χα-
λά, δεν πήγε από δειλία να καταγγεί-
λῃ τόν Λεμπλάν.

— ΝΕΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
Κάποιος καιρός πέρασε έντομετα-
ξύ. 'Εφτασε τόν καιόκαιρο. 'Αρκετοί
ταξειδιώτες έμειναν στό Ματομένο
Πανδοχείο. Δεν είνε όμως έξακριβα-
μένο πόσα άλλα εγκλήματα έγιναν.
Στό δάσος βρέθηκαν πάντως άρκετά
πτώματα. Οι δύο κακούργοι, έχοντας
σύντροφο και κάποιον τρίτο, βασάνι-
ζαν τά θύματά τους άπου τά έλη-
στεύαν...

— Τέλος, μιά μέρα, ο Λεμπλάν έκαμε
ένα ταξίδι στή γειτονική πόλη, για να

Ξεπουλήσῃ μερικά κοσμήματα προε-
χόμενα από κάποιο θύμα του. 'Από τήν
πώλησι αυτή κέρδιζε άκοιτά...

Κατόπιν πήγε με τή γυναίκα του και
τις κόρες του σέ κάποια έορτή που έ-
γινε στά περίχωρα. Καί, μολονότι ή
άπουσία τους δεν βάσταζε παρά μιά
μέρα, παρ' όλίγον να έχη πολύ δυσά-
ρεστες συνέπειες γι' αυτούς.

— 'Ο μυγός Φετιχ είχε μείνει μονάχος
του στό πανδοχείο για να τόν φυλάη.
'Εκανε ζέστη τρομερή κι' ο Φετιχ λα-
γοκοιμόταν... 'Εξαφνα βαρεία βήμα-
τα άκούστηκαν στήν είσοδο. 'Ο Φε-
τιχ πετάχτηκε όρθιος και κύταξε να
δῇ ποῖος είνε.

— Στήν έξοδο τού πανδοχείου βοι-
σκόταν ένας νέος ως είκοσιόχτῳ χρό-
νών, ο όποιος, άφού χτύπησε τόν πινα-
στόινι του δυνατά στό πάτωμα, είπε
φωνατικά:

— 'Ε, κομπάρσο!... 'Εδώ δεν κα-
τοικεί ο Πέτρος Λεμπλάν;

— Ναί, απάντησε λακωνικά ο Φε-
τιχ.

— Είνε εδώ;
— 'Όχι.

— 'Ο γέρος μπήκε και κάθισε σέ μιά
καρέκλα... Τό πρόσωπό του ήταν
βλοσυροκοιμένο και τά μάτια του ύποψυ-
λα...

— Πέρασαν ένα τέταρτο της ώρας,
χωρίς ο ξένος να πῇ τίποτε. Στό τέ-
λος, ο Φετιχ έχασε τήν ύπομνησή του:

— Δεν θά πῆτε τίποτε; τόν ρώ-
τησε.

— 'Όχι, απάντησε ο άγνωστος.
— Δεν είνε συνήθεια, όστόσο, να
μπαίνει κανείς μέσα σ' ένα πανδοχείο
χωρίς να παραγγέλνῃ τίποτε!...

— 'Ο ξένος δεν απάντησε. Φάνηκε σάν
να μὴν άκουσε. 'Η απάθεια αυτή άρχι-
σε να έννευρίζε τόν Φετιχ. Σηκώθηκε,
άρχισε να κάνει βόλτες πάνω-κάτω,
τράβηξε δυό-τρείς ρουφηξιές καπνό,
έδηξε, και στό τέλος έπε:

— 'Ακουσε δώ, φίλε μου... 'Αν
δεν έχης κέφι να πῆς, δεν βλέπω για
ποῖο λόγο μπήκες εδῶ μέσα. 'Αρκετά
ξεκουράστηκες, μού φαίνεται. Μπο-
ρείς λοιπόν τώρα να τού δῖης...

— 'Ο άγνωστος γύρισε πρὸς τόν μέρος
του και τόν κύταξε λοβά.

— Μήπως είσαι ο ύπηρετης τού Λε-
μπλάν; τόν ρώτησε.

— Ναί.
— Σαυμάσια!... Τότε λοιπόν δόσε
μου ένα ποτήρι νερό...

— Δεν έχω! απάντησε με θυμό ο
Φετιχ.

(Ακολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΑΡΑΝΤΑ

— 'Ο αριθμός σαράντα αναφέρεται σέ
πολλά μέρη της 'Αγίας Γραφής, άλ-
λά σχεδόν πάντοτε ύπό κακώς συνθή-
κας.

— 'Ετσι, όταν σινέλαβαν τόν 'Απόστο-
λο Παύλο οι έθνικοί, τού έδωσαν απα-
ρά μίαν τεσσαράκοντα». 'Ο Μωϋσής
και ο προφήτης 'Ηλίας σαράντα ήμέ-
ρες ένήστευσαν, καθώς και ο ίδιος ο
Χριστός.

— 'Ο καταλυισμός τού Νόε
διήρκεσε επί σαράντα ήμερών. 'Η
ήμέρες τού πένθους παρά τοῖς 'Ε-
βραίοις ήσαν επίσης σαράντα. 'Ο 'Ι-
ησούς, μετά τήν άνάστασή του, σαράν-
τα ήμέρες έμεινε στή γῆ, γι' αυτό έ-
χομε και τά «σαρανταήμερα» των πε-
θαμένων.

— 'Ετσι, όταν σινέλαβαν τόν 'Απόστο-
λο Παύλο οι έθνικοί, τού έδωσαν απα-
ρά μίαν τεσσαράκοντα». 'Ο Μωϋσής
και ο προφήτης 'Ηλίας σαράντα ήμέ-
ρες ένήστευσαν, καθώς και ο ίδιος ο
Χριστός.

— 'Ο καταλυισμός τού Νόε
διήρκεσε επί σαράντα ήμερών. 'Η
ήμέρες τού πένθους παρά τοῖς 'Ε-
βραίοις ήσαν επίσης σαράντα. 'Ο 'Ι-
ησούς, μετά τήν άνάστασή του, σαράν-
τα ήμέρες έμεινε στή γῆ, γι' αυτό έ-
χομε και τά «σαρανταήμερα» των πε-
θαμένων.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΠΕΚΑΟΤΑ

νης τώρα για ένα γαίδαρο; 'Εχει ο
Θεός!...

— Τί νάχη ο Θεός, καθμένε! άπαν-
τά ο άλλος άπαρηγόρητος. Μήπως ή-
ταν γυναίκα να πάροί άλλη;... Δια-
κόσια γρόσια τόν είχα άγορασμένο!...

— Τά σκυλλιά στόν πόλεμο

— Οι άρχαιοι συγγραφείς της 'Ελλά-
δος και της Αιγύπτου αναφέρουν ότι
τά σκυλλιά πολλές φορές έχρησιμο-
ποιούντο κατά τούς πολέμους για τήν
φύλαξη των στρατοπέδων και των
φρουρίων.

— 'Ετσι, όνομαστά έμειναν στήν Ιστο-
ρία τά σκυλλιά της Κορίνθου, τά ό-
ποια σ' έναν έχθρικό αλφινδιασμό κα-
τώρυσαν να συγκαταήσουν τόν έχθρο
έπί άρκετή ώρα στίς προφυλακές, μέ-

— 'Ενα παράδοξο νεκροταφείο
στήν έρημο της 'Ατακάμης

— 'Όπως είνε έπιστημονικώς έξακρι-
βωμένο, στά μέρη όπου ή άτμόσφαιρα
περιέχει σέ μεγάλη ποσότητα μόρια έλ-
λατος, τά πτώματα δεν άποσυντίθενται
μόνοντα άταφα. Τήν ιδιότητα αυτή
φαίνεται ότι τήν έγγράφισαν οι άρχαιοι
κάτοικοι τού Περού και τήν χρησιμο-
ποιούσαν για να διατηρούν τούς νε-
κρούς των, τούς όποιους άφηναν εκ-
τεθειμένους επάνω στη γῆ, αντί να
τούς θάψουν.

— 'Ο δόκτωρ Ράιντ, ένας από τούς
έξεργηνητάς τού Περού, άνεκάλυψε
τελευταία ένα τέτοιο νεκροταφείο στήν
έρημο της 'Ατακάμης. 'Ανδρες, γυναί-
κες και παιδιά, 600 έν συνόλω, ήσαν
τοποθετημένοι έντός αυτού καθιστοί
και χωρισμένοι κατά οικογενείας. 'Από
μακριά τόν νεκροταφείο φαινόταν υαλί-
νόν σάν ένα μέρος, στο όποιο εκατον-
τάδες έκδομές έγεμνάζαν. Οι νε-
κροί αυτοί, παρ' όλο που έχον πεθά-
ναι πρό αιώνων, διατηρούνται θανάσι-
μα. Καθένας τους δέ έχει δίπλα του
ένα δοχείο γεμάτο καλαμπόκι κ' ένα
τσουκάλι για μαγείρεμα!...

— 'Ο Φίλιππος, ο βασιλεύς της Μακε-
δονίας, σέ πολλές έκστρατείες του, έ-
παυε μαζί του μοιροσσύες, οι όποιες
τοποθετούντο στίς πολέμους. 'Επίσης
και ο Καμύσης έχρησιμοποίησε σκυλ-
λιά όταν έξεστράτευσε στήν Αίγυπτο.
Τά σκυλλιά αυτά ήσαν πολύ έξησκημέ-
να και μπορούσαν εύκολότατα να ξε-
χωρίζουν τούς κυρίους των από τούς
έχθρους.

— Κατά τή μάχη τού Αλξ, τά Ρωμαί-
κά στρατεύματα τού Μαρίου βρέθηκαν
μεγάλη αντίστασι εκ μέρους των σκυλ-
λων των Κίμβρων, οι όποιοι ύπερασπί-
σθηκαν με λύσσα τά άμάξια όπου βοι-
σκόγοντοσάν τά γυναικόπαιδα των νι-
κημένων.

— Νά τώρα τί γράφει σχετικά με τά
σκυλλιά...

— 'Ελα τώρα, τού είπε ο φιλάργυ-
ρος χτυπώντας τόν στόν όμο. Κάνε
μου τή χάρι να μου τή δώσης αντί
τριών χιλιάδων... 'Εχω τόν λόγο μου
να σου ζητώ αυτή τή έκπτωση. Σε λί-
γο πρόκειται να τηλεγραφώ στή γυ-
ναίκα μου για τή σημερινή μου άγο-
ρά και με τόν πεντακοσάκιό που μου
ζητάς θά μ' αναγκάσης να πληρώσω
μιά λέξι παραπάνω τηλεγραφήμα!...

— 'Ο γαίδαρος τού χωρικού!

— Στο χωριό Στενό της Μαντινείας
έουσε τόν παλιό καιρό κάποιος χωρ-
ικός που είχε τήν άτυχία να χάσῃ όλα
του τά ζώα από διάφορες ασθένειες.
Στό τέλος τού άπόμεινε ένα γαίδαρος,
άλλά μιά μέρα νόφησε κι' αυτός. Τό-
τε ο χωρικός έβαλε τά κλάματα κι' ά-
ναστάτωσε τή γειτονιά.

— Βρέ Θανάση, τί σκουίζεις έτσι;
τού είπε κάποιος φίλος του. Θά πεθά-
νεις...

— 'Ετσι, όταν σινέλαβαν τόν 'Απόστο-
λο Παύλο οι έθνικοί, τού έδωσαν απα-
ρά μίαν τεσσαράκοντα». 'Ο Μωϋσής
και ο προφήτης 'Ηλίας σαράντα ήμέ-
ρες ένήστευσαν, καθώς και ο ίδιος ο
Χριστός.

— 'Ο καταλυισμός τού Νόε
διήρκεσε επί σαράντα ήμερών. 'Η
ήμέρες τού πένθους παρά τοῖς 'Ε-
βραίοις ήσαν επίσης σαράντα. 'Ο 'Ι-
ησούς, μετά τήν άνάστασή του, σαράν-
τα ήμέρες έμεινε στή γῆ, γι' αυτό έ-
χομε και τά «σαρανταήμερα» των πε-
θαμένων.

— 'Ετσι, όταν σινέλαβαν τόν 'Απόστο-
λο Παύλο οι έθνικοί, τού έδωσαν απα-
ρά μίαν τεσσαράκοντα». 'Ο Μωϋσής
και ο προφήτης 'Ηλίας σαράντα ήμέ-
ρες ένήστευσαν, καθώς και ο ίδιος ο
Χριστός.

— 'Ο καταλυισμός τού Νόε
διήρκεσε επί σαράντα ήμερών. 'Η
ήμέρες τού πένθους παρά τοῖς 'Ε-
βραίοις ήσαν επίσης σαράντα. 'Ο 'Ι-
ησούς, μετά τήν άνάστασή του, σαράν-
τα ήμέρες έμεινε στή γῆ, γι' αυτό έ-
χομε και τά «σαρανταήμερα» των πε-
θαμένων.

— 'Ετσι, όταν σινέλαβαν τόν 'Απόστο-
λο Παύλο οι έθνικοί, τού έδωσαν απα-
ρά μίαν τεσσαράκοντα». 'Ο Μωϋσής
και ο προφήτης 'Ηλίας σαράντα ήμέ-
ρες ένήστευσαν, καθώς και ο ίδιος ο
Χριστός.

— 'Ο καταλυισμός τού Νόε
διήρκεσε επί σαράντα ήμερών. 'Η
ήμέρες τού πένθους παρά τοῖς 'Ε-
βραίοις ήσαν επίσης σαράντα. 'Ο 'Ι-
ησούς, μετά τήν άνάστασή του, σαράν-
τα ήμέρες έμεινε στή γῆ, γι' αυτό έ-
χομε και τά «σαρανταήμερα» των πε-
θαμένων.

— 'Ετσι, όταν σινέλαβαν τόν 'Απόστο-
λο Παύλο οι έθνικοί, τού έδωσαν απα-
ρά μίαν τεσσαράκοντα». 'Ο Μωϋσής
και ο προφήτης 'Ηλίας σαράντα ήμέ-
ρες ένήστευσαν, καθώς και ο ίδιος ο
Χριστός.

— 'Ο καταλυισμός τού Νόε
διήρ

ΑΡΧΑΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΑΪΣ ΚΑΙ ΦΑΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΠΑΝΩ στο ύψος λ' ο μαρμαρένιο δ' ο μ' α, το ζοσιμένο ολόγυρο με σπάνιες τρανταφυλίες, ή Δαΐς, ξαπλωμένη σ' ένα δέμα τήγερως, ορέμβαζε, κυττάζοντας την άπεραντη πεδιάδα.

— Πού είναι ο νεφεξεδένιος πέπλος του δειλινού; Λίγο πιο πέρα, καθισμένη επάνω σ' ένα άλλο δέμα, μια σκιάδα τραγούδου σιγανά έναν έσπερινό ήμνο, κροώντας συγχρόνως με τα μαζουκά λεπτά της δάχτυλα τις μεταξένες χορδές μιας κιθάρας.

— Έξαφνα, μια φωνή άκούστηκε! — Δαΐς!...

Χωρίς να γυρίσει να κυττάξει, ή Δαΐς ρώτησε περιφρονητικά:

— Ποιος είναι; — Είμαι εγώ, ο Φάβιος! απάντησε τότε ένας νέος.

Μά ή Δαΐς ούτε σάλεψε από τη δήση της. Η περιφρόνησις αυτή πλήγωσε κατάκαρδα τον Φάβιο.

— Δεν με περιμένεις; ρώτησε.

— Αύτην τη γλυκύτατη ώρα, απάντησε ή Δαΐς, πού μάς κάνει να ποδούμε, όπως από ερωτικά λόγια και φιλήματα από χείλη αγαπημένα, θα ήθελα βέβαια να έρθη εδώ κάποιος, αλλά όχι εσύ... Κάποιον άλλον περίμενα...

— Ποιόν περιμένεις; φώναξε τότε με ζήλεια ο Φάβιος. Πες μου, ποιόν περιμένεις, Δαΐς;

— Έναν άλλον! απάντησε ψυχρά εκείνη.

— Πώς τον λένε; επέμεινε ο νέος.

— Δεν ξέρω!...

Καί, λέγοντας αυτά, ή ώραία γυναίκα γελούσε, δείχνοντας τα μύτερά και κατάπορα δόντια της.

— Ναί, δεν ξέρω, συνέχισε σε λίγο, ποιόν περιμένα! Έναν άλλον! Έναν άγνωστο!... Έσένα σε βαρέθηκα πια!

— Με βαρέθηκες! Δεν μ' αγαπήσεις ποτέ! φώναξε ο Φάβιος.

— Δεν ξέρω! το απάντησε ή Δαΐς.

— Έτσι μ' αγαπήσει για μια στιγμή. Άλλά ή καρδιά ή δική μου δεν σλαβώνεται έτσι εύκολα. Κι' ούτε είναι εύχαριστο ν' αγαπάς πάντα κανείς...

— Εγώ όμως, Δαΐς, είπα με οδύνη ο Φάβιος, σ' αγαπώ πάντα! Σ' αγαπώ από τη στιγμή που σε είδα την πρώτη φορά. Από τη στιγμή που μου χαμογέλασες με τα δέμα σου χείλη και πού πέταξες ένα λουλούδι. Και γούθοι πώς θα σε λατρεύω σ' όλη μου τη ζωή...

— Γιατί νά μ' αγαπήσεις; Δεν σου ζήτησα ποτέ εγώ την αγάπη σου!...

— Γνώρισα πολλές γυναίκες, Δαΐς! Μά ούτε ή γυναίκες του Βορρά με τα χρυσά μαλλιά και τα λευκά σάν μαργαριτάρια πρόσωπα, ούτε ή γυναίκες της Ανατολής με τα μαύρα σάν τη νύχτα μαλλιά και τα τρανταφυλλένια μάγουλα, μάγεψαν ποτέ σην καρδιά μου όπως εσύ, με την ασύγκριτη ομορφιά σου, εσύ με τα πυφόμενά σου μαλλιά και τα κατάμαυρα μάτια σου,

— Χαίρε, για πάντα! Δεν θα με ξαναβείς πια! Υπάρχουν στον κόσμο κι' άλλες γυναίκες, πού θα ήσαν περφηγανες για την αγάπη μου... Έσύ δεν είσαι άξια για νά σ' αγαπώ!...

— Η Δαΐς, άκούγοντάς τον, γέλασε δυνατά.

— Είμαι τόσο βεβαία, του είπε, πώς θα ξανάρθης σε μένα, ώστε σου λέω πως αύριο κιόλας θα είσαι πάλι εδώ...

Του χάσκει ο Φάβιος ζητούσε στα γλέντια και στα μεθύσια να ξεχάσει την πεντάμορφη Λαΐδα. Δεν μπορούσε ούτε στιγμή να την λησμονήσει. Η άμνησής της ήταν πού δυνατή από κάθε κρασί και κάθε απόλαυση.

Μια νύχτα, περπατούσε στην κοιμημένη πεδιάδα, ακολουθώντας το ρέμα του ποταμού. Δεν ήξερε κι' αυτός πού πήγαινε. Προχωρούσε έτσι άσκοπα μέσα στη νύχτα.

— Ήθελε να κούρασθαι, πώς γι' αυτό το έφρονε ίσως σπνο. Μά είχε άρχισι πια να ξημερώνη, κι' αυτός περπατούσε άκόμο. Τα γονάτά του ήσαν κομμένα και τα μάτια του ξαγαιαν.

Τότε, άποκαμωμένος, έβγαλε απάνω στο χῶμα, κι' έβλεπε τα μάτια του. Έξαφνα όμως άκουσε βήματα κοντά του κι' άναστήθηκε...

— Έτσι λοιπόν, Δαΐς, δι κι' αν κάνω για σένα, δεν θα μ' αγαπήσεις ποτέ; Κι' αν ακόμα με δης δοξαμένο και στεφανωμένο με δάφνες, πάλι δεν θα μ' αγαπήσεις;

— Φάβιε, ποτέ δεν θα σ' αγαπήσω. Σε είδα πολύ ταπεινωμένο μπροστά μου, γονάτισες για να φιλήσεις την άκρη του πέπλου μου, σύδθηκες στα πόδια μου ζητώντας την είνουά μου... Με όσα, λοιπόν, δάφνια στεφάνια κι' αν σε δώ στεφανωμένο, ξέρω πως σ' ένα νεύμα μου μόνο θα τα πετάξεις όλα στα πόδια μου μπροστά. Δεν μπορείς νά σ' αγαπώ έσένα πια!...

— Ήθελα ν' αγαπήσω έναν άλλον, έναν άγνωστο, έναν πού να μην έχη φιλήσει το χῶμα το οποίο εγώ πατώ, όπως εσύ!...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Χαίρε, για πάντα! Δεν θα με ξαναβείς πια! Υπάρχουν στον κόσμο κι' άλλες γυναίκες, πού θα ήσαν περφηγανες για την αγάπη μου... Έσύ δεν είσαι άξια για νά σ' αγαπώ!...

— Η Δαΐς, άκούγοντάς τον, γέλασε δυνατά.

— Είμαι τόσο βεβαία, του είπε, πώς θα ξανάρθης σε μένα, ώστε σου λέω πως αύριο κιόλας θα είσαι πάλι εδώ...

Του χάσκει ο Φάβιος ζητούσε στα γλέντια και στα μεθύσια να ξεχάσει την πεντάμορφη Λαΐδα. Δεν μπορούσε ούτε στιγμή να την λησμονήσει. Η άμνησής της ήταν πού δυνατή από κάθε κρασί και κάθε απόλαυση.

Μια νύχτα, περπατούσε στην κοιμημένη πεδιάδα, ακολουθώντας το ρέμα του ποταμού. Δεν ήξερε κι' αυτός πού πήγαινε. Προχωρούσε έτσι άσκοπα μέσα στη νύχτα.

— Ήθελε να κούρασθαι, πώς γι' αυτό το έφρονε ίσως σπνο. Μά είχε άρχισι πια να ξημερώνη, κι' αυτός περπατούσε άκόμο. Τα γονάτά του ήσαν κομμένα και τα μάτια του ξαγαιαν.

Τότε, άποκαμωμένος, έβγαλε απάνω στο χῶμα, κι' έβλεπε τα μάτια του. Έξαφνα όμως άκουσε βήματα κοντά του κι' άναστήθηκε...

— Έτσι λοιπόν, Δαΐς, δι κι' αν κάνω για σένα, δεν θα μ' αγαπήσεις ποτέ; Κι' αν ακόμα με δης δοξαμένο και στεφανωμένο με δάφνες, πάλι δεν θα μ' αγαπήσεις;

— Φάβιε, ποτέ δεν θα σ' αγαπήσω. Σε είδα πολύ ταπεινωμένο μπροστά μου, γονάτισες για να φιλήσεις την άκρη του πέπλου μου, σύδθηκες στα πόδια μου ζητώντας την είνουά μου... Με όσα, λοιπόν, δάφνια στεφάνια κι' αν σε δώ στεφανωμένο, ξέρω πως σ' ένα νεύμα μου μόνο θα τα πετάξεις όλα στα πόδια μου μπροστά. Δεν μπορείς νά σ' αγαπώ έσένα πια!...

— Ήθελα ν' αγαπήσω έναν άλλον, έναν άγνωστο, έναν πού να μην έχη φιλήσει το χῶμα το οποίο εγώ πατώ, όπως εσύ!...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

— Έμένα φωνάζεις μ' αυτό το όνομα;...

— Δεν σε λένε Λαΐδα έσένα; ρώτησε με άπαγοιτητοι ο Φάβιος.

— Όχι, έμένα με λένε Σαλιμονέ!...

— Άπογοητευμένος ο Φάβιος την άφησε να περάσει. Καθώς την είδε όμως, λίγο πιο κάτω, να γυμνεί την έδρια της, με το δροσερό νερό του ποταμού, έννοιωσε μια άκατανίκητη γοητεία να τον σέρη προς αυτή τη φτωχή γοητή.

Πόσο της έμοιαζε! Ήταν ή Δαΐς, ή Λαΐς με τα φωτεινά μαλλιά και τα σκοτεινά μάτια, με το περσιματωμένο πρόσωπο, τα ολστρογγύλα μαρμαρένια και το λιγερό κορμί, ή Λαΐς, ντυμένη φτωχικά, μά πάντα όμοια κι' επιβλητική!...

Τότε μια ιδέα πέρασε από το νου του και, τρέχοντας προς τη Σαλιμονέ, ή όμοια, με την έδρια γεμάτη, γύρισε πίσω, της είπε:

— Με λένε Φάβιο... Τ' όνομά μου είναι δοξαμένο, γνωστό σ' όλη τη χώρα... Είμαι ένας από τους πιο γενναίους και πιο πλούσιους πολεμιστάς.

Θέλεις λοιπόν να στολίσω το μέτωπό σου με το νικηφόρο στεφάνι; Θέλεις να σκεπάσω τους ώμους σου με παφλασμένο μανδύα; Θέλεις νάχης γύρω στα πόδια σου και στα χέρια σου πολύτιμα βραχιόλια; Θέλεις νάχης για κατίνα σου ένα παλάτι, με δώμα γεμάτο κόκκινες τρανταφυλίες; Θέλεις, τέλος, να είσαι ο θνησιούχος μου;

— Η Σαλιμονέ, έκληκτη, τον άκούγε, και, επειδή ο Φάβιος φωνάτταν πως άκουσε με άγνοια την απάντησή της, του είπε, θαμνημένη από τις ήσυχές της τον και μαγεμένη από τη δεινή του φωνή:

— Κόμμε, είμαι ή σκιάδα σου! Πήγαινε με όπου θέλεις...

Τότε ο Φάβιος έπιασε το χέρι της άποφασιστικά και είπε με σταθερή φωνή:

— Όχι! Στοις Θεούς, πώς θα είσαι πάντα ή πιο αγαπημένη κι' ή πιο εύτυχη γυναίκα του κόμομου.

— Τότε, είπε ή Σαλιμονέ δειλά, θα πάμε μαζί στο σπίτι του πατέρα μου και θα του πούμε, χειροπατισμένο και θαός έμιασε τώρα, πως από σήμερα το σπίτι μου θα είναι το σπίτι σου.

— Όχι, άποκρίθηκε ο Φάβιος, θα γυρίσεις μόνη στο σπίτι σου, θα πης στον πατέρα σου τί έγινε, και θα θάρουν έπειτα άπεσταλμένοι μου να σε πάρουν...

Κι' άπομακρύνθηκε γρήγορα, γιατί φοβόταν μήπως, έτρησασμένος από τα φτωχικά της φορέματα, δεν άνεγνωριζε πια τη Λαΐδα στη Σαλιμονέ...

Εκεί, στην πεδιάδα, πού την διέσχισε το ποτάμι, ο Φάβιος έχτισε ένα παλάτι, έντελως όμοιο μ' εκείνο στο οποίο καθόταν ή σκληρόκαρδη Δαΐς. Οι ίδιοι καλλιτέχνες το στόλισαν και όλα ήσαν όμοια, όπως και στο παλάτι της Λαΐδος: τ' αγάλματα, ή ζωγραφίες, τα γλυπτά κρεβάτια και καθίσματα. Και το δώμα ήταν γεμάτο από σπάνια τραντάφυλλα, όπως το δώμα του παλατιού εκείνης. Ο Φάβιος παράγγειλε ακόμα χιτώνες και πέδιλους

ζεντημένους, όμοιους σάν εκείνους που έφερταν με τόσο άρμονικές πτυχές επάνω στο σώμα της Λαΐδος. Και τα κοσμήματα πού χάρισε στη Σαλιμονέ ήσαν άποράλλετα με τα κοσμήματα πού είχε προσφέρει στη Λαΐδα. Τα ίδια βραχιόλια, τα ίδια παράξένα περιδέματα και σπουλαριά.

Όταν όλα πια ήσαν έτοιμα, ένα βράδυ, την ώρα πού άρχιζε να σφαιριάζει, την αγαπημένη ώρα της Λαΐδος, ή Σαλιμονέ, ντυμένη πλούσια, με τα μαλλιά μωρφήμενα με τ' άρώματα της Λαΐδος, έαπλωμένη επάνω σ' ένα δέμα τήγερως, άκουγε το τραγούδι μιας σκιάδας, πού το συνόδευαν οι τόνοι μιας κιθάρας με χορδές μεταξένες, περιμένοντας το Φάβιο!

Κι' ο Φάβιος έφτασε σε λίγο! Για μια στιγμή στάθηκε, θαυμάζοντας το μαγευτικό θέαμα, κι' έστερα μια κραυγή θριμβόμου βγήκε από τα χείλη του! — Όλα ήσαν ίδια! Όλα! Η αγαπημένη του χαμογελούσε γλυκά και του έπεσε πια με τη χαϊδευτική φωνή της:

— Έλα κοντά μου για να σ' εύχαριστήσω για όλα όσα έφεις κάνει για μένα και να σου πω, ο κύριέ μου, πόσο είμαι εύτυχισμένη γιατί καταδέχτηκες να μ' αγαπήσεις.

Ο Φάβιος γονάτισε τότε μπροστά της, φίλησε τα λεπτά της δάχτυλα τ' στολισμένα με πολύτιμα δαχτυλίδια, και, γεμάτος χαρά, της είπε:

— Εγώ πρέπει να σ' εύγνωμονώ...

Πριν σε γνωρίσω, ήμουν πολύ δυστυχισμένος. Μά τρανταχί άπατία μου κινήθηκες παντού. Τώρα ή άπατία αυτή έχει χαθεί από μπροστά μου. Για πρώτη φορά νοιώθω άπότη την καρδιά μου τόσο χαλινωμένη από χαρά.

Καί, λέγοντας αυτά, σήκωσε το κεφάλι του προς τη Σαλιμονέ, ή όποια χαμήλωσε το δικό της και ή ματιάς τους άνταμωθήκαν.

— Άμέσως ο Φάβιος με φώναξε την άπόκτησε!... Στο ύστατικό εκείνο βλέμμα της, το τρυφερό και γεμάτο πίστι και άφοσίωση, δεν άνεγνωριζε το βλέμμα της άλλης, δεν έβλεπε τη φλογερή λάμψη και την παιχιδιόλη έκαρσα των ματιών της Λαΐδος, δεν έβλεπε τη γοητεία και την σκληρή περιηφάνεια της ψυχής της...

Κι' έτσι, σε μια στιγμή, οσίχησε είδε πόσο μάταιο ήταν να θέλη να γελήσει τον έαυτό του.

Άλλοίμονο! Δεν ήπάρχουν στον κόσμο δυο πλάσματα έντελώς όμοια! Κι' αν ακόμα τα πρόσωπα είναι ίδια, ή ψυχή διαφέρει. Μόνο τα μάτια είναι της ψυχής ο καθρέφτης!... Κι' αν τύχη να μοιάζουν δυο ζευγάρια μάτια, δεν έχουν όμως την ίδια λάμψη, το ίδιο βλέμμα, την ίδια ψυχή...

Γι' αυτό ο Φάβιος, μέσα στην άναλαμπή των ματιών της Σαλιμονέ, δεν μπόρεσε να ξαναβρεί την χαμένη Λαΐδα του...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ίκανοποιητικήν τιμήν παλαιά περιοδικά και έφημερίδας, πρό πεντηκονταετίας. Γράψατέ μας: Περιοδικόν «Οικονομίας», Λέκτα 7, Αθήνας.

Αυτή τη φορά ή γυναίκα στα μάτια σου, κυττάζει έκκλητική και ρώτησε:

— Χαίρε, για πάντα! Δεν θα με ξαναβείς πια! Υπάρχουν στον κόσμο κι' άλλες γυναίκες, πού θα ήσαν περφηγανες για την αγάπη μου... Έσύ δεν είσαι άξια για νά σ' αγαπώ!...

— Η Δαΐς, άκούγοντάς τον, γέλασε δυνατά.

— Είμαι τόσο βεβαία, του είπε, πώς θα ξανάρθης σε μένα, ώστε σου λέω πως αύριο κιόλας θα είσαι πάλι εδώ...

Του χάσκει ο Φάβιος ζητούσε στα γλέντια και στα μεθύσια να ξεχάσει την πεντάμορφη Λαΐδα. Δεν μπορούσε ούτε στιγμή να την λησμονήσει. Η άμνησής της ήταν πού δυνατή από κάθε κρασί και κάθε απόλαυση.

Μια νύχτα, περπατούσε στην κοιμημένη πεδιάδα, ακολουθώντας το ρέμα του ποταμού. Δεν ήξερε κι' αυτός πού πήγαινε. Προχωρούσε έτσι άσκοπα μέσα στη νύχτα.

— Ήθελε να κούρασθαι, πώς γι' αυτό το έφρονε ίσως σπνο. Μά είχε άρχισι πια να ξημερώνη, κι' αυτός περπατούσε άκόμο. Τα γονάτά του ήσαν κομμένα και τα μάτια του ξαγαιαν.

Τότε, άποκαμωμένος, έβγαλε απάνω στο χῶμα, κι' έβλεπε τα μάτια του. Έξαφνα όμως άκουσε βήματα κοντά του κι' άναστήθηκε...

— Έτσι λοιπόν, Δαΐς, δι κι' αν κάνω για σένα, δεν θα μ' αγαπήσεις ποτέ; Κι' αν ακόμα με δης δοξαμένο και στεφανωμένο με δάφνες, πάλι δεν θα μ' αγαπήσεις;

— Φάβιε, ποτέ δεν θα σ' αγαπήσω. Σε είδα πολύ ταπεινωμένο μπροστά μου, γονάτισες για να φιλήσεις την άκρη του πέπλου μου, σύδθηκες στα πόδια μου ζητώντας την είνουά μου... Με όσα, λοιπόν, δάφνια στεφάνια κι' αν σε δώ στεφανωμένο, ξέρω πως σ' ένα νεύμα μου μόνο θα τα πετάξεις όλα στα πόδια μου μπροστά. Δεν μπορείς νά σ' αγαπώ έσένα πια!...

— Ήθελα ν' αγαπήσω έναν άλλον, έναν άγνωστο, έναν πού να μην έχη φιλήσει το χῶμα το οποίο εγώ πατώ, όπως εσύ!...

— Ο Φάβιος, βλέποντας πως ήταν άδύνατο να συγκινήσει με κανένα τρόπο...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

— Μια θανάσιμη άπροσεξία

Κατά τα μέσο, του περσιμένου αιώνα, ένα τραγικότερο έπεισόδιο διαδραματίσθη στα σύνορα της Ούγγαρίας, την εποχή πού ή Αύστροουγγαρία βρισκόταν σε έμπολεμο κατάσταση με τους γείτονάς της.

Ένας Ούγγρος συνταγματάρχης διέταχθη μια μέρα απ' το διοικητή της μεραρχίας του να παρενοηθή στη θανατική έκτέλεσι κάποιου στρατιώτου, ο όποιος είχε καταδικασθί απ' το στρατοδικείο στην έσχάτη των ποινών επί άπειθείας.

Τη στιγμή όμως πού ο συνταγματάρχης ήταν έτοιμος να ξεκινήσει για το μέρος της έκτελέσεως, έληθοφόρηθή από τον προϊστάμενό του ότι ο κατάδικος είχε λάβει βασιλική χάρη.

— Επειδή όμως, πρόσθεσε ο διοικητής της μεραρχίας,

είνε άνάγκη να δοθή άδοτηρός παράδειγμα πίσως για τους άλλους, πάρε το έγγραφο της χάριτος και φύλαξέ το στην τσέπη σου. Κράτησέ το μυστικό ως την στιγμή πού ο κατάδικος θα γονατίσει με δεμένα τα μάτια, και δεν θα περιμένη πια πια το θάνασμο πλήρη. Μόνο τότε να το άνακοινώσης και να έλευθερώσης το μελλοθάνατο...

Ο συνταγματάρχης έξετέλεσε κατά γράμμα την έντολή πού έλαβε. Ο κατάδικος έξομολογήθηκε από έναν ιερέα και τοποθετήθηκε με δεμένα τα μάτια σ' ένα φορτισμένο μέρος, απέναντι του όποιον είχε παραταχθί μια διμοιρία στρατιωτών με γεμισμένα τα όπλα. Ο στρατιώτης έγονυπετήσε και περίμενε.

Όι Ισπανοί, για τον έθνικό τους ήρωα Σιντ, διηγούνται την άκόλουθη χαριτωμένη παρόδοι.

Κάποτε ο Σιντ έπρόκειτο να έκστρατεύσει κατά των έχθρων της πατρίδας του και είχε ανάγκη από πολλά χρήματα. Έβάλεσε λοιπόν τον Έβραίο τοζογίφκο Βιν Ίονάθαν και του είπε:

— Μπορείς να μου δανείσεις ίκατό χιλιάδες τάλληρα;

— Κόμμε, άποκρίθηκε ο Έβραός με σεβασμό, το ποσό πού μου ζητάτε είναι πολύ μεγάλο και τα χρήματά σήμερα πολύ σπάνια. Ωστόσο πιστεύω να σας ικανοποιήσω, άρκει να με βοηθήσουν και οι έμυθησοί μου σ' αυτό. Ήθελα όμως να ήξερα ποιά έγύνησθ θα μου άφίνατε για την πληρωμή...

— Θα σου δώσω ως ένεχυρό ένα κιβώτιο γεμάτο από πολύτιμα διαμάντια και άλλα κοσμήματα. Θα σου δώσω πάλι μιά λέξη, ο δυστυχισμένος στρατιώτης έπρεσε νεκρός μέσα στα αίματα.

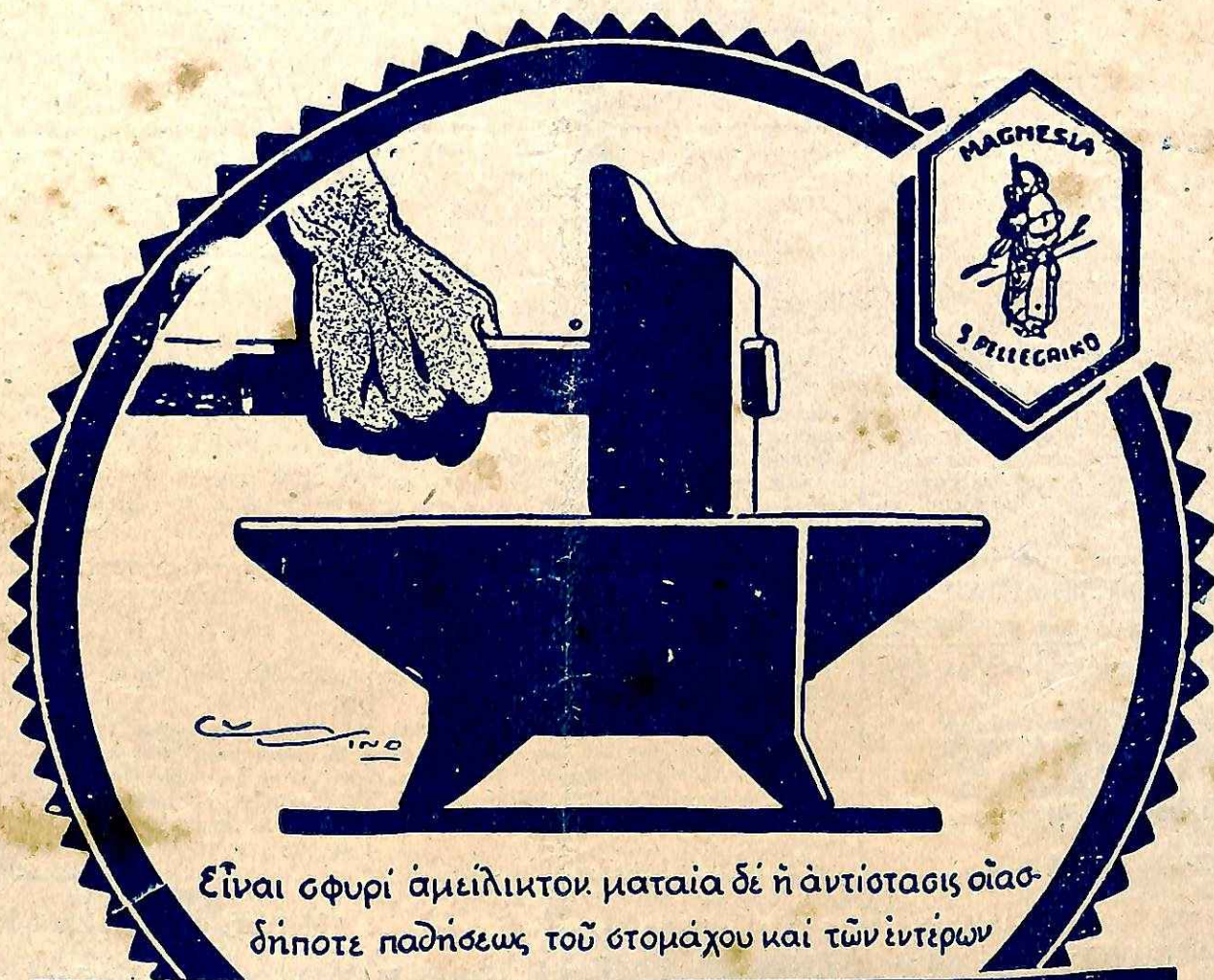
Ο συνταγματάρχης μπροστά στην τραγική αυτή σκηνη άφησε το έγγραφο να του πέσει απ' τα χέρια και καταταραχμένος απ' το έπεισόδιο διέταξε τους άνδρες του να γυρίσουν στον

παγορεύω να το άνοίξης μέχρι της ημέρας της έξοφλήσεως. Σκέψου να άποφάσεις αν θέλεις να γίνης δανειστής του Σιντ...

Ο Έβραός, έστειρα από μικρή σκέψη δέχθηκε τη συμφωνία. Την ίδια μέρα ο Σιντ έφυγε για τον πόλεμο, παίρνον-

τας μαζί του και τα χρήματα πού του είχε μείνει ο τοζογίφκος.

— Έπειτα από τόια χρόνια άκριβώς ο ήρω

Εἶναι σφυρί ἀμείλικτον ματαῖα δέ ἡ ἀντίστασις οἷας
 δήποτε παθήσεως τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

• Τὸ καλλίτερο καθαρτικόν •

Ἀντιπρόσωπος δι' Ἑλλήν τὴν Ἑλλάδα : Εὐσέβης Σ. Βασιλείαδης, Ἑυριπίδου 6—Ἀθήναι

